

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

লিখক
হাজৰত মিৰ্জা বশিৰ উদ্দিন মাহমুদ আহমদ
(খলিফাতুল মছীহ ছানি (বাঃ))

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

হজৰত মিৰ্জা বশ্বিৰ উদ্দিন মাহমুদ আহমদ
খলিফাতুল মছীহ ছানি (দ্বিতীয়)

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

নাম কিতাপ	আহমদীয়তৰ আন্দোলন
অনুবাদক	ৰুবুল আলি মাইবেলা প্ৰোফেছৰ ভাতমৰা কলেজ যোৰহাট (অসম)
মূল কিতাপ	আহমদীয়া মোভমেণ্ট
লিখক	হজৰত মিৰ্জা বশ্বিৰ উদ্দিন মাহমুদ আহমদ খলিফাতুল মছীহ ছানি (দ্বিতীয়) ৰাঃ
প্ৰকাশক	নজাৰত নশ্বৰ ও ইশ্বায়ত কাদিয়ান
প্ৰথম প্ৰকাশ	চন ২০২৪, কপি ৫০০
মুদ্ৰণে	ফজলে উমৰ প্ৰিণ্টিং প্ৰেছ কাদিয়ান জিলা গুৰদাছপুৰ, ১৪৩৫১৬ (পঞ্জাব)

Name Book	Ahmadiyyatar Andolon
Translated by	Rubul Ali Maibela, bhatemara College Jorhat (Assam)
Original Book	Ahmadiyya Movment
Author	Hazrat Mirza Bashir-ud-Din Mahmud Ahmad Khalifatul Mashih II nd
Published by	Nazarat Nashr-o-Ishaat Qadian
First Published	2024, Copies 500
Printed at	Fazle Umar Printing Press Qadian Dist.Gurdaspur, Pin 143516 (Punjab)

প্ৰকাশকৰ কথা

আহমদীয়া মোৰমেণ্ট কিতাপখন ইংৰাজীৰ পৰা অসমীয়ালৈ অনুবাদ কৰিছে মাননীয় ৰুবুল আলী মাইবেলা চাহাব প্ৰোফেছাৰ ভাতমৰা কলেজ যোৰহাট (অসম)। কিতাপখনৰ ৰিভিউ কৰিছে মাননীয় আমান আলি চাহাব মুৰব্বী ছিলছিল, মাননীয় মজিবৰ ৰহমান চাহাব মুৰব্বী ছিলছিল, মাননীয় নাজিম উদ্দিন মোল্লা চাহাব মুৰব্বী ছিলছিল, মাননীয় শ্বাহজাহান আলি চাহাব মুৰাল্লিম ছিলছিল, আল্লাহ তা'লা তেখেত সকলক উত্তম পুৰস্কাৰেৰে পুৰস্কৃত কৰক। আমীন-

নাজিব নশ্বৰ ও ইশ্বায়ত কাদিয়ান

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

মুখবন্ধ

‘আহমদীয়া আন্দোলন’ হ’ল আহমদীয়াত বা সত্য ইছলামৰ এখন সংক্ষিপ্ত গ্ৰন্থ; বৰ্তমান আন্দোলনৰ প্ৰধান সূত্ৰধাৰ হজৰত মিৰ্জা বশিৰ উদ্দিন মাহমুদ আহমদৰ আহমদীয়া দৃষ্টিকোণৰ পৰা ইছলামৰ বহিঃপ্ৰকাশত ৰচিত এখন গ্ৰন্থ। এই সংক্ষিপ্ত গ্ৰন্থখন ৱেম্বলিত(Wembley Exhibition) প্ৰদৰ্শনী সংস্থাৰ পৃষ্ঠপোষকতাত লণ্ডনত ১৯২৪ চনত অনুষ্ঠিত ইংৰাজ চৰকাৰৰ দ্বাৰা আয়োজিত ধৰ্মীয় সন্মিলনত পাঠ কৰাৰ বাবে প্ৰস্তুত কৰা হৈছিল। আহ্বায়কসকলৰ আমন্ত্ৰণ গ্ৰহণ কৰি আন্দোলনৰ প্ৰধান সূত্ৰধাৰে নিজেই লণ্ডন ভ্ৰমণ কৰিছিল আৰু সন্মিলনত অংশগ্ৰহণ কৰিছিল। ছাৰ জাফৰুল্লা খানৰ দ্বাৰা পঠিত তেওঁৰ এই গ্ৰন্থখনে শ্ৰোতাক যথেষ্ট আকৰ্ষণ কৰিছিল। লগতে প্ৰশংসিত হৈছিল।

এই গ্ৰন্থখন প্ৰায় ৪৩ বছৰ পুৰণি। যিদৰে এই আন্দোলন সমগ্ৰ বিশ্বত বিয়পি পৰিছে আৰু অভিযানৰ সফলতাৰ বিৱৰণ বহন কৰি আহিছে সেয়া অতি পুৰণা হৈ পৰিছে। সেই কাৰণে বৰ্তমানৰ অৱস্থান সম্পৰ্কত এটা সংক্ষিপ্ত টোকা তলত সংলগ্ন কৰা হৈছে।

১৯২৪ চনত আমাৰ এই গ্ৰন্থখন প্ৰস্তুত কৰা হৈছিল তেতিয়া আমাৰ এই অভিযান মাথোন দক্ষিণ আফ্ৰিকাতহে সীমাবদ্ধ আছিল। ১৯২১ চনত এই আন্দোলনৰ প্ৰথম অভিযান আৰম্ভ হওঁতে ঘানা আৰু নাইজেৰিয়াই যোগাযোগ কৰিছিল। বৰ্তমান এই মহাদেশত বিশাল এক যোগসূত্ৰ স্থাপিত হৈছে আৰু বৃহৎ মহজিদ, বিদ্যালয়, মহাবিদ্যালয় স্থাপিত হৈছে।

নাইজেৰিয়াত আহমদীয়া মিছনৰ শাখা প্ৰতিটো অঞ্চলতে বিয়পি পৰিছে তথা স্থানীয়ভাবে প্ৰশিক্ষিত আফ্ৰিকান মিছনাৰীসকলৰ এটা বৃহৎ দলে এতিয়া দেশৰ জনসাধাৰণৰ মাজত ইছলামৰ বাণী প্ৰচাৰ কৰাত তথা তেওঁলোকৰ মাজত আহমদীয়াৰ সাহিত্য সত্তাৰ প্ৰচাৰ কৰা কাৰ্যত

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

মনোনিবেশ কৰি আহিছে। তদুপৰি পাকিস্তানৰ পৰা উচ্চ প্ৰশিক্ষিত মিছনেৰী আৰু সাহিত্য দেশকখনক যোগান ধৰি অহা হৈছে। এই মিছনে প্ৰাথমিক আৰু মাধ্যমিক বিদ্যালয়ৰ সমানে বহু সংখ্যক প্ৰাথমিক বিদ্যালয় পৰিচালনা কৰি আহিছে। য'ত হাজাৰোধিক আফ্ৰিকান ল'ৰা- ছোৱালীয়ে শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিছে।

ঘানা আৰু চিয়েৰা লিওন(Sierra Leon)ত আমাৰ মিছন এইদৰে আগবাঢ়িছে। এই উভয় দেশত আফ্ৰিকীয় আহমদীয়া সকল শক্তিশালী আৰু সু-বদ্ধ সম্প্ৰদায় আছে। বহুতো প্ৰাথমিক আৰু মাধ্যমিক বিদ্যালয় স্থাপন কৰা হৈছে আৰু বহুজন আফ্ৰিকানে মিছনেৰী হিচাপে প্ৰশিক্ষণ গ্ৰহণ কৰিছে।

এই দেশত আমাৰ মিছন সফল হৈছে। এই অঞ্চলসমূহত ইছলামৰ প্ৰচাৰ খ্ৰীষ্টান সকলৰ তুলনাত উল্লেখনীয় ভাবে আগবাঢ়িছে। চিয়েৰা লিওনত সম্পন্ন হোৱা কামৰ প্ৰশংসা কৰি জন উপনিবেশ আৰু নিৰ্মাণ বিভাগৰ মন্ত্ৰী মাননীয় প্ৰধান কান্দে বুৰাহে কৈছে— ‘ আজি চিয়েৰা লিওনত মই ইয়াক প্ৰকাশ কৰাৰ পৰা বিৰত থাকিবনোৱাৰো যে যদি কোনো মুছলমান সংগঠন দেশৰ সেৱাত ব্যস্ত আছে তেন্তে সেয়া আহমদীয়া আন্দোলনৰ আহমদীয়া তথা মিছনেৰীসকল। এই সত্যটো স্বীকাৰ নকৰিলে অন্যায় কৰা হ'ব যে যদি আহমদীয়া মিছনেৰীসকল এই দেশলৈ আহি খ্ৰীষ্টান মিছনেৰীসকলৰ আক্ৰমণবোৰৰ বিৰুদ্ধে ইছলামক ৰক্ষা নকৰিলেহেঁতেন তেন্তে ইছলামৰ নাম আৰু চিহ্ন এই অঞ্চলবোৰত নাথাকিলেহেঁতেন আৰু কোনেও ইয়াৰ সৈতে যুক্ত হ'ব নিবিচাৰিল হয়।’

ঘানাত খ্ৰীষ্টান নেতাসকল হতাশ হৈ পৰিছে আৰু তেওঁলোকে মুকলিকৈ স্বীকাৰ কৰিছে যে এই মহাদেশত খ্ৰীষ্টানৰ জয়ৰ দীঘলীয়া আশা এতিয়া নিৰাশা হৈ পৰিছে। এছ জি উইলিয়ামে তেওঁৰ ‘খ্ৰীষ্ট বা মোহাম্মদ’(Christ or Muhammad) গ্ৰন্থত এইদৰে পৰ্যালোচনা কৰিছে— ‘অশ্বস্তী তথা গোল্ড কোষ্টৰ দক্ষিণাঞ্চলত খ্ৰীষ্টধৰ্মৰ প্ৰচাৰে ব্যাপকতা লাভ কৰিছে যদিও দক্ষিণৰ কিছুমান অঞ্চলত বিশেষকৈ উপকূলৰ আশে-পাশে

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

আহমদীয়ৰ আন্দোলনে ব্যাপকতা লাভ কৰিছে। গোল্ড কোষ্টত খ্ৰীষ্টান ধৰ্মই যে জনপ্ৰিয়তা অৰ্জন কৰিব এয়া এতিয়া আশা কৰিব পৰা বিধৰ হৈ থকা নাই। আমাৰ ধাৰণাৰ মাজত বিপদে দেখা দিছে। খ্ৰীষ্টান চাৰ্চৰ বাবে এক প্ৰত্যাহ্বান আহি পৰিছে, ইয়াত কোনো সন্দেহ নাই। আফ্ৰিকাত ক'ৰ্চ নে ক্ৰীষ্টনে শাসন কৰিব এয়া এতিয়া ঠিৰাংকৈ ক'ব পৰা নাযায়।'

আনহাতে পশ্চিম আফ্ৰিকাত আমাৰ মিছনসমূহৰ অধিকাংশই স্বাবলম্বী আৰু এইবিলাকৰ বাবে প্ৰয়োজন হোৱা বিত্তসমূহ স্থানীয়সূত্ৰৰ পৰা সংগ্ৰহ কৰি অহা হৈছে। একমাত্ৰ ঘনাত বাৰ্ষিক বাজেট হৈছে £66370/- এয়া ত্যাগৰ এক গভীৰ চানেকী, যিটো আফ্ৰিকান মুছলমানসকলে ইছলামৰ বাবে আগবঢ়োৱা মহনতা।

আহমদীয়া মিছনৰ লাইব্ৰেৰীসমূহ টোগোলেণ্ড, আইভৰি কোষ্ট, গাম্বিয়া আদিত মুকলি কৰা হৈছে য'ত আফ্ৰিকানসকলে ইছলাম ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰি আহিছে।

১৯২৪ চনৰ আগলৈকে আফ্ৰিকাত আমাৰ কোনো মিছন নাছিল। এতিয়া মহাদেশখন বিভিন্ন প্ৰান্তত আমাৰ মিছনসমূহ অতি শক্তিশালী আৰু কেনিয়া, উগাণ্ডা আৰু তানজানিকাত শক্তিশালীৰূপত মিছন প্ৰতিষ্ঠা হৈছে। একেদৰে জৰুৰী ভাবে মধ্য আফ্ৰিকাৰ লগতো সংযোগ স্থাপিত হৈছে। মিছনে পৰিত্ৰ কোৰাণৰ পূব আফ্ৰিকাৰ লিঙ্গুৱা, ছোৱাহিলি আদি ভাষাতো অনুবাদ প্ৰকাশ কৰিছে। এই অনুবাদ কেতিয়াবা মহাদ্বীপটোৰ সাহিত্য সম্ভাৰৰ ইতিহাসত এক বৃহৎ কৰ্ম হিচাপে উজ্জলি উঠিব।

দক্ষিণ আফ্ৰিকালৈ ভিচাৰ প্ৰতিবন্ধকতাৰ বাবে আমি কোনো মিছনাৰী প্ৰেৰণ কৰিব পৰা নাই। গতিকে স্থানীয় আহমদীসকলে যথেষ্ট কষ্টৰ মাজেৰে সেৱা আগবঢ়াই আহিছে।

ডেনমাৰ্ক, জাৰ্মানি, হলেণ্ড, ছুইজাৰলেণ্ড আৰু স্পেইনত নতুন মিছন আৰম্ভ কৰা হৈছে। মচজিদসমূহ লণ্ডন, হেগ, হামবুৰ্গ আৰু ফ্ৰাঙ্কফুটত নিৰ্মাণ কৰা হৈছে। জুৰিখত সম্প্ৰতি এটা মচজিদ নিৰ্মাণৰত অৱস্থাত আছে।

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

একেদৰে ইউৰোপত কেইবাটাও মছজিদ নিৰ্মাণৰ পৰিকল্পনা গ্ৰহণ কৰা হৈছে।

পৰিত্ৰ কোৰাণৰ অনুবাদ ইংৰাজী, ডাচ আৰু জাৰ্মানী ভাষাত প্ৰকাশিত হৈছে। ফ্ৰানচ অনুবাদ ইতিমধ্যে ছপাশালত দিয়া হৈছে। ডেনিছ আৰু ৰাছিয়ান ভাষাত অনুবাদৰ পৰিকল্পনা গ্ৰহণ কৰা হৈছে আৰু ইয়াৰ দহটা অংশ ইতিমধ্যে প্ৰকাশ কৰা হৈছে। ইউৰোপীয়সকলৰ মাজত ইছলামী সাহিত্য সহজলভ্য কৰাৰ বাবে বিভিন্ন ইউৰোপীয় ভাষাত ইছলামীয় বহুকেইখন গ্ৰন্থ প্ৰকাশ কৰা হৈছে। একেদৰে আমেৰিকা, ফিজি-দ্বীপপুঞ্জ, ইন্দোনেছিয়ান দ্বীপপুঞ্জ, চিন্সাপুৰ, মালায়া, ছিলোন, বাৰ্মা, মৰিছাছ আদি কৰি বিশ্বৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত এই আন্দোলনৰ মিছন স্থাপন কৰা হৈছে। ৬০ বছৰ পূৰ্বে যিকোনো ব্যক্তিয়ে ইছলামৰ ফালে দৃষ্টি নিক্ষেপ কৰিলে সেই সময়ত তেওঁলোকে এক অসহায়বোধ অনুভৱ কৰিছিল। খ্ৰীষ্টান মিছনেৰীসকল আসন্ন মৃত্যুৰ প্ৰতি বিশ্বাসী আছিল আৰু মুকলিকৈ প্ৰকাশ কৰিছিল যে তেওঁলোকৰ সমাপ্তি ওচৰ চাপি আহিছে।

হতাশাৰ সময়ত আহমদীয়া আন্দোলনৰ প্ৰতিষ্ঠাতা হজৰত মিৰ্জা গোলাম আহমেদে দাবী কৰে যে তেওঁ ইছলামৰ নৱজাগৰণৰ বাবে আগবাঢ়ি আহিছে আৰু ভৱিষ্যবাণী কৰিছিল যে এয়া পুনৰ বিজয়ী হৈ উঠিব আৰু মানৱজাতিৰ অন্তৰত শাসন কৰিব। ভৱিষ্যবাণী সত্য প্ৰমাণিত হৈছে। জেৰাৰ এতিয়া দৃশ্যগতভাবে ইছলামৰ পক্ষত প্ৰবাহিত হৈছে। এটা সময়ত খ্ৰীষ্টানৰ আক্ৰমণৰ লক্ষ্য ইছলামে নেতৃত্ব বহন কৰিছে আৰু খ্ৰীষ্টানসকলৰ স্থান অৱনমিত হৈছে।

খ্ৰীষ্টান লেখকসকলে মুকলিভাবে ইছলামৰ বিজয় স্বীকাৰ কৰিছে। উদাহৰণস্বৰূপে হিউষ্টন স্মিথৰ 'দ্যা ৰিলিজেন্স অৱ মেন' শীৰ্ষক গ্ৰন্থখনৰ এটা সূত্ৰ দাঙি ধৰাৰ প্ৰয়াস কৰা হ'ল। ইছলামৰ অধ্যায়টোৰ শেষত লেখকে লক্ষ্য কৰিছে—'এই গ্ৰন্থখন বিবেচিত কেইবাটাও ধৰ্মৰ সন্দৰ্ভত আমি স্বীকাৰ কৰিব লগা হৈছে যে সেইবিলাকৰ মৃত্যু হৈছে আৰু কিছুমান

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

বাহিৰহৈ গৈছে। ইছলামৰ ক্ষেত্ৰত তেনে হোৱা নাই। বিশ্বৰ বৃহত্তৰ ধৰ্মবিলাকৰ ভিতৰত কম বয়সীয়া, নতুন এচাম তৰুণৰ শক্তি আৰু বলত ইয়াক জন্ম দিয়া হৈছে। সমগ্ৰ মধ্য প্ৰাচ্য, পাকিস্তান আৰু ইন্দোনেছীয়া হৈ প্ৰশান্ত মহাসাগৰীয়া অঞ্চলৰ মাজেদি মিছৰৰ পথত পূব আটলাণ্টিকৰ জিব্ৰাল্টাৰে বিৰোধিতা কৰা মাৰোক্কৰ পৰা, সমসাময়িক বিশ্বত ইছলাম এক শক্তিশালী শক্তি। সমগ্ৰ বিশ্বত বৰ্তমান মুছলমানৰ সংখ্যা ৩৫০,০০০,০০০তকৈ অধিক। যিটো পশ্চিমীয়া দেশৰ সমকক্ষ বুলি ক'ব পৰা যায়। ইছলামে একমাত্ৰ নিজৰ স্থিতিকে শক্তিশালী কৰা নাই, তীব্ৰ গতিত বিস্তাৰিত হৈছে আৰু চাৰিওফালে বিয়পি পৰিছে। ১৭৭৩ খ্ৰীষ্টাব্দৰ আৰম্ভণীতে কবি গ্ৰোথে এটা কবিতাত মহম্মদ(ছাঃ)ৰ তুলনা এক সোঁতৰ লগতে কৰিছিল যি মাথোঁ বৈ যায়। লগতে ভাইসকলক পিতাকৰ কাষলৈ লৈ যায়। বৰ্তমান ইছলাম কেৱল আফ্ৰিকা বা দক্ষিণপূব এছিয়াতে নহয়, অৰ্থাৎ কিছু সংখ্যক চীন, ইংলেণ্ড আৰু মাৰ্কিন যুক্তৰাষ্ট্ৰতো বিয়পি পৰিছে। কোনোবাই কোনোবাই ইয়াক বিশ্বৰ দ্ৰুত বৰ্ধমান ধৰ্ম বুলি দাবী কৰিছে। ১৯৪৭ চনত ৭০ মিলিয়ন সংখ্যক জনসংখ্যাৰে পাকিস্তান নামৰ এখন মুছলিম ৰাষ্ট্ৰ গঠন হৈছে। কিছুমান অঞ্চলত তাত খ্ৰীষ্টান আৰু মুছলমানৰ মাজত ধৰ্মান্তকৰণৰ প্ৰতিযোগিতা অনুষ্ঠিত হৈছে। ইছলামে একে হাৰত দহতকৈ অধিক লাভ অৰ্জন কৰিছে। (Italics are ours).

মোৰ বিশ্বাস এই আন্দোলনৰ পৰিত্ৰ প্ৰতিষ্ঠাতাই এদিন যি ভৱিষ্যবাণী কৰিছিল- সেইদিন অধিক আঁতৰত নহয় যিদিন কলহ জৰ্জৰিত বিশ্বই ইছলামত আশ্ৰয় গ্ৰহণ কৰিব। মই শেষত ইয়াকে সংযোগ কৰিব বিচাৰিম যে এই গ্ৰন্থখন ইছলামিক শিক্ষাৰ এক প্ৰতিলিপি হোৱাৰ লগতে এই গ্ৰন্থৰ মাজেৰে মিৰ্জা গোলাম আহমদ বৰ্তমান যুগৰ সংস্কাৰক হিচাপে কৰা দাবীৰ আলোচনাৰ লগতে ইয়াৰ বিশুদ্ধ প্ৰমাণ দাঙি ধৰিব।

— মিৰ্জা ৰাছিম আহমেদ

Nazir Dawat-o-Tabligh Qadian, (India.)

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

نحمده ونصلى على رسوله الكريم وعلى عبده المسيح الموعود

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

আল্লাহৰ দয়া আৰু কৰুণাৰ সাগৰ লগতে তেওঁ আমাৰ সহায়কৰ্তা

মই আৰম্ভণীতে আল্লাহ তা'লাৰ সীমাহীন অনুগ্রহক স্বীকাৰ কৰিছোঁ, যি আমাক এই শক্তি প্ৰদান কৰিছে, যাৰ মাজেৰে আমি তেওঁক নিখুঁত ভাবে উপলদ্ধি কৰিব পাৰিছোঁ লগতে ঐক্যবদ্ধ হ'ব পাৰিছোঁ। সকলো সম্ভাৱনাৰ দুৱাৰ মুকলি দিয়াৰ বাবে আমি তেওঁলৈ শত-সহস্ৰ প্ৰণিপাত জ্ঞাপন কৰিছোঁ। তেওঁ আমাক এনে জ্ঞান প্ৰদান কৰিছে যাৰ মাজেৰে আমি সত্যক উপলদ্ধি কৰিব পাৰিছোঁ। তেওঁক লগ পোৱাৰ পথৰ সন্ধান আমাক প্ৰদান কৰিছে। আজি আমাক একত্ৰিত হোৱাৰ পূৰ্ণ সুযোগ তেওঁ প্ৰদান কৰিছে। ইয়াৰ পিছতেই মই ইংৰাজ সাম্ৰাজ্যৰ অভ্যন্তৰত বসবাস কৰা সকলৰ ধৰ্মৰ আলোচনাৰ মাজেৰে বিষয়টো স্পষ্ট কৰিব বিচাৰিছোঁ। মই অতি সংক্ষেপত ইয়াৰ পৰ্যালোচনা কৰিব বিচাৰিম। মোৰ মতামত আহমদীয়াক কেন্দ্ৰ কৰি। আহমদীয়া কি? আহমদীয়া হ'ল ইছলাম যাক তেৰ শ শতাব্দীৰ আগতে সমগ্ৰ বিশ্বত মহানবী হজৰত মহম্মদ (ছাঃ)ৰ যোগেদি অৱতীৰ্ণ হৈছিল অৰ্থাৎ এই সম্পৰ্কত পৱিত্ৰ কোৰাণত বৰ্ণনা আছে।

শতাব্দীৰ পৰিক্ৰমণত, যদিও ইয়াৰ উদ্ভাৱন তথা অন্তৰ্ভুক্তৰ স্বীকাৰ হৈছিল আনহাতে ইয়াৰ বহুতো দিশ সম্পূৰ্ণভাৱে অৱহেলিত আছিল, ফলস্বৰূপে বহুতো দিশ অন্ধকাৰৰ মাজত আছিল। প্ৰতিশ্ৰুত মছীহ (যাৰ ওপৰত আল্লাহ তা'লাৰ দয়া আৰু শান্তি বৰ্ষণ হওঁক) এই সমস্ত বিভাজনবোৰক আঁতৰাই পৱিত্ৰ কোৰাণৰ মাজত লুকাই থকা আধ্যাত্মিক সত্যৰ সম্পদ আৱিষ্কাৰ কৰি তাক প্ৰকাশ কৰিছিল। কিন্তু লোকসকলে তেওঁৰ অভাৱৰ

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

বাৰে ধাৰ্মিকতাৰ পৰ্যায়ত উপনীত হোৱাত অসমৰ্থ হৈ পৰিছিল। আনহাতে আহমদীয়া এই কাৰণে সত্য ইছলাম যি ঈশ্বৰীয় মাৰ্গদৰ্শনৰ মাজেৰে বিশ্বক সেই প্ৰতিশ্ৰুতি প্ৰদান কৰে যাৰ মূলৰূপক তেওঁলোকে পাহৰি গৈছে, যি তেওঁলোকৰ চকুৰ সন্মুখতে নাইকিয়া হৈ পৰিছিল।

আন্দোলনৰ পটভূমি তথা বৰ্তমানৰ স্থিতি

আহমদীয়া আন্দোলন কোনো পুৰণা আন্দোলন নহয়, ইয়াৰ বয়স প্ৰায় চৌত্ৰিশ বছৰ। এই আন্দোলন ১৮৯০ চনত হজৰত মিৰ্জা গোলাম আহমদ (যাক ওপৰত আল্লাৰ শান্তি বৰ্ষণ হ'ওঁক)ৰ আদেশৰ আধাৰত সূচনা হৈছিল। তেওঁ মাহদী হোৱাৰ দাবী কৰিছিল, যাৰ আগমন পৰিত্ৰ পয়গম্বৰ মহম্মদ (ছঃ)ৰ ভৱিষ্যবাণী মতে আগমন কৰিছিল, যাৰ আৰ্ৰিভাৰ বাইবেল আদি কৰি কিছুমান ইছলামিক গ্ৰন্থত উল্লেখ থকাৰ লগতে প্ৰতিশ্ৰুত শিক্ষকৰ দ্বাৰা ভৱিষ্যবাণী কৰা হৈছিল। শেষ যুগত যাৰ উপস্থিতি প্ৰায় প্ৰতিজন নৰীয়ে ভৱিষ্যবাণী কৰিছিল। তেওঁৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্ত বহস্য উন্মোচনৰ কাৰণে আল্লাই উক্ত শব্দকেইটা ব্যৱহাৰ কৰিছিল—

بشارة تلقاها النبيون۔ جرى الله في حلال الانبياء۔ الحمد لله الذي جعلك المسيح
ابن مريم۔ لا يستل عما يفعل وهم يستلون۔ انت الشيخ المسيح الذي لا يضاع وقتته۔

برہمن اوتار سے مقابلہ اچھا نہیں اے کرشن روڈر گوپال تیری مہا گیتا میں ہے

‘আপোনাৰ ব্যক্তিত্ব পূৰ্বৱৰ্তী নৰীসকলৰ ভৱিষ্যবাণীত পূৰ্ণ হয়। আপুনি সকলো নৰীৰ পোচাক পৰিহিত (অৰ্থাৎ আপুনি তেওঁলোকৰ শক্তি তথা আত্মাৰ লগত বিনিয়োগ কৰিছে) সমস্ত প্ৰশংসা আল্লাহৰ পক্ষত, যি আপোনাক মছীহে ইবনে মৰিয়ম ৰূপে সৃষ্টি কৰিছিল।

তেওঁ কিয় এনে কৰিছিল তাক কোনেও প্ৰশ্ন কৰিব নোৱাৰে. কিন্তু যি লোকে তেওঁৰ ফৰমানৰ ওচৰত শিৰণত কৰিব তেওঁ প্ৰশ্ন কৰিব পাৰে।

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

আপুনি সেই গৰাকী মহাপুৰুষ বা মছীহ যাৰ সময় আৰু শ্ৰম ব্যৰ্থ নহ'ব। ব্ৰাহ্মণসকলৰ মহাপুৰুষসকলৰ দৰে নৱীক বিৰোধীতা কৰা লোকৰ পক্ষে ভাল নহ'ব। তুমি ধন্য কৃষ্ণ, গৰুৰ পালক মোৰ বিষয়ে গীতাত জপ হৈছে।” এই তথ্যসমূহে প্ৰমাণ কৰে যে আল্লাই তেওঁক মানৱ জাতিক পুনৰুত্থানৰ বাবে প্ৰতিশ্ৰুত মছীহ, কৃষ্ণ বা ব্ৰহ্ম অৱতাৰ হিচাপে নিয়োগ কৰিছিল যি সকলো নৱী, বহুলৰ ভৱিষ্যবাণী পূৰ্ণ কৰিছে। তেওঁ প্ৰথমৰে পৰা সকলো সম্প্ৰদায়ৰ তিক্ততা আৰু ভাবুকিৰ সন্মুখীন হৈছিল, তথাপি তেওঁৰ অভিযান অবিচ্ছিন্নভাবে আগবাঢ়ি যায় আৰু ক্ৰমবৰ্ধমান সাফল্যৰ দিশত আৰোহণ কৰে। মুছলমানসকল, তেওঁলোকৰ বিজয়ী মুছলমানৰ আগমনত আনন্দিত হোৱা উচিত আছিল, তেওঁলোকৰ বাবে তেওঁ আগৰে পৰা শত্ৰু, এতিয়াও সেই শত্ৰুতা বিৰাজমান। উলেমাই ইছলামে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে আদেশ ঘোষণা কৰিছিল, তেওঁক এজন কাফিৰ বুলি ঘৃণা কৰিছিল। অৰ্থাৎ তেওঁৰ কিতাপ পঢ়িবলৈ তেওঁৰ সংগ নিদিবলৈ, তেওঁৰ সৈতে কথা নাপাতিবলৈ, অৰ্থাৎ কৰমৰ্দন কৰাটো এজন ব্যক্তিৰ বাবে জঘন্য অপৰাধ বুলি গণ্য কৰা হৈছিল ইছলামীয় সমাজত। এই ফৰমান জাৰী কৰা হৈছিল যি ব্যক্তিয়ে আহমদীয়া গ্ৰহণ কৰিছিল তেওঁৰ বিবাহ ভংগ হৈ পৰিছিল। আহমদীয়াক পৰাজিত বা লুপ্তন কৰাটো একমাত্ৰ বৈধ বুলি ভবা হৈছিল ইমানেই নহয়, ইয়াক আল্লাহৰ সন্তুষ্টি অৰ্জনৰ এটা উপায় বুলি গণ্য কৰা হৈছিল। বহু উদাহৰণৰ মাজেৰে এই ফতোৱাবোৰ মুকলিভাবে কামত প্ৰয়োগ কৰাৰ বাবে প্ৰৰোচিত কৰা হৈছিল। অতি আধ্যাত্মিক, অধিক লজ্জাজনক, যাক উল্লেখ কৰাটো শিষ্টাচাৰৰ দ্বাৰা অনুমোদিত নহ'ব। যি সাধাৰণ মানুহে কেতিয়াও সত্যক ত্যাগ নকৰে, সদায় আল্লাহৰ সন্তুষ্টিৰ উপায়ৰ সন্ধান কৰে, তেওঁলোকে আধ্যাত্মিক যোগ্যতা অৰ্জনৰ এই গৌৰৱময় সুযোগটো হাতৰ পৰা যাবলৈ দিব বিচৰা নাছিল। তেওঁলোকে এই আদেশবোৰ ঘোষণাৰ লগে লগে তাক কাৰ্যকৰ কৰাৰ বাবে উঠি-পৰি লাগিছিল। য'ত আৰম্ভণীত প্ৰতিশ্ৰুত মছীহ (যাৰ ওপৰত শান্তি বৰ্ষিত

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

হওঁক) বিশ্বাসী আহমদীয়ৰ জীৱন এক দীঘলীয়া ধাৰাবাহিক তাড়নাত পৰিণত হৈছিল আৰু যিসকল এই আন্দোলনৰ দ্বাৰা অনুকূলভাৱে অতিভূত তেওঁলোকৰ জীৱন সম্পূৰ্ণৰূপে শংকিত হৈ পৰিছিল। খ্ৰীষ্টান, আৰ্য আৰু শিখসকল তেওঁৰ বিৰোধীতা কৰাৰ ক্ষেত্ৰত কম উদ্যোগী নাছিল। তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে উল্লেখ কৰা জাননী আৰু গোহাৰি পত্ৰবোৰ ইমান নিকৃষ্ট আৰু অশ্লীল আছিল যে বিনয়তাৰে সৈতে তেওঁলোকৰ বিষয়বস্তু কোনো প্ৰকাৰ বা প্ৰজনন নিষিদ্ধ আছিল।

তেওঁৰ বিৰোধীতা কৰা লোকসকলে অন্ধ আৰু অযুক্তিকৰ আচৰণ গ্ৰহণ কৰিছিল। বহুতৰ- যিসকলৰ লেখাৰ অভ্যাস আছিল তেওঁলোকে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে সম্পূৰ্ণৰূপে মিছাক অৱলম্বন কৰাৰ দৰে সাহসী ৰচনা প্ৰকাশ কৰিছিল তথা তেওঁলোকে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে এনেধৰণে অভিব্যক্তি প্ৰস্তুত কৰাত দ্বিধাবোধ কৰা নাছিল। তেওঁৰ পৰিয়ালৰ ক্ষেত্ৰতো মিছা চৰকাৰী ৰেকৰ্ডসমূহ সন্দৰ্ভত নিৰ্ণায়ক ৰূপত প্ৰদৰ্শন কৰা হৈছিল। অৰ্থাৎ আন্দোলনৰ প্ৰতি চৰকাৰে গ্ৰহণ কৰা মনোভাৱে সঠিক নাছিল। উদাহৰণ হিচাপে এটা অভিযোগ যি সাধাৰণতে উত্থাপিত হৈছিল যে তেওঁ অতি নিম্নবৰ্গৰ লোক, কোনো ধৰণৰ উপায় নাই, আনৰ ধনৰ পৰা কিছু ধন আত্মসাৎ কৰিবলৈ মছীহ হোৱাৰ দাবী উত্থাপন কৰিছে। এইক্ষেত্ৰত তেওঁৰ বক্তব্য আছিল তেওঁ অতি নিম্ন আৰু মিছলীয়া উল্লেখ কৰিলেও অতি সন্মানিত পৰিয়ালৰ আছিল। চৰকাৰী তথ্যসমূহে এই কথা প্ৰমাণ কৰিছিল। তেওঁৰ পৰিয়ালটো পঞ্জাৰৰ কেইটামান বিশেষ পৰিয়ালৰ মাজৰ এটা পৰিয়াল হিচাপে ধৰা হৈছিল।

এইসকলোবোৰ বিৰোধীতাৰ পিছতো লোকসকলৰ অন্তৰ পৰিত্ৰ আন্দোলনৰ সূচনাকাৰীৰ প্ৰতি আকৃষ্ট হ'বলৈ ধৰিছিল, যি তেওঁৰ ওচৰ চাপিছিল তেওঁৰ সংস্পৰ্শ লাভ কৰিছিল আৰু তেওঁৰ কিতাপ পঢ়িছিল সেইজনে তেওঁৰ সত্যৰ দ্বাৰা গভীৰভাৱে প্ৰভাৱিত হৈছিল, যাতে তেওঁৰ মৃত্যুৰ সময়লৈকে, তেওঁ মছীহ হোৱাৰ সন্দৰ্ভত দাবী প্ৰকাশ কৰাৰ পিছত ১৯০৮ চনত

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

তেওঁৰ অনুগামীৰ সংখ্যা ১৮ বছৰৰ ভিতৰত হৈ পৰিছিল ৪০ ৰ পৰা আৰম্ভ কৰি বহু হাজাৰজন আৰু তেওঁৰ এই আন্দোলন আফগানিস্তান, বৰ্মা, ছিলোন আৰু আফ্ৰিকাৰ দৰে ভাৰতৰ বাহিৰৰ দেশবোৰতো অনুগামী বিচাৰি পাইছিল। তেওঁৰ মৃত্যুৰ পিছত এই আন্দোলন তেওঁৰ প্ৰথম উত্তৰাধিকাৰী, আমাৰ শ্ৰদ্ধাৰ গুৰু হজৰত মৌলবী নুৰ-উদ্দিন (ৰাঃ) তথা ইয়াৰ পৰৱৰ্তীসময়ত তেখেতৰ মৃত্যুৰ পিছত এই লেখকে সম্প্ৰদায় নিৰ্বাচিত প্ৰধান হিচাপে অবিচলিতভাবে অগ্ৰগতি অব্যাহত ৰাখি আন্দোলক আগবঢ়াই নিছিল। বৰ্তমান এই মুহূৰ্তত নিয়মীয়া মিছনসমূহ ইংলেণ্ড, জাৰ্মানী, আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰ, পশ্চিম আফ্ৰিকা গোল্ড-কোষ্ট, মিছৰ, পাৰ্চিয়া, বোখাৰা, মৰিছাছ আৰু অষ্ট্ৰেলিয়াত চলি আছে তথা ভাৰতৰ বাহিৰত আহমদীয়া সম্প্ৰদায়সমূহ আফগানিস্তান, বোখাৰা, পাৰ্চিয়া, মোছো-পটেমিয়া, হেডাজাজ, ছিৰিয়া, মিছৰ, আলজেৰিয়া, জাঞ্জিবাৰ, কেনিয়া, উগাণ্ডা, নাটা, গোল্ড কাষ্ট, ছিয়েৰা লিওন, নাইজেৰিয়া, ছিলোন, বৰ্মা, ষ্ট্ৰিট বন্দৰসমূহত পোৱা যায়। ফিলিপাইন, মৰিচাছ, অষ্ট্ৰেলিয়া ফ্ৰান্স, ইংলেণ্ড, হলেণ্ড, আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰ, ট্ৰিনিদাদ কোষ্টৰিকা আদিত।

এখন ইংৰাজী জাৰ্নেল, পাঁচখন আঞ্চলিক পত্ৰিকা তথা জাৰ্নেলসমূহ আন্দোলনৰ সদৰ কাৰ্যালয়ৰ পৰা প্ৰকাশ কৰা হয়। এখন বঙালি পত্ৰিকা বঙালৰ পৰা, এখন ইংৰাজী আৰু তামিল সংবাদপত্ৰ ছিলনৰ পৰা প্ৰকাশ কৰা হয়। এখন ফৰাচী সংবাদপত্ৰ মৰিছাছৰ পৰা আৰু এখনি তিনিমহীয়া পত্ৰিকা মাৰ্কিন যুক্তৰাষ্ট্ৰৰ পৰা প্ৰকাশ হয়। ইংলেণ্ডৰ পৰা অতি সোনকালে এখন জাৰ্নেল প্ৰকাশ কৰা হ'ব। এই আন্দোলনৰ সদস্যৰ সংখ্যা মিলিয়ন, সকলো জাতি, সকলোধৰ্মৰ লোক খ্ৰীষ্টান, শিখ, হিন্দু, ইহুদী, জুবোস্ত্ৰিৰিয়ান আৰু ইছলামৰ বিভিন্ন সম্প্ৰদায়ৰ লোকৰ সমন্বয়ত গঠিত লোকসকলে এই আন্দোলনত নিজৰ অংশ গ্ৰহণ অব্যাহত ৰাখিছে। আমেৰিকা যুক্তৰাষ্ট্ৰত এই অভিযান মাত্ৰ তিনি বছৰ আগত আৰম্ভ হৈছিল আৰু এই কম সময়ৰ ভিতৰতেই আমেৰিকাত এক হাজাৰৰ অধিকলোকে আন্দোলনত যোগ

দিছে।

আহমদীয়া আন্দোলনৰ সম্পৰ্কত ইছলাম

আহমদীয়া আন্দোলন ইছলামৰ সেই সম্পৰ্কত অৱস্থান কৰিছে যিটো ইহুদী ধৰ্মৰ আৰম্ভণীত খ্ৰীষ্টানসকলৰ কৰলত আছিল। মই ইতিমধ্যে উল্লেখ কৰিছোঁ যে মিৰ্জা গোলাম আহমদৰ এটাই দাৱী আছিল যে তেওঁ প্ৰতিশ্ৰুত মছীহ। ইয়াক গুৰুত্ব প্ৰদান কৰি নিশ্চয় সহজে বুজিব পাৰিব যে আহমদীয়াত হ'ল ইছলাম নিজেই, আৰু খ্ৰীষ্টান বা ইহুদী ধৰ্মৰ শাখা নহয়। প্ৰকৃত ইহুদীবাদ আছিল অতি সৰল, যীচুৱে কৈছিল—‘এইটো নাভাবিবা মই ধ্বংস কৰিবলৈ আহিছোঁ কিন্তু মই পূৰ্ণ কৰিবলৈ আহিছোঁ। কিয়নো মই তোমালোকক সঁচাকৈ কৈছোঁ, যেতিয়ালৈকে আকাশ আৰু পৃথিৱী অদৃশ্য হৈ নপৰে তেতিয়ালৈকে সকলোবোৰ পূৰ্ণ হৈ নপৰে। তেতিয়ালৈকে একোটা আইন বা এজন বুদ্ধিমান আইনক কেতিয়াও অতিক্ৰম কৰিব নোৱাৰিব, যেতিয়ালৈকে সকলো সম্পূৰ্ণ নহয়। (Matt, ৫, ১৭-১৮), একেদৰে Matthew (chapter viii) ত এই সম্পৰ্কত এজন কোষ্ঠ ৰোগীক যীচু মছীহে শুচি কৰাৰ পিছত তেওঁক কৈছিল—‘নিজৰ পুৰোহিতৰ ওচৰত দেখুৱা আৰু মুছাৰ আজ্ঞা অনুসৰি উপহাৰ দিয়া’ পুনৰ এই সম্পৰ্কত যীচুৱে নিজৰ শিষ্যসকল আৰু জনগণক কৈছিল—‘ব্যৱস্থাৰ শিক্ষক আৰু ফৰীছসকল মুছাৰ আসনত বহে, গতিকে তেওঁ তোমালোকক যি আদেশ দিয়ে তাক পালন কৰা, পালন নকৰাকৈ তোমালোকে কাম নকৰিবা। কাৰণ তেওঁলোকে যি ক'য় তাকে কৰে। (Matthew xxiii., ২,৩) পৰ্বতত খোতবাৰ শেষত যীচুৱে কৈছিল এয়া হ'ল বিধি আৰু পয়গম্বৰ (Matthew vii., ১২) এই উপদেশসমূহত দেখা যায় যে যীচুৱে মুছাৰ বিধিক তেতিয়াও লোকসকলৰ মাজত বাধ্যতামূলক হিচাপে বিবেচনা কৰিছিল তথা তেওঁ তেওঁলোকৰ শিষ্যসকলক আৰু আন সকলোকো আইন অনুকৰণ কৰিবলৈ

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

শিকাইছিল আৰু তেওঁৰ নিজৰ শিক্ষাসমূহক আইন আৰু পয়গম্বৰসকলৰ সংক্ষিপ্তহাৰ হিচাপে বৰ্ণনা কৰিছিল, নতুন ব্যৱস্থা হিচাপে নহয়। গছপেলবোৰ যত্ন সহকাৰে অনুধাবণ কৰাৰ কাৰ্যই স্পষ্ট কৰি দিয়ে যে যীচুৱে নতুনকৈ কোনো আইন বা ব্যৱস্থা প্ৰতিষ্ঠা কৰা নাছিল।

একেদৰে প্ৰতিশ্ৰুত মছীহ কোনো আইন বা ব্যৱস্থাৰ প্ৰবৰ্তনকাৰী নাছিল। কেৱল ইছলামৰ প্ৰকৃত শিক্ষাক প্ৰচাৰ কৰিছিল। যেনেকৈ শিশুকালতে ইহুদী ধৰ্মৰ শিক্ষাসমূহ বন্ধ হৈছিল, মুছাৰ মূল শিক্ষাক প্ৰতিনিধিত্ব কৰাৰ বাবে তেওঁলোকৰ মাজত কুসংস্কাৰ আৰু অন্তঃকৰণ আৰম্ভ হৈছিল, তেনেকৈ প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ দিনত ইছলামৰ শিক্ষাৰ নামত যিবোৰ সত্য শিক্ষা দিয়া হৈছিল বা যিবিলাকৰ সাদৃশ্য আছিল সেইবিলাকক বন্ধ কৰি তেওঁ সংস্কাৰ সাধন কৰিছিল। গতিকে আমি বুজিব নালাগিব যে আজি খ্ৰীষ্টধৰ্মৰ শিক্ষাই সঁচাকৈ মুছাৰ শিক্ষাক প্ৰতিনিধিত্ব কৰিছে। একোৱে সত্যৰ পৰা আঁতৰত হ'ব নোৱাৰে। মই উল্লেখ কৰিব বিচাৰিছো যে যীচুৱে যি শিক্ষা দিছিল সেয়া হ'ল মুছাই তেওঁক যি শিক্ষা দিছিল। প্ৰকৃত সত্যটো যে তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেকে তেওঁলোকৰ অংশৰ ওপৰত বিশেষ প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিছিল, যিবোৰ তেওঁলোকৰ নিজৰ নিজৰ সময়ত অৱহেলিত হৈ আছিল। তৌৰাতত দয়া আৰু প্ৰতিহিংসা উভয়কে ক্ষতিকাৰী বুলি উল্লেখ কৰা হৈছিল, কিন্তু মুছাৰ সময়ত যেনেকৈ তৰোৱালৰ দ্বাৰা ইহুদীধৰ্মক শেষ কৰি দিয়াৰ চেষ্টা কৰা হৈছিল, মুছাৰ বিধি-বিধানৰ লগত সম্পৰ্কিত আইনে তেনেবিলাক বিষয়ৰ ওপৰত বিশেষ প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিছিল। যীচুৰ সময়ত ইহুদীৰ ধৰ্মৰ শত্ৰুসকলে ইহুদীৰ বিৰুদ্ধে তৰোৱাল চলাবলৈ বন্ধ কৰি দিছিল। ইহুদীৰ চৰিত্ৰ কঠোৰ আৰু নিৰ্দয় হৈ পৰিছিল। সেয়ে যীচুৱে ক্ষমা লাভ কৰা প্ৰয়োজনীয়তাৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিবলৈ বাধ্য হৈ পৰিছিল।

মহানৰী (ছাঃ)ৰ শত্ৰুসকলে তৰোৱালৰ দ্বাৰা ইছলামক ধ্বংস কৰিব বিচাৰিছিল। সেয়ে তৰোৱালৰ দ্বাৰা জেহাদৰ প্ৰয়োজনতাৰ বাবে প্ৰৰোচিত কৰিব লগা হৈছিল। বৰ্তমান সময়ত তৰোৱালৰ দ্বাৰা জেহাদৰ বাবে

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

প্ৰবোচিত কৰাটো বা ধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰাটো আৰু ধ্বংস কৰাটো এক বিভ্ৰান্তিকৰ বিষয় হৈ পৰিছে। ইছলাম আজি তৰোৱালৰ দ্বাৰা নিজকে ৰক্ষা কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। সেই কাৰণে প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে সদিচ্ছা আৰু ধাৰ্মিকতাৰ ওপৰত অধিক গুৰুত্ব প্ৰদান কৰিছিল আৰু মানৱতা উত্থানৰ বাবে সময় আৰু অৰ্থ ত্যাগ কৰিছিল। সংক্ষেপত প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে (যাৰ ওপৰত আল্লাহৰ শাস্তি বৰ্ষিত হওঁক) আহমদীয়ত আৰু পৱিত্ৰ পয়গম্বৰ (যাৰ ওপৰত শাস্তি আৰু খোদাৰ আৰ্শীবাদ আছে) কোৰাণৰ প্ৰতি একেটা শাৰীত সমন্বত অৱস্থান গ্ৰহণ কৰে, যিদৰে যীচু আৰু খ্ৰীষ্টান ধৰ্ম মুছা আৰু ইহুদী ধৰ্মৰ বাবে অৱস্থান গ্ৰহণ কৰিছিল।

খোদাই পৱিত্ৰ কোৰাণত উল্লেখ কৰিছে—

إِنَّا أَرْسَلْنَا إِلَيْكُمْ رَسُولًا شَاهِدًا عَلَيْكُمْ كَمَا أَرْسَلْنَا إِلَىٰ فِرْعَوْنَ رَسُولًا۔

(73:16)

প্ৰকৃততে আমি তোমালোকলৈ পঠিয়াই ছোঁ এজন পয়গম্বৰ, যি তোমালোকৰ ওপৰত এজন শাস্তী হ'ব, যি ধৰণে আমি ফিৰাউনলৈ এজন পয়গম্বৰ পঠিয়াইছিলোঁ। এই আয়াতত মহানবী(ছাঃ)ক মুছাৰ দৰে বুলি উল্লেখ কৰা হৈছে। এনেদৰে নবীসকলক প্ৰেৰণ কৰোঁতে ভৱিষ্যবাণী কৰা হৈছিল। xviii,18 ত উল্লেখ কৰা হৈছে—‘মই তেওঁলোকৰ দৰে, তেওঁলোকৰ ভাতৃসকলৰ মাজৰ পৰা এজন নবীক তোমালোকৰ দৰে উত্থাপন কৰিম তথা মোৰ কথা তেওঁৰ মুখৰ মাজত ৰাখিম।’

ইছমাইলৰ ভাতৃসকলৰ মাজত যি পয়গম্বৰ ইছমাইলৰ বংশধৰৰ মাজত আগমন ঘটিছিল, তেওঁ কৈছিল কাৰ মুখৰ মাজত খোদায়ে নিজৰ কথা ব্যক্ত কৰিছিল, যিজন মুছাৰ দৰে আছিল, যি আইনৰ বাহক আছিল, তেওঁ মহম্মদৰ (ছাঃ)ৰ বাহিৰে আন কোনো নাছিল। সেই কাৰণে ইয়াৰ আৱশ্যক আছিল প্ৰতিশ্ৰুত মছীহাক মহম্মদৰ অনুগামীসকলৰ মাজতে সৃষ্টি কৰা হওঁক, কিয়নো প্ৰথম গৰাকী মছীহা মুছাৰ অনুগামীৰ মাজত সৃষ্টি কৰা হৈছিল আৰু তেওঁৰ শিক্ষা ইছলামৰ প্ৰতি এক সম্পৰ্কৰ প্ৰতি আগবাঢ়ি

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

যোৱাত বাধ্য আছিল যিদৰে যীচু মুছাৰ শিক্ষাৰে আগবাঢ়িছিল।

প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ (মহাপুৰুষৰ) প্ৰকৃতি আৰু দাবী

প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ দাবীৰ সঠিক প্ৰকৃতি ইয়াত ব্যাখ্যা কৰাটো প্ৰয়োজন। খ্ৰীষ্টান আৰু মুছলমানসকলে এতিয়াও বিশ্বাস কৰে যীচু (আঃ) এতিয়াও জীৱিত আৰু আকাশত ক'ৰবাত বাস কৰি আছে তথা নিৰ্ধাৰিত সময়ত এই পৃথিৱীলৈ পুনৰ উভতি আহিব। যেতিয়া তেওঁলোকক প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ বিষয়ে উল্লেখ কৰা হয় তেওঁলোকে কয় যে আহমদী পুনৰ জন্মৰ মতবাদ বিশ্বাসী। গতিকে এয়া সত্য যে প্ৰতিশ্ৰুত মছীহই (যাৰ ওপৰত শান্তি বৰ্ষিত হওঁক) ইয়াক দাবী কৰা নাছিল যে যীচুৰ আত্মা তেওঁৰ মাজত অৱতাৰিত হৈছে। তেওঁ দাবী কৰিছিল, ইয়াৰ অৰ্থ এনেধৰণৰ যে তেওঁ যীচুৰ শক্তি আৰু আত্মাৰ মাজত দেখা গৈছিল। এজন 'দ্বিতীয় আগমন'ৰ বিষয়টো যীচুৱে নিজেই পৰিষ্কাৰ কৰিছিল। ইহুদীসকলে বিশ্বাস কৰিছিল যে মছীহৰ আৰ্বিভাৱৰ আগতে ইলিয়াৰ দ্বিতীয় আগমন ঘটিব তথা ইলিয়াৰ দ্বিতীয় আগমনৰ বিষয়টোত মালাছি গ্ৰন্থত মছীহৰ উপস্থিতি নজিৰ হিচাপে, চৰ্ত হিচাপে উল্লেখ কৰা হৈছিল। উল্লেখ কৰা হৈছে —

'চোৱা, মই তোমাক ইলিয়াহ, ভগৱানৰ মহান আৰু ভয়ংকৰ দিনৰ আগমনৰ আগতে প্ৰেৰণ কৰিম।' (মালাছি iv -৫)

কিন্তু দেখা গ'ল যে কোনো ইলিয়া আকাশৰ পৰা নামি নাছিল। এই বিষয়ে যীচুক সুধাত তেওঁ উত্তৰ দিলে—

'সকলো পয়গম্বৰ আৰু আইনে জনলৈকে ভৱিষ্যবাণী কৰিছে। যদি তুমি ইয়াক প্ৰাপ্ত হোৱা এয়াই ইলিয়াহ যি আহিব।' (mattew xi., 13,14)

এনেদৰে যীচুৱে ব্যাখ্যা কৰিছিল যে ভৱিষ্যবাণীবোৰ যেতিয়া আকাশৰ পৰা এজন পয়গম্বৰে দ্বিতীয় আগমনৰ বিষয়ে উল্লেখ কৰে তেন্তে তাৰ বাস্তৱত অৰ্থ হ'ল এজন পয়গম্বৰৰ আগমন 'তেওঁৰ দৰে'। গতিকে যীচুৰ দ্বিতীয় আগমনৰ ব্যাখ্যা কৰিব লাগে। এয়া বিশেষ এক উদাহৰণৰ দ্বাৰা

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

দাঙি ধৰা মাথোন অনুমান নহয়। কিন্তু ইয়াক প্ৰমাণ কৰিবলৈ প্ৰত্যেক প্ৰমাণ এয়া যে তেওঁৰ দ্বিতীয় আগমনৰ পৰা যীচুৰ সদায় অৰ্থ আছিল যে নিজৰ বাহিৰে আন এজন পয়গম্বৰৰ আগমন হ'ব। তেওঁ কৈছিল—

‘তোমালোকে মোক এই পৰ্যন্ত দেখিবলৈ নাপাবা যেতিয়ালৈকে তোমালোকে নক'বা ‘ধন্য তেওঁ, যিজন প্ৰভুৰ নামত আহিছে।’ (মথি xxiii., ৩৮)

উপৰোক্ত উক্তিত এয়া স্পষ্ট হৈ পৰিছে যে কেৱলমাত্ৰ সেই লোকসকলে পুনৰ মছীহাক দেখিবলৈ পাব, যি বিশ্বাস কৰে যে এজন লোক তেওঁৰ নামলৈ উপস্থিত হ'ব কিন্তু যিয়ে বিশ্বাস কৰে যে একেজন যীচু পুনৰ আহিব, তেওঁলোকে অপেক্ষা কৰি থাকিব, অপেক্ষা কৰাটো তেওঁলোকৰ বাবে হৈ পৰিব ব্যৰ্থতা।

গতিকে এতিয়া আমি লক্ষ্য কৰিব লাগিব যে যীচুৰ দ্বিতীয় আগমনৰ সময়ৰ বিষয়ত যি লেখা হৈছিল তেওঁ হজৰত মিৰ্জা গোলাম আহমদ(আঃ)ৰ সময়ত সম্পূৰ্ণ হৈছে আৰু তেওঁৰ হাততে পূৰ্ণ হয়। এই বুলি উল্লেখ কৰা হৈছিল যুদ্ধ হ'ব সেই যুদ্ধ এনেধৰণে হ'ব যিটো আগতে কেতিয়াওঁ দেখা নগৈছিল— বিশেষকৈ অস্তিম মহাযুদ্ধ যাক কোৱা হৈছিল যে মহামাৰী হ'ব পাৰে আৰু দুনিয়াই সত্যতাত মহান উন্নতি কৰিছে, ইয়াৰ পিছতো মহামাৰী আৰু প্লেগৰ বাবে অদ্বিতীয় বিপৰ্যয় হৈছে। এই বুলি কোৱা হৈছিল যে ভূমিকম্প হ'ব আৰু আমি দেখিবলৈ পাইছো ভূমিকম্পৰ অনুপাত আৰু তীব্ৰতা এতিয়া অনুভূত হৈছে যিটো ইয়াৰ পূৰ্বে আগতে কেতিয়াও দ্বিতীয়বাৰৰ বাবে অনুভৱ কৰা হোৱা নাছিল। সম্প্ৰতি কোৱা হৈছিল যে দুৰ্ভিক্ষ হ'ব আৰু পৰিবহন মাধ্যমৰ বিকাশ হোৱাৰ পিছতো পৃথিৱীৰ কিছু অংশই দুৰ্ভিক্ষত দুৰ্ভোগত ভুগিব। পুনৰ এই বুলি লিখা হৈছিল যে সূৰ্য আৰু চন্দ্ৰ আন্ধাৰ হৈ যাব আৰু তৰাবোৰ সৰি পৰিব, এই লক্ষণ বিলাক স্পষ্টভাৱে দেখা গৈছে— যেনেকৈ ১৮৯৪ চনত ভৱিষ্যবাণী কৰা পদ্ধতিত সূৰ্য আৰু জোনৰ মাজত গ্ৰহণ হৈছিল, একেদৰে সৰি পৰা(পপীয়া

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

তৰা) তৰাৰ সংখ্যা বৃদ্ধি হৈছিল সেই সময়ত সেয়া এক অসাধাৰণ পৰিমাণ। পুনৰ ভৱিষ্যবাণী অনুসৰি আকাশীয় শক্তিবোৰ কঁপাই তোলা হৈছে, কাৰণ ধৰ্মৰ আধিপত্য কম হৈ পৰিছে আৰু লোকসকলে আধ্যাত্মিক বিষয়বোৰৰ বাবে যত্ন নকৰে। এইসকলো বিলাক ভৱিষ্যবাণী মছীহৰ আগমনৰ আগতে ভৱিষ্যবাণী কৰা হৈছিল সেইবিলাকে স্পষ্ট ভাবে প্ৰমাণ কৰে যে মছীহৰ আগমনৰ সেয়াই সময় আছিল।

এজন প্ৰতিশ্ৰুত ব্যক্তিৰ আগমন আৰু যুগৰ সাক্ষ্য

আগৰ ভৱিষ্যবাণীবিলাকৰ বাহিৰেও পৃথিৱীৰ স্থিতিয়ে নিজেই এজন পয়গম্বৰ আগমনৰ দাৰী কৰে। আমি পয়গম্বৰ-ৰছুলসকলৰ সম্পৰ্কত যি জেউতি আৰু বিশ্বাসৰ বিষয়ে পঢ়িবলৈ পাইছিলো তাক ক'ব পৰা লাভ কৰিম? নৱীসকলে আৰু তেওঁলোকৰ চাহাবীসকলে দাঙি ধৰা লক্ষণ আৰু অলৌকিক চিহ্নবোৰ লোকসকলক কোনে দেখুৱাব পাৰিব? আমি প্ৰতিটো ধৰ্মৰ গ্ৰন্থত একোটা দুৰ্দান্ত ৰচনা পঢ়িছো, গতিকে ইয়াৰ ব্যৱহাৰিক প্ৰমাণ আমি ক'ত লাভ কৰিম? মুছাৰ সংগীসকলে যি ভৱিষ্যবাণী উপহাৰ দিছিল সেয়া ক'ত? যীচু মছীহৰ শিষ্যসকলে ক'ত লক্ষণবোৰ প্ৰদৰ্শন কৰিব দিয়া নাছিল? প্ৰতিখন ধৰ্মৰ গ্ৰন্থত এজন জীৱন্ত ঈশ্বৰৰ কথা উল্লেখ কৰা হৈছে, কিন্তু সেই জীৱন্ত ঈশ্বৰ আজিও জীয়াই আছে নে? তেওঁ কি এতিয়াও নিজৰ ভক্তসকলৰ লগত, মুছাৰ অনুগামীসকলৰ লগত বা স্বৰ্গীয় পিতাৰ শিষ্যসকলৰ লগত নতুবা জোৰদানিয়াৰ সৈতে ইজদান বা আল্লাহ মুছলমানসকলৰ লগত যি সম্পৰ্ক বৰ্তাই আহিছিল তাক ৰক্ষা কৰিব পাৰিব? যদি সেয়া নহয় এই পৰিৱৰ্তনৰ বাবে কোনো কাৰণ নিৰ্ধাৰিত হ'ব পাৰে? এই পৰিৱৰ্তন ঈশ্বৰ আৰু মানুহৰ মাজত ঘটিছে? আমি দেখিবলৈ পাইছো যে এই প্ৰশ্ন সন্মুখীন নোহোৱা তথা পৰিৱৰ্তন যে ঘটিছিল তাক স্বীকাৰ কৰাৰ বাবে বিভিন্ন ধৰ্মৰ প্ৰকাশিত গ্ৰন্থৰ বিষয় বস্তুবোৰ ব্যাখ্যা কৰাৰ চেষ্টা কৰা হৈছে আৰু অৰ্থ সেইবিলাক শব্দৰ প্ৰদান কৰা হৈছে যিবিলাক শব্দ অসমৰ্থ আৰু সহনশীলতা, যিহেতু ব্যাখ্যা প্ৰদান কৰাৰ আগতে ব্যাখাৰ

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

বাৰে ঠাই থাকিব লাগিব। যিকোনো এটা ব্যাখ্যা তেতিয়া ন্যায়সংগত হ'ব পাৰে যেতিয়া প্ৰসংগই নিজেই প্ৰদৰ্শন কৰে যে শব্দবোৰৰ ৰূপক বা ৰূপকৰ অৰ্থত ব্যৱহাৰ হৈছে বা য'ত আনত ব্যৱহাৰ হোৱা শব্দবোৰ সদায় আক্ষৰিকৰ বাহিৰে আন কোনো ব্যাখ্যা পোৱা গৈছে। অথবা আনকোনো উদাহৰণ যাক সদায় নিৰ্দিষ্ট উপায়ে বুজিব পৰা যায় সেয়া পৃষ্ঠাত উপস্থিতিয়ে অৰ্থৰ বাহিৰে আন কোনো অৰ্থৰ নিৰ্দেশ কৰিব পাৰে। অথবা আমি নিৰ্ণায়ক প্ৰমাণৰ ওপৰত আমাৰ হস্তক্ষেপ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব পাৰো যি দেখুৱাই যে নিৰ্দিষ্ট ঘটনা এটা নিৰ্দিষ্ট পদ্ধতিত সংঘটিত হৈছে তথা আপাত দৃষ্টিত প্ৰশ্নযুক্ত শব্দবোৰৰ দ্বাৰা প্ৰস্তাৱিত পদ্ধতিত নহয়। অথবা যি উল্লেখ কৰা হৈছে সেয়া কিছু প্ৰতিষ্ঠিত তথা বিপৰীত হ'ব পাৰে অকাট্য সত্য বা কিছু ব্যক্ত ঈশ্বৰীয় বিধান। এই সকলোবিলাক বিষয়ত আমি শব্দৰ অৰ্থ ব্যাখ্যা কৰিবলৈ বাধ্য হৈ পৰিম, যি শব্দগত নহয় কিন্তু সঠিক পথৰ প্ৰকৃত অৰ্থৰ সন্ধান কৰিব পৰা যায়। গতিকে শতাব্দীৰ পৰিক্ৰমাত সমস্ত ধৰ্মৰ দ্বাৰা সৰ্বসন্মত ভাবে গৃহীত সত্যক আমি কিদৰে প্ৰত্যাখান কৰিব পাৰিম? এই টো উল্লেখ কৰা আমাৰ বাবে স্বীকাৰ্য হ'ব পাৰে যে খোদাই নিজৰ ভক্তসকলৰ লগত এনেদৰে বা সেইধৰণৰ পদ্ধতিত কথা পাতিছিল তথা এনেদৰে নহয় সেইদৰে অলৌকিকতা প্ৰদৰ্শন কৰিছিল বা এয়া যে তেওঁৰ সেৱকৰ লগত সম্পৰ্ক এইদৰে নহয় সেইদৰে, কিন্তু এয়া স্পষ্ট নহয় খোদাই মানুহৰ লগত এইদৰে কেতিয়াও কথা পতা নাছিল। যি সন্দেহ আৰু ভুল বুজাবুজিৰ সকলো সম্ভাৱনাক বাদ দিয়ে নতুবা এনেদৰে ক'বলৈ আমাৰ বাবে পথ মুকলি হৈ আছে খোদাই কেতিয়াবা কোনো বিশেষ ধৰ্মক বা বিশেষ কোনো সত্যক প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ কোনো অলৌকিকতা প্ৰদৰ্শন কৰা নাছিল। আমাৰ আগৰ সময়ত খোদা আৰু তেওঁৰ সেৱকসকলৰ মাজত যি সম্পৰ্ক আছিল তাক সাধাৰণ ভাবে বুজাত বা গ্ৰহণযোগ্যতাকৈ বেলেগ প্ৰকৃতিৰ আছিল, গতিকে বিভিন্ন ধৰ্মৰ ধৰ্ম গ্ৰন্থসমূহ অনুধাৱনৰ পিছত আমি সঁচাকৈয়ে সাধুতাৰে ক'ব নোৱাৰো যে খোদাই কেতিয়াও তেনে আচৰণ

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

কৰা নাছিল। তেওঁৰ সেৱকসকলৰ লগত এনে এটা পদ্ধতিত বিশ্বৰ বিচাৰৰ বাবে এনে এটা পদ্ধতিত জীৱন্ত খোদা আছে, যি তেওঁক ভালপোৱা সকলৰ প্ৰতি নিজৰ দয়া আৰু কৰুণা প্ৰকাশ কৰে। যদি আমি দাৰস্থ বিস্তৃত ব্যাখ্যাৰ বিৱৰণ মুকলি কৰিব পাৰো, কেৱল শব্দবোৰ নহয়। গতিকে প্ৰাচীন কিতাপবোৰ নৱী আৰু তেওঁলোকৰ চাহাবীসকলৰ তথা অনুগামীসকলৰ জীৱনৰ ঘটনাবোৰ লিপিবদ্ধ কৰিছে এনে আত্মাও আমি অতি শীঘ্ৰে হৈ পৰিম যি স্বীকাৰ কৰিবলৈ বাধ্য হ'ব যি প্ৰকাশত তাক নিজেই প্ৰকাশ কৰিব বিচাৰিছিল কিন্তু তাক সম্পূৰ্ণৰূপে প্ৰকাশ কৰিব পৰা নাছিল। কিন্তু এনেধৰণৰ ভুলৰ বাবে খোদাক দায়বদ্ধ কৰিব পৰা নাযায়। সেই কাৰণে আমি ইয়াক মানিবলৈ বাধ্য যে এনে নহয়। আমি ইয়াক স্বীকাৰ কৰিব লাগে সকলো ধৰ্মৰ শাস্ত্ৰ একমত যে খোদাই তেওঁৰ নৱী আৰু তেওঁৰ অনুগামীসকলক পুনৰ দেখা দিয়া অলৌকিকতা ৰ এক কাৰণ আছিল আৰু তেওঁ তেওঁলোকৰ লগত এনেধৰণে স্পষ্ট আচৰণ কৰিছিল যে কেৱল পৰৱৰ্তীসকলৰ বিশ্বাস, দৃঢ় শক্তিশালীত্বত পৰিপূৰ্ণ হোৱা নাছিল, গতিকে আন এটা বিশ্বাসকো পুনৰোজ্জীৱিত কৰিছিল আৰু জীৱন্ত আৰু পৰাক্ৰমশালী খোদাৰ অস্তিত্ব বিশ্বাসীৰ সন্মুখত প্ৰদৰ্শন কৰিছিল। এয়া সত্য যে অতীতৰ দিনবিলাকত এনে হৈছিল, অৱশ্যে এই বিষয়বোৰৰ ওপৰত সন্দেহ প্ৰকাশ কৰিব পৰা যায় নতুবা ইয়াক প্ৰশ্ন কৰাটো বৈধ হ'ব কিয় সেয়া আজি সংঘটিত হোৱা নাই? যদি খোদাই অতীতৰ দিনবোৰত সেৱকসকলৰ লগত কথা পাতিছিল তেন্তে আজি পাতিব পৰা নাই? যদি তেওঁ সমস্যা, সন্দেহ আৰু ক্ৰটিৰ সময়ত নিজৰ নিদৰ্শনবোৰ নাজিল কৰে তেন্তে কিয় আজিৰ লোকসকলৰ বাবে তেওঁৰ হেদায়তৰ দ্বাৰ উন্মুক্ত নকৰে? ইয়াৰ অৰ্থ এয়াই নেকি সকলো ধৰ্ম দুৰ্নীতিগ্ৰস্থ হৈ পৰিছে আৰু তেওঁলোকৰ মাজত এতিয়া কোনো সত্যৰ সন্ধান পোৱা নাযায়, সেই কাৰণে সিহঁতৰ ওচৰত এইবিলাক প্ৰদৰ্শন কৰি কোনো ফলাফল পোৱা নাযায় বা এয়া জনা সম্ভৱ যে পৃথিৱীত আজিও প্ৰকৃত ধৰ্ম আছে কিন্তু লোকসকলে

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

ইয়াত এনে কাম নকৰে যে যাৰ দ্বাৰা তেওঁলোকক এখন আধ্যাত্মিক জগতলৈ নিব পৰা নাযায়? আমি যিকোনো দৃষ্টিভংগী গ্ৰহণ কৰিলেই এই প্ৰশ্নটো উত্থাপন হ'ব খোদাই এটা নতুন ধৰ্মৰ কিয় সৃষ্টি কৰা নাই তেওঁ অনুভৱ কৰিছিল যে ইয়াৰ বাবে সেয়া আৱশ্যক আৰু যদি তেওঁ প্ৰথমৰে পৰা কাৰ্য কৰাৰ বাবে নিজৰ মাৰ্গদৰ্শন দিছিল আৰু লোকসকলে ইয়াৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়া নাছিল, তেন্তে তেওঁ এনে কিয় নকৰিলে? তেওঁলোকক সত্য পথত নিয়াৰ বাবে এজন সংস্কাৰকৰ সৃষ্টি কৰক যাতে তেওঁলোকে তেওঁৰ সংস্পৰ্শ লাভ কৰিব পাৰে আৰু তেওঁলোকৰ সৃষ্টিৰ উদ্দেশ্য পূৰণ কৰিব পাৰে? এয়া অবিশ্বাস্য যে দয়ালু আৰু কৰুণাময় খোদাই মানৱজাতিক ৰুটি আৰু পাৰ্থিৱতাত ভাহি থকা দেখি অবাস্তৱ হৈ থাকিব তথাপি তেওঁ তেওঁলোকৰ হেদায়তৰ বাবে কোনো দিক নিৰ্দেশনা নিদিব বা পদক্ষেপ গ্ৰহণ নকৰিব। খোদা অৱশ্যেই এগৰাকী পিতৃ-মাতৃতকৈ কৰুণাময় আৰু দয়াময় হ'ব পাৰে, কাৰণ একোজন পিতৃ-মাতৃ মাথোঁ একোটা সন্তানৰ জন্মৰ এটা মাধ্যম, কিন্তু খোদা মাথোঁ এজন নিৰ্মাতাই নহয়, তেওঁ অন্তঃ আৰু মানুহৰ অস্তিত্বৰ বাহনো। এটি সন্তান আৰু তেওঁলোকৰ মাক-বাপেকৰ মাজৰ সম্পৰ্ক অস্থায়ী, কিন্তু মানুহ আৰু খোদাৰ মাজৰ সম্পৰ্ক চিৰস্থায়ী। পিতৃ-মাতৃৰ সম্পত্তি তথা স্থানসমূহ সীমিত তথা ধ্বংসযোগ্য, গতিকে তেওঁৰ শক্তি সীমাহীন তথা তেওঁৰ ধন-সম্পদ কোনেও হ্রাস কৰিব নোৱাৰে। যি তেওঁৰ নিয়ম অনুসৰি সৃষ্টিৰ লগত সম্পৰ্কিত তথা এনেধৰণৰ শক্তিদৰ যি তেওঁৰ সৃষ্টিক পাহৰি যাৱ নোৱাৰে আৰু তেওঁলোকৰ কষ্টৰ প্ৰতি উদাসীন হ'ব নোৱাৰে। তেওঁ সেইজন যিজনে দুৰ্বলসকলৰ প্ৰতি দয়া প্ৰকাশ কৰাৰ আৱশ্যকতা অনুভৱ কৰে, তেওঁ ইমান নিৰ্দয় হ'ব নোৱাৰে যে তেওঁ মানৱজাতিৰ আধ্যাত্মিক পথ প্ৰদৰ্শন আৰু উন্নতিৰ প্ৰতি খবৰ নোহোৱাকৈ অন্ধকাৰত নিমজ্জিত হৈ থাকিবলৈ এৰি দিব আৰু পোহৰৰ সন্ধানত নিজৰ দৃষ্টি নাইকিয়া কৰি তুলিব। যদি কোনোবা খোদা আছে তাৰ অনুমতি দিব নোৱাৰে, তেওঁ যদি তেওঁৰ সেৱকসকলে তেওঁক পৰীক্ষা

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

কৰাৰ অনুভৱ কৰে তথা তেতিয়াও কোনো ব্যৱস্থা নকৰে, তেতিয়া আমি নিশ্চয় সিদ্ধান্তত উপনীত হ'ব লাগিব যে মানৱজাতিক সত্যৰ বাবে পৰিচালিত কৰিবলৈ তেওঁৰ কোনো ক্ষমতা নাই অথবা খোদাৰ লগত আলাপ-আলোচনা কৰাটো মানুহৰ অস্তিত্বৰ বিষয় নহয়, তেওঁ এজন মানুহ হয়। কেৱল মাত্ৰ খাদ্য-আহাৰ গ্ৰহণ কৰা, পৰিধান কৰা তথা প্ৰকৃত পাৰ্থিৱ আৰু প্ৰাণীজগতৰ অস্তিত্ব বক্ষাৰ বাবে সৃষ্টি হৈছিল। গতিকে এই বিকল্পবোৰৰ প্ৰতিটো অপ্ৰয়োজনীয়। কল্পনা কৰক যি মহাবিশ্বৰ সৃষ্টি কৰিছে তেওঁৰ মানৱ জাতিৰ আধ্যাত্মিক নিৰ্দেশনাৰ বাবে উপায় সৰবৰাহ কৰাৰ ক্ষমতা নাথাকিব। সম্পূৰ্ণ কৰা জনৰ ওচৰত এটা অংশ সৃষ্টি কৰাৰ ক্ষমতা থাকিব। যদি আমি সৃষ্টিকৰ্তাৰ অস্তিত্ব স্বীকাৰ কৰো তেন্তে আমি ইয়াক স্বীকাৰ কৰিব লাগিব যে তেওঁৰ ওচৰত পূৰ্ণ শক্তি আছে, তেওঁৰ একো অসম্ভৱ নাই, যি পৱিত্ৰতা আৰু সিদ্ধান্তত অসামঞ্জস্যপূৰ্ণ, তাক বাদ দি তেওঁ সকলো পূৰণ কৰিব পাৰে। তথা আমি কল্পনাও কৰিব নোৱাৰো যে মানুহক মাথোঁ এক পাৰ্থিৱ অস্তিত্বৰ উদ্দেশ্যত সৃষ্টি কৰা হৈছে, কাৰণ আমি এই কথা স্বীকাৰ কৰিবলৈ বাধ্য যে এজন প্ৰজ্ঞাময় আৰু সৰ্বজ্ঞ জ্ঞানী স্ৰষ্টাই এই মহা বিশ্বক কোনো উদ্দেশ্য নথকাকৈ সৃষ্টি কৰিছে। কেৱল কাম কৰাৰ বাবে কোনো যন্ত্ৰ নিৰ্মাণ কৰা নহয়, এক নিশ্চিত উদ্দেশ্য আৰু বস্তুৰ কাৰণে ইয়াক নিৰ্মাণ কৰা হয়। যদি মানুহৰ অস্তিত্ব কেৱল মাথোঁ খোৱা-বোৱা আৰু শোৱা হয় তেন্তে ইয়াৰ অৰ্থ এয়াই হ'ব মানৱজাতিক কেৱল সুখ-সন্তোষৰ বাবে সৃষ্টি কৰা হৈছিল। ব্যক্তিৰ যদি তেওঁৰ সৃষ্টিত কোনো উদ্দেশ্য নাথাকে তেন্তে পাৰস্পৰিক সহায়ক জীৱনৰ উদ্দেশ্য হিচাপে বিবেচনা কৰা নহ'ব। তদুপৰি আমি ধৰি ল'ব লাগিব যে সকলো ধাৰ্মিক লোক যি দেশতেই আৰ্বিভাৱ হৈছে- ছিৰিয়া, আৰৱ, প্ৰাচ্য, ভাৰত বা চীনত তেওঁলোকে তাত প্ৰচলিত চিন্তা-ভাৱনা, মিথ্যাচাৰ আৰু ভণ্ডামিক বাৰণ কৰিছিল। তেওঁলোকে সকলোকে শিকাইছিল— খোদাই তেওঁলোকক মানৱজাতিৰ আধ্যাত্মিক নিৰ্দেশনাৰ দায়িত্ব অৰ্পণ কৰিছে তথাপি তেওঁলোকে

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

সিমান এটা অপৰ্ন কৰিব পৰা নাছিল, কিয়নো মানৱ জাতিৰ মাজত খোদাৰ মানৱিক দিক নিৰ্দেশনাৰ সৰবৰাহ কৰাৰ ক্ষমতা নাই বা মানৱ জাতি তেওঁৰ লগত আলাপ-আলোচনা কৰাৰ বাবে তৈয়াৰ হোৱা নাছিল। গতিকে আমি কি যুক্তিৰে আমাৰ এই ধাৰণা পোষণ কৰাৰ অনুমতি প্ৰদান কৰিম যে যি ভাল আৰু ধাৰ্মিক আৰু যি প্ৰকৃত সেইজনেই এই সকলোবোৰৰ প্ৰবৰ্তক আছিল। যি সত্যতা আৰু পৰিত্ৰতাৰ নিখুত নমুনা আছিল, যি পৃথিৱীত নৈতিক বিপ্লবেৰে প্ৰভাৱিত কৰিছিল, ন্যায়পৰায়ণতাৰে প্ৰেমক প্ৰতিস্থাপন কৰিছিল তথা মানুহৰ অন্তৰত শুদ্ধতা প্ৰতিস্থাপন কৰিছিল। পৃথিৱীৰ যি সকলোতকৈ ডাঙৰ প্ৰতাৰক, মিছলীয়া, প্ৰতাৰক লোকসকল আছিল তেওঁলোকে ভণ্ডামিক আহ্বান কৰিছিল। লগতে পৃথিৱীত ইয়াৰ বাবেই জন্ম হৈছিল। এয়া জানো আমি ল'ব পাৰো যে যিসকল ব্যক্তি শ্ৰেষ্ঠ মানৱ জাতিৰ সম্পূৰ্ণ বৌদ্ধিক, নৈতিক আৰু আধ্যাত্মিক উন্নতিৰ কাৰণ আছিল আৰু যিসকলে মানুহৰ মগজুত এক প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰিছিল, যিটো প্ৰায় শতিকা অতিবাহিত হৈছে। মন আৰু বিশ্বাসৰ মাজেৰে নিজৰ অস্তিত্বক নিৰ্মাণৰ বাবে সেই সামগ্ৰীবোৰৰ ৰূপত যি জীৱন আৰু ব্ৰহ্মাণ্ডত আছে? যদি এয়া নহয় তথা সেয়া অৱশ্যেই হ'ব নোৱাৰে তেন্তে এই সিদ্ধান্তৰ পৰা ৰেহাই নেপাব যে পৃথিৱীত এনে কোনো ধৰ্মৰ উপস্থিতি আছে যি মানুহক খোদাৰ পথলৈ নিব পাৰে। সকলো বিদ্যমান ধৰ্ম যদি দুৰ্নীতিগ্ৰস্ত হৈ পৰে তেন্তে মানৱজাতিৰ হেদায়তৰ বাবে এটা নতুন ধৰ্ম অৱশ্যে প্ৰকাশিত হ'ব লাগিব তথা যদি পৃথিৱীত এনে এটা ধৰ্মৰ উপস্থিতি থাকে যি মানুহক খোদাৰ দিশে পৰিচালিত কৰিব পাৰে তেন্তে যি নিজৰ উদ্দেশ্য পূৰণ কৰিব নোৱাৰে, যি মানুহে ইয়াৰ অৰ্থ প্ৰদানত মনোযোগ নিদিয়ে তেওঁ এই দিশলৈ মনোযোগ দিয়ক এজন মানুহ নিশ্চয় এই বিষয়বিলাকলৈ মনোনিৱেশ কৰিবলৈ তথা মানৱ জাতিক তেওঁৰ কাষলৈ অনাৰ বাবে এজন সংস্কাৰকৰ প্ৰয়োজন হ'ব। মই ধাৰণা কৰোঁ যে তথা মই নিশ্চিত যে এয়া অৱশ্যেই সকলো বুদ্ধিমান ব্যক্তিৰ দৃষ্টিভংগী হ'ব পাৰে যে সত্যৰ নিখোজ হোৱা

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

তথা মানৱ জাতিৰ পক্ষে দিক নিৰ্দেশক হিচাপে কাম কৰাৰ পক্ষত অযোগ্য হোৱাৰ বিষয়ত সন্দেহৰ মাজত আৱদ্ধ হোৱাৰ লগত কোনো পাৰ্থক্য নাই। পিছৰ আকস্মিকতা আগৰ দৰে মানুহৰ আধ্যাত্মিকতাক কল্যাণৰ বাবে বিপৰ্যকৰ। যিহেতু এটা যদি নিখুত ধৰ্ম পৃথিৱীত বিদ্যমান হৈ থাকে-যেনে সকলো ধৰ্মৰ অভনুগামীসকলে বিশ্বাস কৰে যে এয়া একে লগে হৈছিল- একে লগে আমি দেখিবলৈ পালো যে সকলো ধৰ্ম অতীতত যেনেদৰে সৃষ্টি কৰিছিল তেনে নিখুত ব্যক্তি সৃষ্টি কৰাত ব্যৰ্থ হৈছিল তথা তেওঁলোকে অক্ষম মানুহৰ দ্বাৰা খোদাৰ লগত সম্পৰ্ক কৰিব লগা হৈছিল যি অতীতত তেওঁলোকৰ মাজত বিদ্যমান আছিল। খোদাই কিয় নিজৰ শক্তি প্ৰদৰ্শন কৰাৰ বাবে আৰু সাধাৰণ মানুহৰ মাজত সেই পৰিৱৰ্তন অনাৰ বাবে গণনা কৰা পদ্ধতিত সত্য ধৰ্মক বিশ্বৰ সন্মুখত উপস্থাপন নকৰিলে? কোনো এটা ধৰ্মৰ উদ্দেশ্যত? কোনো ব্যক্তিয়ে যদি সুন্দৰ ঘৰ নিৰ্মাণ কৰে আৰু তাক প্ৰাচুৰ্যতাকে সজাই আৰু তাৰ মেৰামতিত অৱহেলা কৰে তথা তাক ধ্বংস হ'বলৈ দিয়ে অথবা কোনো ব্যক্তিয়ে এখন সুন্দৰ বাগিচা স্থাপন কৰি তাত পানী যোগানৰ অভাৱত শুকাই যাবলৈ দিয়ে? যদি এয়া নহয়, তেন্তে কেনেকৈ ধাৰণা কৰিব পাৰি খোদাইয়ে মানৱজাতিৰ পৰিচালনাৰ বাবে এটা নিখুত ধৰ্ম প্ৰকাশ কৰিছিল আৰু সুৰক্ষাৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণত ব্যৰ্থ হৈছিল? আমি জানো বিচাৰি পোৱা নাই মুছাৰ পিছত ইহুদী ধৰ্মক ৰক্ষা কৰাৰ কাৰণে তথা যি ধৰ্মৰ বাবে অৱতীৰ্ণ হৈছিল তাক পূৰণ কৰাৰ বাবে নৰীৰ পিছত নৰী প্ৰেৰণ কৰিছিল, যীচুৰ পিছত তেওঁ সেইসকলক নিয়োগ কৰিছিল যি খ্ৰীষ্টধৰ্মৰ চেতনাক জীয়াই ৰাখিছিল তথা বেদ প্ৰকাশৰ পিছত তেওঁ কৃষ্ণ আৰু ৰামচন্দ্ৰক প্ৰেৰণ কৰিছিল আৰু আন আন পৱিত্ৰ পুৰুষসকলক বেদৰ শিক্ষা কাৰ্যকৰ কৰাৰ বাবে তথা জোৰোষ্টাৰৰ পিছত তেওঁ পাৰস্য ধৰ্মৰ সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল তথা তেনেহ'লে হজৰত মহম্মদ (ছাঃ)ৰ পিছত তেওঁ ক্ৰমাগত ভাবে এনে ব্যক্তিসকলক উত্থাপন কৰিছিল যি ওহীৰ সহায়ত ইছলামক ব্যাখ্যা কৰিছিল আৰু এইদৰে বৰ্তাই ৰাখিছিল? তেন্তে আমি

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

কেনেকৈ বিশ্বাস কৰিম তেওঁ সত্যধৰ্মৰ সংৰক্ষণৰ উপায় বন্ধ কৰি দিছে? গতিকে আজিৰ কোনো পুৰণা ধৰ্মই ঐশ্বৰিক আশ্বাস তথা সুৰক্ষাৰ অধীনত তথা ইয়াক প্ৰমাণ কৰাত সক্ষম বুলি দাবী নকৰে, তেন্তে আমি এই সিদ্ধান্তত উপনীত হ'ব লাগিব এইটো এটা ঘৰ, যি তেওঁৰ উদ্দেশ্য পূৰণ কৰিছে, তেওঁ সেইটোক ধ্বংস হ'বলৈ বা বাগিচা হিচাপে অনুমতি দিয়া হৈছে? তেওঁৰ জীৱন অতিবাহিত হৈছে তথা এই ধৰ্মৰ মাজত তেওঁলোকৰ জীৱন অতিবাহিত হৈছে তথা নিজৰ উদ্দেশ্য পূৰণ হৈছে তথা খোদাই তেওঁলোকক পচি যাবলৈ, ক্ষয় হ'বলৈ দিছে তথা মানৱজাতিৰ নিৰ্দেশনাৰ বাবে কিছুমান নতুন ধৰ্ম দিছে, সংক্ষেপত আমি বিষয়টো যিদৰেই লক্ষ্য নকৰো এই সিদ্ধান্তত উপনীত হ'বলৈ বাধ্য যে পৃথিৱীৰ বৰ্তমান অৱস্থাত ঐশ্বৰিক দিশ নিৰ্দেশকৰ প্ৰয়োজন হৈছে এজন শিক্ষকৰ যি উচ্চ স্বৰত আহ্বান জনাব তথা মানুহে আত্মা প্ৰেমিকৰ দৰে যি ছটফটাই সাত স্বৰ্গৰ দিশে লক্ষ্য কৰে তথা লোভ আৰু দুখেৰে পৰিপূৰ্ণ চকুৰে নিজৰ সৃষ্টিকৰ্তাৰ পীড়া আৰু দুখত দৰৱ দিয়া, তেওঁলোকক দয়া কৰা আৰু সিহঁতৰ বাবে তেওঁৰ পৰা দয়া বিচৰা আৰু তেওঁৰ অনুগ্ৰহৰ দুৱাৰ মুকলি কৰা; তথা যি তেওঁলোকৰ প্ৰতি, তেওঁলোকক প্ৰদান কৰা হৈছিল, 'যি আগতে গৈছিল' তথা আধ্যাত্মিক আন্ধাৰক আঁতৰ কৰি তেওঁলোকৰ চকু আৰু তেওঁলোকৰ অন্ধকাৰক নিৰাময় কৰে তথা অপৰিষ্কাৰৰ ফলত তেওঁলোকৰ অনন্ত জীৱনক লৈ যায় আৰু বস্তুৱে হৈ পৰে অস্তিত্ব।

ইছলাম একমাত্ৰ ধৰ্ম যি ঐশ্বৰিক সুৰক্ষাৰ অধীনস্থ

সেয়া তোমালোক যি তৃষ্ণাতুৰ, আধ্যাত্মিক জীৱন তথা খোদাৰ সন্তুষ্টিৰ বাবে ভোকাতুৰ, মই তোমালোকক এই সুখৰ প্ৰদান কৰিছোঁ যে ইছলামে তাক দিয়ে যাৰ বাবে তোমালোকে অতি প্ৰয়োজন অনুভৱ কৰিছিল। যি মৃতকক জীৱিত কৰে, দৃষ্টিহীনক দৃষ্টি শক্তি দিয়ে, বধিৰক কাণ দিয়ে তথা

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

বিকলাঙ্গক অংগ-প্ৰতংগ দান কৰে, কুষ্ঠৰোগীক শুচি কৰে, তেওঁ সময়ৰ প্ৰয়োজন অনুসৰি তথা আগৰ নৰীসকলৰ ভৱিষ্যবাণী অনুসৰি, নাম আৰু মছীহাৰ আত্মাত তথা সকলো ভাৱবাদী শক্তি আকাশৰ পৰা নমাই পঠাই আৰু খোদাৰ মনোনীত মছীহাৰ আত্মা নামি আহিছিল, তেওঁ ঈছাৰ ভৱিষ্যবাণী অনুসৰি আগতেই আৰ্বিভাৱ হৈছিল, 'কোনে উঠালে আগৰে পৰা ধাৰ্মিক লোকসকলক।' (Isaiah xli,2)। গতিকে বিশ্বক পাপৰ অন্ধকাৰৰ পৰা বাহিৰ কৰি এনে মুক্তিৰ দিশে নিব লাগিব। হে মানৱসকল! শুনা যে, ইছলাম একমাত্ৰ ধৰ্ম, যাক ৰক্ষা কৰাৰ প্ৰতিশ্ৰুতি খোদায়ে দিছিল তথা যাক তেওঁ সংৰক্ষণ কৰে তথা সেয়া কেৱল ঐশ্বৰিক ধৰ্ম যাক বৰ্তমানৰ হেদায়তৰ বাবে বাচি লোৱা হৈছে, যদি সেয়া নহয়। কিয় তেওঁ ইয়াৰ সুৰক্ষা আৰু সংৰক্ষণৰ বাবে তথা আন ধৰ্মবোৰক উদাৰহিত তথা সুৰক্ষিত কৰাৰ বাবে আন উপায় অৱলম্বন কৰিব নোৱাৰিলেহেঁতেন? পৱিত্ৰ কোৰাণত খোদায়ে উল্লেখ কৰিছে—

(15:10) **إِنَّا نَحْنُ نَزَّلْنَا الذِّكْرَ وَإِنَّا لَهُ لَحَافِظُونَ ﴿١٠﴾**

অৰ্থাৎ মই এই গ্ৰন্থখন অৱতীৰ্ণ কৰিছোঁ আৰু মই ইয়াক সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা গ্ৰহণ কৰিম। (চুৰা হিজৰ আয়াত ১০)

এই ভৱিষ্যবাণী অনুসৰি পাঠৰ পৱিত্ৰতা আৰু কোৰাণৰ আত্মাক এনেদৰে সংৰক্ষণ কৰিছে যে ইতিহাসত কোনো উদাহৰণ পোৱা নাযায়। গ্ৰন্থখনৰ বিষয়ে এনেদৰে স্বীকাৰ কৰা হৈছে যে বিশ্বৰ একমাত্ৰ গ্ৰন্থ যি বহু শতাব্দী ধৰি এনেদৰে স্বৰ-বিন্দুৰ কোনো পৰিৱৰ্তন নকৰি ইয়াৰ পাঠ্যক অক্ষুন্ন ৰাখিছে। প্ৰতিটো প্ৰজন্মই বহু হাজাৰ লোকক জন্ম দিলে আৰু যি সম্পূৰ্ণ গ্ৰন্থখনকে স্মৃতিত প্ৰতিশ্ৰুতৱদ্ধ কৰিছিল, যাতে লিখিত সকলো পাণ্ডুলিপি ধ্বংস হৈ পৰিলেও বা অদৃশ্য হৈ গলেও তাক পৰিৱৰ্তন নকৰাকৈ গোটেই কিতাপখন প্ৰস্তুত কৰা সম্ভৱ হৈছিল এক মুহূৰ্তৰ কোনো স্বৰ-চিহ্নৰ সলনি নকৰাকৈ। পুনৰ গ্ৰন্থখনৰ পদ্ধতিক দুৰ্দান্ত ৰূপত সংৰক্ষণ কৰা হৈছে। মহানৱী (ছাঃ)য়ে কৈছে-

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

إِنَّ اللَّهَ يَبْعَثُ لِهَذِهِ الْأُمَّةِ عَلَى رَأْسِ كُلِّ مِائَةٍ سَنَةٍ مِنْ جُودٍ دَلِيلًا لَهَا دِينَهَا

(ابوداؤد كتاب الملاحم باب ما يذكر في قرن المائة ومشكوة كتاب العلم)

“ প্রত্যেক শতাব্দীৰ শিৰোভাগত ধৰ্মক সঞ্জীৱিত কৰাৰ বাবে আল্লাই সংস্কাৰক প্ৰেৰণ কৰিছে।”

এই ভৱিষ্যবাণী অনুসৰি এনে পুৰুষ প্ৰতিটো শতাব্দীৰ আৰম্ভণীতে ইছলামত উপস্থিত হৈছিল। গতিকে মধ্যৱৰ্তী সংস্কাৰ সত্ত্বেও দীৰ্ঘ ব্যৱধানৰ অৱসানৰ পিছতো গুৰুত্বপূৰ্ণ ত্ৰুটিবোৰ এই ধৰ্মত ক্ৰমবৰ্ধমান, যি মৌলিক চিকিৎসাৰ আহ্বান কৰে, এজন মহান সংস্কাৰক সম্পূৰ্ণ তথা সম্পূৰ্ণ পৰিৱৰ্তন অনাৰ বাবে উপস্থিত হৈছিল। গতিকে এয়া মৌজাইক বিতৰণৰ শেষৰ ফালে হৈছিল। মুছাৰ ত্ৰয়োদশ শতাব্দীত অব্যাহত থকাৰ সময়ত বহুতো নৱীৰ উপস্থিতিৰ পিছতো যীচুৰ ব্যক্তিত্বৰ মাজত এজন মহান সংস্কাৰকক উত্থাপন কৰিব লগা হৈছিল- যাৰ লক্ষ্য আছিল আন আন ভাৱবাদীতকৈ বৃহত্তৰ আৰু বিস্তৃত।

এই সাধাৰণ নিয়মে ইছলাম ব্যতিক্ৰম হ'ব পৰা নাছিল। ইতিপূৰ্বে প্ৰকাশিত ভৱিষ্যবাণীত প্ৰকাশ হৈছিল যে কেতিয়াবা কেতিয়াবা পিছত ইছলামৰ বৰ্ধিত জোৱাৰ মাত্ৰ এটা চামে গ্ৰহণ নকৰিব গতিকে তেওঁলোক নিজেই মুছলমানসকলৰ মাজত নিজৰ আধ্যাত্মিক মৰ্যাদা হেৰুৱাব লগতে ভুল আৰু বিচিত্ৰ ব্যাখ্যাবোৰে প্ৰকৃত শিক্ষা স্থান গ্ৰহণ কৰিব। সেয়ে প্ৰতিশ্ৰুতি দিয়া হৈছিল খোদায়ে মুছলমানসকলৰ মাজৰ পৰা যীচুৰ দৰে এজন মহানলোকক বিস্তাৰৰ বাবে, যীচুৰ দৰে কাম কৰাৰ বাবে উত্থাপন কৰিব, প্ৰতিশ্ৰুত মছীহ। প্ৰতিশ্ৰুত মছীহ (আঃ) সেয়ে যীচুৰে যেনেকৈ মুছাৰ ত্ৰয়োদশ শতাব্দীৰ পিছত উপস্থিত হৈছিল, তেনেকৈ মহানৱী (ছাঃ)ৰ ত্ৰয়োদশ শতাব্দীৰ পিছত উপস্থিত হৈছে (উভয়ৰে ওপৰত যি শাস্তিৱদ্ধ) তথা প্ৰতিশ্ৰুত মচীহৰ উপস্থিতিত পুৰুষসকল সেই একে ভুলৰ মাজত পৰিছিল যেনেকৈ তেওঁলোক যীচুৰ উপস্থিতিৰ সময়ত পৰিছিল। এটা সময়ত লোকসকল পয়গম্বৰ ইলিয়াছ আকাশৰ পৰা আগমনৰ অপেক্ষাত

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

আছিল কিন্তু দ্বিতীয়জনৰ পৰিৱৰ্তে বেপ্তিষ্টক তেওঁলোকৰ ওচৰলৈ প্ৰেৰণ কৰা হৈছিল যি আন পুৰুষৰ দৰে এগৰাকী মহিলাৰ দ্বাৰা জন্ম হৈছিল। বৰ্তমান যুগৰ লোকসকলে নিজেই যীচু আকাশৰ পৰা নামি অহাৰ অপেক্ষাত আছিল কিন্তু তেওঁলোকৰ মাজত এনে এজন মহীহ প্ৰেৰণ কৰা হৈছিল যি গৰাকী তেওঁলোকৰ আত্মিক দৃষ্টিৰ পৰা নহয় পৃথিৱীৰ পৰা আহিছিল তথা সাঁচাকৈ তেওঁ আকাশৰ পৰা আহিছিল, পৃথিৱীৰ লগত তেওঁৰ কোনো মিল নাছিল, কাৰণ এয়া নোহোৱা হ'লে তেওঁ সহস্ৰলোকক আকাশলৈ নিব নোৱাৰিল হয়।

এই লোকসকলৰ স্মৃতি কিমান যে দুৰ্বল, তেওঁলোক আকাশৰ পৰা যীচু নামি অহাৰ অপেক্ষাত আছে, গতিকে তেওঁলোক পৃথিৱীত উপস্থিত সেই কথা পাহৰি গৈছে। কাৰণ যীচুৱে কৈছিল —কেৱল সেই ব্যক্তি আকাশলৈ আৰোহণ কৰিব পাৰে যিয়ে আকাশৰ পৰা অৱতৰিত হৈছে। গতিকে তেওঁ পৃথিৱীত জন্ম গ্ৰহণ কৰিছে আৰু সেই কাৰণে আকাশৰ ফালে আৰোহণ কৰিব নোৱাৰে। এইলোকসকলে বিশ্বাস কৰে যে তেওঁৰ দ্বিতীয় আগমনত আকাশৰ পৰা নামি নাহিব তথা যদি ভাৰ্জিন মেৰীৰ জন্ম আকাশৰ পৰা অৱতীৰ্ণ হিচাপে বৰ্ণনা কৰা হয়, তেন্তে কিয় আকাশলৈ আৰোহণৰ অনুৰূপ অৰ্থক আমি স্বীকাৰ নকৰিম? পুনৰ ভাৰ্জিন মেৰী যীচুৰ জন্মদাত্ৰী আকাশৰ পৰা নামি অহা বুলি বৰ্ণনা কৰিব পৰা যায় তেন্তে আমি কিয় কোনো মহিলাৰ পৰা জন্ম হোৱা প্ৰতিশ্ৰুত মহীহৰ জন্ম আকাশৰ পৰা আগতে হৈছিল বুলি উল্লেখ নকৰিম?

একেদৰে প্ৰতিশ্ৰুত মহীহ যীচুৰ দৰে জন্মগ্ৰহণ কৰিছিল; তাৰ এক সাদৃশ্য (দুয়োজনৰে ওপৰত শান্তি বৰ্ষিত হওঁক) যীচুৱে জন্মগ্ৰহণ কৰিছিল এনে এক সময় যেতিয়া ইহুদী সাৰ্বভৌমত্ব ধ্বংস হৈ পৰিছিল, তেনেকৈ প্ৰতিশ্ৰুত মহীহে জন্ম গ্ৰহণ কৰিছিল যেতিয়া মুছলিমে সকলো হেৰুৱাই অস্থায়ী গোঁৱৰ তথা যীচুৱে যেনেকৈ অস্থায়ী চৰকাৰৰ অধীনত জন্ম হৈছিল যি সাম্ৰাজ্যবাদৰ সত্য ধাৰণা আছিল তথা শাসন আইনৰ সাৰ্বভৌমত্বৰ ওপৰত

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

নিৰ্ভৰ কৰিছিল তেনেকৈ প্ৰতিশ্ৰুত মছীহ জন্ম হৈছিল এনে এখন দেশত, য'ত কিছুমান বিদেশী লোকে শাসন কৰিছিল যি চৰকাৰে সাম্ৰাজ্যবাদৰ প্ৰকৃত ধাৰণাটোক আমদানী কৰে তথা যাৰ গঠনতন্ত্ৰ ৰোমান সাম্ৰাজ্যৰ দৰে আইনৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা আৰু আনুগত্যৰ ভিত্তিত প্ৰতিষ্ঠিত।

একেদৰে যীচুৰ সময়ত লোকসকলে তেওঁক ৰোমান আদালতলৈ টানি নিয়াৰ চেষ্টা কৰিছিল, তেনেকৈ বৰ্তমান যুগৰ লোকসকলেও প্ৰতিশ্ৰুত মছীহক ইংৰাজ আদালতবোৰলৈ টানি নিয়াৰ চেষ্টা কৰিছিল তথা যীচুৰ ক্ষেত্ৰত যেনে আছিল তথাপি তেওঁৰ উপদেশ 'ছিজাৰাৰ সকল, যি সামগ্ৰী তাক ছিজাৰক দিয়া তথা যি খোদাৰ বস্তু তাক খোদাক দিয়া। লোকসকলে ইয়াক চৰকাৰৰ প্ৰতি অসাধুতা বুলি অভিযুক্ত কৰিছিল, গতিকে প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ ক্ষেত্ৰতো তেওঁ চৰকাৰৰ আনুগত্যৰ প্ৰতি বলপূৰ্বক গুৰুত্ব দিয়াইছিল, লোকসকলে তেওঁৰ প্ৰতি আনুগত্য আৰু বিদ্ৰোহ জাগ্ৰত কৰাৰ অভিপ্ৰায়ে দোষাৰোপ কৰিছিল, অৰ্থাৎ তেওঁৰ বিৰুদ্ধে চৰকাৰৰ ওচৰত মনেসজা কাহিনীও সৃষ্টি কৰিছিল। অপৰিচিত যীশুৰ ক্ষেত্ৰত ৰোমান চৰকাৰে আনুগত্য প্ৰকাশ কৰাৰ পিছতো সদায় সন্দেহৰ দৃষ্টি পোষণ কৰিছিল, তেনেকৈ ব্ৰিটিছ ভাৰত চৰকাৰেও লক্ষ্য কৰিছিল সন্দেহযুক্ত মছীহৰ ওপৰত তথা কাদিয়ান যি প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ আৰাস আছিল, তেওঁৰ মৃত্যুৰ এবছৰৰ আগলৈকে গোপনে পুলিচৰ তত্ত্বধানত আছিল। তথা সকলোৰে মাজত অতি অদ্ভুত সাদৃশ্যটো হ'ল যীচুৰ সময়ৰ লোকসকলে পৰৱৰ্তীত ৰোমান সাম্ৰাজ্যৰ বিচাৰকৰ দ্বাৰা শাস্তি দিয়াৰ চেষ্টা কৰিছিল, সেয়ে কিছু খ্ৰীষ্টান মিছনেৰীয়ে হত্যাৰ চেষ্টাৰ এক মিছা গোচৰ দিছিল। যীচুৰ বিৰুদ্ধে যি অভিযোগ উত্থাপন কৰা হৈছিল তাক নাইকিয়া কৰাৰ বাবে খোদায়ে তেওঁক এনেধৰণৰ গোচৰ-মোকদ্দমাৰ কুৎচিত পৰিণতিৰ পৰা ৰক্ষা কৰিছিল তথা তেওঁৰ বিৰোধীসকলৰ শক্তিশালী দাবী প্ৰত্যয়ৰ পিছতো তেওঁৰ নিৰ্দোষিতাৰ প্ৰমাণ হৈছিল সন্মুখত উজ্জ্বলি থকা দিনৰ পোহৰৰ দৰে। মই ইংৰাজ জাতিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰা এই সুযোগক

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

গ্ৰহণ কৰিছোঁ যে তেওঁলোকে ৰোমানসকলতকৈ অধিক সাহস প্ৰদৰ্শন কৰিছিল, যি যীচুৰ নিৰ্দোষীতৰ বিষয়ে দৃঢ় বিশ্বাসী হোৱাৰ পিছতো তেওঁক ইহুদীৰ হাতত তুলি দিছিল, আনহাতে প্ৰতিশ্ৰুত মছীহক আনন্দমানৰ প্ৰয়াত ছীফ কমিচনাৰ তথা তৎকালীন গুৰদাছপুৰৰ উপায়ুক্তই অভিযোগত অভিযুক্ত হোৱাৰ পিছত যেতিয়া সত্য জানিব পাৰিছিল আৰু প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ নিপৰাধতাৰ সন্দৰ্ভত দৃঢ় প্ৰত্যয়ী হৈ পৰিছিল তেতিয়া তেওঁলোকে শক্তিশালী দাবী কৰাৰ পিছতো তেওঁ সন্মান সহকাৰে মছীহক মুকলি কৰি দিছিল। লগতে ঘোষণা কৰি কিছু প্ৰভাৱশালী ব্যক্তিক গণতন্ত্ৰৰ বিৰোধী বুলি। তেওঁ প্ৰতিশ্ৰুত মছীহক যিসকলে মিছা অভিযোগ তুলিছিল তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে বিচাৰৰ অনুমোদন জনাইছিল কিন্তু আৰবৰ এই পৰিত্ৰ নৱী (যাৰ ওপৰত শাস্তি আৰু খোদাৰ আৰ্শীবাদ বৰ্ষিত) যি তেওঁৰ শত্ৰুসকলৰ তীব্ৰ অত্যাচাৰ মৰ্কাত তেৰ বছৰ সহ্য কৰিছিল আৰু বিজয়ৰ মুহূৰ্তত উদাৰতাৰে ক্ষমা কৰি দিছিল, গতিকে তেওঁৰ উত্তৰসূৰীয়ে নিজৰ শত্ৰুসকলৰ বিৰুদ্ধে গোচৰ তৰাৰ আশা কৰিব পৰা নাযায়। তেওঁ এবাৰতে বিচাৰকক জনাইছিল যে তেওঁ তেওঁৰ শত্ৰুসকলক ক্ষমা কৰি দিছে আৰু তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে গোচৰ দিয়াৰ কোনো ইচ্ছা নাই।

মোৰ সন্মোৰণৰ এই অংশটো শেষ কৰাৰ আগতে মই ইংৰাজ জাতিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰোঁ যে তেওঁলোকৰ এজন বিচাৰকে সেই ৰোমান বিচাৰকতকৈ যি যীচুৰ বিচাৰ কৰিছিল তেওঁতকৈ সত্য আৰু ন্যায বিচাৰৰ কাৰণক সমৰ্থন কৰাৰ ক্ষেত্ৰৰ অধিক সাহস দেখুৱাইছিল আৰু সাক্ষ্য গ্ৰহণ কৰি মিছা অপবাদ আৰু অত্যাচাৰৰ বিৰুদ্ধে। অথচ অভিযোগকাৰীসকল আছিল নিজৰ ধৰ্মৰে ধৰ্মপ্ৰচাৰক তথা কিছু প্ৰভাৱশালী ব্যক্তিয়ে ৰাষ্ট্ৰৰ পক্ষৰ হৈ হেঁচা প্ৰয়োগ কৰিছিল। এই মিলসমূহৰ বাহিৰেও বাইবেলৰ পৰা লাভ কৰা ভৱিষ্যবাণীবোৰৰ পৰিপূৰ্ণতা, বয়স আদিয়ে প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ বহু কথাৰ সত্যতা প্ৰতিপন্ন হয়। খোদাৰ প্ৰতিশ্ৰুত মছীহ (যাৰ ওপৰত শাস্তি বৰ্ষিত হওঁক) পূৰ্বৰ নৱীসকলৰ সকলো ভৱিষ্যবাণী যিবোৰ গ্ৰন্থত অন্তৰ্ভুক্ত হৈছিল

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

তাতো মছীৰ সন্দৰ্ভত বৰ্ণনা পোৱা যায়। উদাহৰণ স্বৰূপে মোছলিমৰ গ্ৰন্থবোৰত উল্লেখ আছে প্ৰতিশ্ৰুত মছীহ এনে সময়ত আৰ্বিভাৰ হ'ব যে যেতিয়া বেংক ব্যৱস্থাই প্ৰসাৰতা লাভ কৰিব, সুৰা প্ৰচুৰ পৰিমাণে ব্যৱহাৰ হ'ব, মহিলাৰ সংখ্যা পুৰুষতকৈ অধিক হ'ব, মহিলাই এনে পোচাক পৰিধান কৰিব যে তেওঁলোকৰ দেহবন্ধী তাৰ মাজেৰে দৃশ্যমান হ'ব, তেওঁলোকৰ দেহৰ কিছু অংশ প্ৰদৰ্শন কৰিব যিবোৰ আগতে ঢাকি থোৱা হৈছিল, খ্ৰীষ্টান চৰকাৰবোৰে তেওঁলোকৰ অঞ্চলসমূহ প্ৰসাৰিত কৰিব তথা ইছলামৰ চৰকাৰ ধ্বংস কৰা হ'ব, পিতৃ-মাতৃক কম সন্মান দিয়া হ'ব, একাংশ নিৰ্দিষ্ট লোকে মাহবোৰ হ্ৰাস কৰি দিব, যান-বাহনৰ নতুন নতুন পদ্ধতি আৱিষ্কাৰ হ'ব, যি পাথৰ আৰু পানীৰ দ্বাৰা চালিত হ'ব, (steam locomotives ক নিৰ্দেশন কৰিছে), নিৰ্জীৱ বস্তুবোৰে কথা ক'বলৈ পাৰিব (গ্ৰামোফোন, টেপ ৰেকাৰ্ডৰ আদি নিৰ্দেশক কৰিছে) যান-বাহনৰ নতুন পদ্ধতি আৱিষ্কাৰ হোৱাত উটবোৰ কম ব্যৱহৃত হ'ব, তিনিটা মহাশক্তিৱে তিনিটা মহাশক্তিৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিব, যাৰ কনষ্টাণ্টাইন চৰকাৰ আছিল তেওঁলোকক পৰাজিত কৰা হ'ব, এজন ব্যক্তিয়ে কনষ্টাণ্টাইন (ইস্তাম্বুলৰ পুৰণি নাম-অনুবাদক)ৰ পৰা এছিয়া মাইনৰ (Asia Minor)লৈ পলাই গৈ তুৰস্কৰ সংবাদ পত্ৰবোৰক পুনৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিব, প্ৰচাৰ পত্ৰিকাবোৰ আৰু গ্ৰন্থবোৰ প্ৰচুৰ পৰিমাণে প্ৰকাশিত হ'ব, বহুতো নৰ্দমা খনন কৰা হ'ব, বহুতো প্ৰাণী উদ্যান হৈ উঠিব, জ্যোতি বিজ্ঞানৰ বিজ্ঞানে যথেষ্ট উন্নতি কৰিব, কিছুমান বৰ্বৰ জাতিক নিৰ্মূল কৰা হ'ব, বহুতো খনি আৱিষ্কাৰ কৰা হ'ব তথা পৃথিৱীয়ে নিজৰ গুপ্ত ধন মুকলি কৰি দিব, দুখন মহাসাগৰ একেটা প্ৰণালীত একত্ৰিত হ'ব, যাৰ এফালে প্ৰবাল, আনফালে মুকুতা পোৱা যাব আৰু ডাঙৰ ডাঙৰ জাহাজ এই খালে দি অবিচ্ছিন্ন যাত্ৰা কৰিব তথা লোকসকলক খোদাৰ অনুগ্ৰহ আৰু আশীৰ্বাদবোৰৰ কথা মনত পেলাই দিব (চুয়েজখালৰ কথা বুজাইছে), ৰাজতন্ত্ৰ শেষ হ'ব, কৰ্মীসকলক শাসনৰ সুযোগ দিয়া হ'ব, পুলিচ বাঢ়িব, বিভিন্ন দেশৰ মাজত শৃংখলা অটুট থাকিব, গতিকে চৰকাৰবোৰে

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

এখনে আনখনক সন্দেহ কৰিব, এজনে আনজনক আঘাত কৰিব ইত্যাদি ইত্যাদি। (ইউৰোপীয় গ্ৰন্থগাৰত সংৰক্ষিত জ্ঞাত গ্ৰন্থৰ তথ্যানুসৰি)।

এই ভৱিষ্যবাণীবোৰত দেখা যায় যে প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ বৰ্তমান যুগত উপস্থিত হোৱাটো উচিত আছিল, গতিকে পৰৱৰ্তী প্ৰশ্নটো উত্থাপন হ'ব পাৰে- আহমদীয়া আন্দোলনৰ প্ৰতিষ্ঠাতা সেই ব্যক্তি যাক কেন্দ্ৰ কৰি এই সকলোবোৰ ভৱিষ্যবাণী কৰা হৈছিল? আমি দেখিছো যে কিছুমান ভৱিষ্যবাণী আছে যি ব্যক্তিত্বকো নিৰ্দেশ কৰে। উদাহৰণ স্বৰূপে, এটা ভৱিষ্যবাণীত উল্লেখ আছে যে, পৰৱৰ্তী দিনবোৰত নবীৰ সময়ত চন্দ্ৰটো বমজান মাহৰ চন্দ্ৰ মাহৰ ১৩ তাৰিখে চন্দ্ৰ আৰু ২৮ তাৰিখত সূৰ্য গ্ৰহণ হ'ব, এই চিহ্নটো নহয় যে ভৱিষ্যবাণীত দাবী কৰা আন কোনো দাবীদাৰৰ ক্ষেত্ৰত দেখা দিব। কিন্তু প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ ক্ষেত্ৰত (যাক শান্তি দিয়া হৈছে) এই চিহ্নটো ১৮৯৪ চনৰ তেওঁৰ দাবী প্ৰকাশৰ চাৰি বছৰৰ পিছত পূৰ্ণ হৈছিল। যিটোক জ্যোতি বিজ্ঞানীসকলেও অসাধাৰণ বুলি স্বীকাৰ কৰিছে। আকৌ এনেদৰে লেখা হৈছিল যে মাহদী মাটিৰ গৰাকীৰ পৰিয়ালৰ অন্তৰ্ভুক্ত হ'ব। তেওঁৰ পিতৃ এজন মহান ভূমিৰ গৰাকী হ'ব, কিন্তু মাহদীৰ সময়ত ভূমিৰ অধিকাংশ পৰিয়ালৰ হাতৰ পৰা নাইকিয়া হৈ পৰিব। গতিকে প্ৰতিপন্ন হৈছিল যে প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ পিতৃৰ সময়ত শাসক পৰিয়াল হিচাপে নিজৰ অৱস্থান হেৰুৱাইছিল তথাপি তেওঁলোক আঠখন গাঁওৰ গৰাকী আছিল, ইংৰাজ চৰকাৰৰ আগমনত এই গাঁওবিলাক বাজেয়াপ্ত কৰা হৈছিল। বৰ্তমান এই পৰিয়ালটোৰ অধীনত এখন গাঁও আৰু তিনিখন গাঁওৰ জমিদাৰীৰ অধিকাৰ আছে। প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ পিতৃৰ মৃত্যুৰ পিছত এই সম্পত্তি সমূহৰ বৃদ্ধি কৰা হৈছিল তথাপি কিছু পৰিয়াল কেন্দ্ৰিক বিবাদৰ কাৰণে কাদিয়ানৰ ভূমি পৰিয়ালৰ বিভিন্ন শাখাত ভাগ কৰা হয়। পুনৰ এই বুলি উল্লেখ কৰা হৈছে যে মছীহ দুটা ৰোগত ভুগিব, এটাই তেওঁৰ দেহৰ ওপৰৰ আধা অংশক প্ৰভাৱিত কৰিব আৰু আনটোৱে তলৰ আধা অংশক প্ৰভাৱিত কৰিব। সেই অনুসৰি প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে ভাৰ্টিগো

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

আৰু ডাইবেটিছত ভুগিছিল।

আন এক লেখনিত উল্লেখ কৰা হৈছিল মাহদী 'কাদা' নামৰ এখন গাঁৱত জন্ম গ্ৰহণ কৰিব আৰু তেওঁ কাদিয়ানত জন্ম হৈছিল। যাক সাধাৰণ মানুহে 'কাদিয়া' বা 'কাদি' বুলি অভিহিত কৰে।

এক লেখনিত উল্লেখ কৰা হৈছিল তেওঁৰ বক্তৃতাত কিছু অংশ ষ্টেমাৰৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হ'ব তথা তেওঁ হৈছিল। আকৌ এই বুলি লেখা হৈছিল বৰণ বগা আৰু চুলি চিধা হ'ব। অৰ্থাৎ তেওঁ উভয়ৰ অধিকাৰী আছিল। এই বুলিও লিখিত আছিল যে তেওঁৰ বিবাহ আৰু সেই বিবাহৰ মাজেদি তেওঁৰ সন্তানসকলৰ ভৱিষ্যবাণী পূৰ্ণ হ'ব। এয়াও তেওঁৰ ক্ষেত্ৰত সংঘটিত হৈছিল যে তেওঁক আগতে জনাই দিয়া হৈছিল যে এটা নিৰ্দিষ্ট পৰিয়ালত বিয়া হ'ব যদিও কিছু জাতিগত, আৰ্থিক বৈষম্য থাকিব তথাপি সেই জোৰা ভাঙি নেযায়, তেওঁৰ প্ৰতিটো সন্তান মছীহৰ দাৱীৰ পিছত জন্ম হৈছিল। এইসকলোবোৰ আগতে প্ৰকাশিত কিছু ভৱিষ্যবাণী অনুসৰি প্ৰকাশ হৈছিল। পুনৰ কিছু মুছলিম আৰু পাৰ্চি গ্ৰন্থত লিপিবদ্ধ আছিল যে মছীহ পাৰস্যৰ বংশোদ্ভূত হ'ব। অৰ্থাৎ তেওঁ সেই সম্পৰ্কিত আছিল। লগতে ইয়াকো লেখা হৈছিল যে তেওঁ শুক্ৰবাৰে জন্ম হ'ব আৰু যমজ হ'ব। ভৱিষ্যবাণী মতে তেওঁৰ জন্ম হৈছিল। হিন্দুসকলৰ কিতাপৰ পৰা জানিব পৰা মতে প্ৰতিশ্ৰুত মছীহ এজন ভাৰতীয় হ'ব। মুঠৰ ওপৰত তেওঁৰ মাজত খ্ৰীষ্টান, পাৰ্চি, হিন্দুসকলৰ গ্ৰন্থত উল্লেখ থকা ভৱিষ্যবাণী অনুসৰি পূৰ্ণ হৈছিল তথা উপযুক্ত সময়ত তেওঁৰ আৰ্হিভাৱে এই সত্যৰ প্ৰমাণ আছিল যে এয়া একমাত্ৰ ধৰ্ম যি খোদাৰ ওচৰত সকলো ধৰ্মক পৰিচালিত কৰিব পাৰে তথা এয়া একমাত্ৰ ধৰ্ম, যিটো মানৱজাতিৰ বাবে মুক্তিক ৰক্ষা কৰিব। কাৰণ কিদৰে সন্তৰ যি গছে ফল দি আছে তাক মৃত ঘোষণা কৰা আৰু আন এজোপা গছ যি জোপা ৰক্ষা আৰু ফলপ্ৰসূত নহয় তাক জীৱিত হিচাপে গণ্য কৰাটো উচিত?

কিছুমান ভৱিষ্যবাণীত উল্লেখ থকাৰ দৰে আহমদীয়া আন্দোলনৰ প্ৰতিষ্ঠা

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

ব্যক্তিত্ব পূৰ্ণ হৈ উঠিছে আৰু যি ইয়াক নিৰ্দেশন কৰে যে তেওঁ সংস্কাৰক আছিল, তেওঁৰ আগমন আগৰ সকলো ভৱিষ্যবাণীৰ দ্বাৰা পূৰ্বে নিদ্বাৰিণ কৰা হৈছিল। এতিয়া মই সংক্ষেপত উল্লেখ কৰাৰ বাবে আগবাঢ়িছো যে ইছলাম কেনেকৈ পুনৰ জীৱিত হৈছিল প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ হাতত আৰু পিছত পৃথিৱীৰ কাৰণে কি কৰিলে?

প্ৰতিশ্ৰুত মছীহ ইছলামক পুনৰ জীৱিত কৰিছে

মই ইতিমধ্যে উল্লেখ কৰিছোঁ যে প্ৰতিশ্ৰুত মছীহ কোনো নতুন ধৰ্মৰ প্ৰৱৰ্তক নাছিল, বৰঞ্চ তেওঁক সেৱা কৰা, পূৰ্নজন্ম আৰু ইছলাম প্ৰচাৰৰ বাবে তথা মানৱ জাতিক ইছলামৰ মাজেৰে খোদাৰ কাষলৈ নিয়াৰ বাবে, পৰিচালিত কৰাৰ বাবে প্ৰেৰণ কৰা হৈছিল। মই এতিয়া ব্যাখ্যা কৰিব বিচাৰিম তেওঁ কিদৰে ইছলামক নতুনকৈ পূৰ্নজীৱিত কৰিছিল আৰু তেওঁ সেই সকলো ঐকটিক নাইকিয়া কৰি দিছিল যিবোৰ ইছলামৰ প্ৰণালীত কম আছিল। মোক প্ৰদান কৰা কম সময়ৰ ভিতৰত তেওঁ যিবিলাক সংস্কাৰ কৰিছিল তাক হিচাপ কৰাটো অসম্ভৱ হৈ পৰিছে আৰু সেয়ে মই সংক্ষিপ্ত ৰূপ ৰেখাৰ মাজেৰে নিজকে সন্তুষ্ট কৰাৰ চেষ্টা কৰিম তথা ইয়াৰ লগে লগে সংক্ষিপ্ত ভাবে মোৰ বিষয়টো আন আন অংশৰ দিশে অগ্ৰসৰ হ'ম—

খোদাৰ একতা

ধৰ্মৰ সম্পৰ্কিত প্ৰথম প্ৰশ্নটো হ'ল খোদাৰ ঐক্যতা। যদি কোনো ধৰ্মত খোদাৰ সত্য ধাৰণা পোৱা নাযায়, তেন্তে সেয়া ধৰ্ম হোৱাৰ দাবী উত্থাপন কৰিব নোৱাৰে। প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ আগমনৰ সময়ত খোদাৰ ঐক্যতাৰ উপলদ্ধি সম্পূৰ্ণৰূপে পৃথিৱীৰ পৰা নাইকিয়া হৈ পৰিছিল। প্ৰতিটো ধৰ্মই কোনো সন্দেহ নথকাৰকৈ খোদাৰ ঐক্যতা বলপূৰ্বক ভাবে প্ৰকাশ কৰাৰ দাবী কৰিছিল। কিন্তু এই মতবাদৰ প্ৰকৃত তাৎপৰ্য ইয়াৰ পূৰ্বে কেতিয়াওঁ খোদাৰ ঐক্যৰ সম্পূৰ্ণতাৰ ইমান স্পষ্ট অভিব্যক্তিৰ দৃষ্টিভংগী নাছিল যে বহুদলীয় ভাৱবাদী ধাৰণাক আঙুৰি আছিল বা স্বাক্ষৰিত হৈছিল—সৰ্বাধিক এজন খোদাৰ বিশ্বাসক। প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে এই বিষয়টোৰ প্ৰতি দৃষ্টি আকৰ্ষণ

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

কৰিছিল যে খোদাই কেৱল এই সিদ্ধান্তক প্ৰচাৰ কৰাৰ বাবে ভৱিষ্য বক্তাসকলক প্ৰেৰণ কৰা নাই যে তেওঁলোকৰ ওচৰত কোনো খোদা নাই। কেৱল এই সিদ্ধান্তৰ স্বীকৃতিয়ে এজন মানুহৰ জীৱনত কোনো গভীৰ ছাপ বিস্তাৰ কৰিব নোৱাৰে। উদ্দেশ্য আছিল খোদাৰ একতাৰ মতবাদৰ লগতে মানুহৰ জীৱনক এনেদৰে নিয়ন্ত্ৰণ কৰা উচিত যে নিজকে নৈতিক আৰু আধ্যাত্মিক পৰিপূৰ্ণতাৰ দিশত ধাৰিত কৰিব পাৰে। ইয়াক ক'ব বিচৰা হৈছে তেওঁ আন কোনো বস্তুক ভালপাব নালাগে আৰু তেওঁৰ প্ৰতি গভীৰ ভালপোৱা থাকিব লাগে। যিজনে খোদাৰ বাবে মনোৰঞ্জন কৰে আৰু তেওঁ নিজৰ ওপৰত সম্পূৰ্ণ ভৰসাৰ লগতে খোদাৰ ওপৰতো ভৰসা ৰাখিব লাগে। আন কোনো বস্তু বা আন বিষয়ত কোনো নিয়ন্ত্ৰণ ৰাখিব নালাগে। এজন ব্যক্তিয়ে এই অৰ্থত খোদাৰ একতাক বিশ্বাস কৰে তথা এই ধৰণৰ বিশ্বাসৰ ওপৰত কাম কৰে তেওঁ নৈতিক বিপ্লৱক অনুধাবন কৰিবলৈ বাধ্য। পৃথিৱীৰ সকলো পাপ আৰু দুৰ্বলতা দুটা কাৰণত অগ্ৰসৰ হয়, যিহেতু এজন মানুহে এনে এটা বিষয়ক এনে তীব্ৰতাৰে ভালপায় যে নিজৰ অস্তিত্বতকৈ অধিক ভালপায় বা কোনো বস্তুক কিবা কাৰণ ইমান ক্ষতিকৰ, ঘৃণিত বুলি ভাবে যে তাৰ পৰা মুক্তিৰ কল্পনা কৰাটো নিৰ্ভৰ কৰে সেয়া ধ্বংস হোৱাৰ পিছত তথা প্ৰেম আৰু ঘৃণাৰ অযুক্তিকৰ ব্যৱহাৰে তেওঁক এনে কাম কৰিবলৈ পৰিচালিত কৰে যিটো পৰিত্ৰতাৰ লগত অসংহতিপূৰ্ণ। গতিকে যি ব্যক্তিয়ে খোদাৰ ঐক্যতাৰ ওপৰত নিখুঁত বিশ্বাস ৰাখে তেওঁ খোদাৰ প্ৰতি নিজৰ ভালপোৱাতকৈ আন কোনো বস্তু বা ব্যক্তিৰ প্ৰেমক পছন্দ নকৰে। নতুবা খোদাৰ পৰা আঁতৰ হৈ পৰাকৈ কোনোবা, কাৰোবাক ঘৃণা কৰে। এনেধৰণৰ ব্যক্তিৰ বাবে পাপ অসম্ভৱ হৈ উঠে আৰু এয়া খোদাৰ একতাৰ সন্দৰ্ভত এক সত্য সিদ্ধান্ত, যিটোৰ শিক্ষা প্ৰদান কৰাটো ধৰ্মৰ বাস্তৱ উদ্দেশ্য। এজন খোদাৰ অস্তিত্ব মাথোঁ পেশাগত এনে নহয়-যি খোদাক আনন্দিত কৰিব পাৰে বা মানুহৰ জীৱনত ইয়াৰ ব্যৱহাৰিক প্ৰভাৱ পৰে। ইয়াৰ মূল সিদ্ধান্তক পূৰণ কৰাৰ বাহিৰে প্ৰতিশ্ৰুত মছীহাই সকলো

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

প্ৰকাৰৰ শিৰকক বৰ্জন কৰিছিল যি ধৰ্মৰ ব্যৱস্থাত প্ৰৱেশ কৰিছিল। তেওঁ মুছলমানৰ প্ৰতি ইংগিত প্ৰদান কৰিছিল যে খোদাৰ একতাত বিশ্বাসী হোৱাৰ দাৰী কৰাৰ পিছতো তেওঁলোকে কোনো বহুত্ববাদী ধাৰণাক উপভোগ কৰিছে। উদাহৰণ স্বৰূপে, তেওঁলোকে বিশ্বাস কৰে যে যীচুৱে তেওঁৰ বাহ্যিক দেহলৈ খাদ্য-পানী ত্যাগ কৰি আকাশত বাস কৰিছে তথা যোৱা উনৈশ শ বছৰ তেওঁ আছিল, মৃত্যুৰ সোৱাদ পোৱা নাই, যীচুৱে মৃত্যুক জীৱন দিছে আৰু চৰাইৰ জন্ম দিব পাৰে। প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে এই মতবাদ ভুল বুলি ব্যাখ্যা কৰিছে যে মৃত্যুক পুনৰ জীৱিত কৰা বা কোনো বস্তুক নতুনকৈ জীৱন দান কৰাটো একমাত্ৰ খোদাৰ শক্তিৰ মাজত আছে। অৰ্থাৎ খোদায়ে তেওঁৰ সৃষ্টি কৰ্মৰ মাজৰ পৰা এনে গুণাৱলী কাকো অৰ্পণ কৰা নাই। এনে ধাৰণাক পৰিত্যাগ কৰিব লাগে। তেওঁ মোছলেমৰ শাস্ত্ৰৰ পৰা তথা স্পষ্ট প্ৰমাণ দিছে যে মৃতকসকল এই পৃথিৱীৰ জীৱনলৈ পুনৰ উভতি আহিব নোৱাৰে তথা খোদাৰ বাহিৰে আন কাৰোৰে শক্তি নাই। তেওঁ ব্যাখ্যা কৰিছিল যে প্ৰকাশিত শাস্ত্ৰত ‘মৃতকক পুনৰুত্থিত কৰা’ এই অভিব্যক্তিৰ ব্যৱহাৰ মহাপুৰুষসকলৰ আধ্যাত্মিক পূৰ্ণজন্ম বা মৃত্যুবস্থাত অসুস্থ ব্যক্তিক দোৱাৰ মাজেৰে নিৰাময় কৰাৰ ইংগিত দিয়ে তথা ‘সৃষ্টি’ শব্দটোৱে আধ্যাত্মিক পূৰ্ণজন্মক বুজাইছে বা কিছু আধ্যাত্মিক ৰূপান্তৰ যাৰ ইচ্ছাৰ ঘনত্বৰ ফলস্বৰূপ আছিল তথা প্ৰতিজন নৱীয়ে এনেধৰণৰ পুনৰুত্থান তথা সৃষ্টিৰ ক্ষমতা অৰ্জন কৰিছিল।

যীচু জীয়াই থকা নাই

এনেদৰে তেওঁ কোৰাণৰ আয়াত উল্লেখ কৰি প্ৰমাণ কৰিছিল যে যীচুৰ মৃত্যু হৈছে তথা আকাশত আন এজন ব্যক্তি খোদাৰ দৰে থকাৰ অস্তিত্বক বিশ্বাস কৰাটো শিৰকক দৰে, যিটো সত্যৰ বিশ্বাসীসকলৰ বাবে নিকৃষ্ট বিষয় হোৱা উচিত। তেওঁ এই বিশ্বাসক অস্বীকাৰ কৰিছিল যে যীশুক ৰক্ষা কৰি আকাশলৈ নিয়া হৈছিল, তেওঁ প্ৰমাণ কৰে যে যীশুক ত্ৰুশবিদ্ধ কৰাৰ সময়ত

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

শাৰিবীক ভাবে আকাশলৈ বহন কৰি নিয়াহোৱা নাছিল- এয়া অধিকাংশ মুছলমানৰ মাজত সাধাৰণ বিশ্বাস যে তেওঁৰ মৃত্যুও হোৱা নাছিল, ত্ৰুশতো দিয়া নাছিল, মৃত্যুৰ পিছত জীৱিতও হোৱা নাছিল। কিন্তু খ্ৰীষ্টানসকলৰ বিশ্বাস হ'ল ত্ৰুশত দিয়া আৰু পুনৰ জীৱন লাভ কৰা। কিন্তু এয়া হ'ল যে কোৰাণ আৰু যীচুৰ শব্দৰ পৰা এই সংকেত পোৱা যায় যে তেওঁক ত্ৰুশত দিয়া হৈছিল কিন্তু তাত তেওঁৰ মৃত্যু হোৱা নাছিল, তেওঁক জীৱন্ত নমাই অনা হৈছিল। তেওঁ বাইবেল আৰু আন আন তথ্যৰ পৰা এই অৱস্থান প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল প্ৰমাণ কৰিছিল তথা বাইবেল আগতে বন্ধ এখন কিতাপ আছিল, এতিয়া তাৰ মাজেৰে সেইখন এতিয়া মুকলি হৈ পৰিছে। তেওঁ মুছলমানসকলৰ প্ৰতি ইংগিত প্ৰদান কৰিছিল যে তেওঁ ইহুদী, ৰোমান আৰু খ্ৰীষ্টানৰ একগোট সাম্ৰাজ্যিক অস্বীকাৰ কৰিব নোৱাৰে যে যীশুক ত্ৰুশত দিছিল, বিশেষকৈ কোৰাণত এই সন্দৰ্ভত এটাও শব্দ নাই যি প্ৰমাণ কৰে যে এনে হৈছিল। তেওঁ যীশুৰ নিম্ন উল্লেখিত শব্দবোৰৰ প্ৰতি খ্ৰীষ্টানৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিছিল—‘ এক দুষ্ট আৰু ব্যভিচাৰী প্ৰজন্মই চিহ্নৰ সন্ধান কৰে আৰু ইয়াৰ বাবে কোনো চিহ্ন দিয়া নহ'ব। কিন্তু হজৰত ইউনুচৰ চিহ্নৰ বাহিৰে আন একো নাথাকিব।’ ইয়াৰ অৰ্থ হ'ল জোনাছে যেনেকৈ তিনি দিন তিনি ৰাতি তিমিৰ পেটত আছিল, তেনেদৰে মানৱ পুত্ৰই তিনি দিন তিনি ৰাতি সমাধিত অৱস্থান কৰিব। তেওঁ বুজাইছিল যে নবী জোনাছৰ সংকেত আছিল তেওঁ তিমি মাছৰ পেটত প্ৰৱেশ কৰিছিল, জীৱিত আছিল। এনে পৰিস্থিতিত তেওঁৰ জীয়াই থকাতো আচল লক্ষণৰ সংকেত আছিল। তেস্তে এয়া কেনেকৈ সম্ভৱ আছিল যীচুৱে কৰবত প্ৰৱেশ কৰিব লাগিছিল, আৰু তেওঁৰ ত্ৰুশত মৃত্যু হৈছিল আৰু কৰবত প্ৰৱেশ কৰিছিল, নবী জোনাছৰ সংকেতে বুজাব বিচাৰিছিল যে তেওঁৰ ভৱিষ্যবাণী মিছা প্ৰতিপন্ন হ'ব। কিয়নো জোনাছে মৃত তিমিৰ পেটত প্ৰৱেশ কৰা নাছিল, তেওঁ মৃতৰ পৰা পুনৰুত্থিত হোৱা নাছিল; তেওঁ পুনৰ উল্লেখ কৰিছে যে পীলাতৰ পত্নীয়ে যীচু মছীৰ সন্দৰ্ভত এটা সপোন দেখিছিল আৰু যীচুৰ

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

হৈ তেওঁৰ স্বামীক এটা অনুৰূপ কৰিছিল আৰু যদিও পৰৱৰ্তীকালত ইহুদীৰ ভয়ৰ স্বীকাৰ হৈছিল, অৱশ্যে তেওঁৰ মনত যীশুৰ প্ৰতি অলপ হ'লেও সহানুভূতি আছিল। ইয়াৰ পিছত শুক্ৰবাৰে দুপৰীয়া যীচুক ত্ৰুশত দিয়া হৈছিল আৰু তেওঁৰ যন্ত্ৰণা প্ৰশমিত কৰাৰ বাবে দৰৱ দিয়া হৈছিল আৰু পিছৰ দিনটো আছিল নিস্তাৰ পৰ্বৰ দিন। সন্ধিয়া ইহুদীসকলৰ স্থানত ধূলিৰ ধুমুহা হৈছিল, এনে নহয় ভয় খাব আৰু নিস্তাৰ পৰ্বৰ দিনটোত তেওঁলোকে যীচুক ত্ৰুশত থাকিবলৈ অনুমতি দিব, খৰখেদাকৈ যীচুক ত্ৰুশৰ পৰা নমাই দিছিল। তেওঁৰ হাড়বোৰ ভঙা নাছিল। যেতিয়া এডাল মালা তেওঁৰ বাহুত সোমাই, তেতিয়া আঘাত পোৱা স্থানৰ পৰা তেজ ওলাই আহিল। যিটো জীৱনৰ এক নিৰ্ণায়ক প্ৰমাণ।

সেই সময়ৰ ইতিহাসৰ এক খণ্ডৰ পৰা জানিব পৰা যায় যে কোনোবা মানুহক কেতিয়াবা কেতিয়াবা সম্পূৰ্ণ এক সপ্তাহৰ কাৰণে ত্ৰুশত ওলমাই দিয়া হৈছিল, যাতে মৃত্যুৰে তেওঁলোকৰ কষ্টক যেতিয়ালৈকে লাঘৱ নকৰে বা মুক্তি নিদিয় আৰু যিকোনো গোচাৰত অভিযুক্তক তিনি দিন ত্ৰুশত দিয়া হৈছিল, তিনি দিনৰ ভিতৰত ত্ৰুশত ব্যক্তিৰ হাড় নেভাঙিলে তেওঁৰ মৃত্যু নহয়। মৃত্যুৰ কাৰণটো আছিল অনাহাৰী তথা ত্ৰুশৰ ওপৰত বিদ্ধ কৰা নহয়। বহুতৰে ক্ষেত্ৰত জীৱন এসপ্তাহ অতিবাহিতো হৈছিল, কোনোবা মৰিও গৈছিল। অপৰাধীৰ হাড় ভাঙি যোৱাৰ বাবে মৃত্যু হৈছিল। তেন্তে আমি কেনেকৈ বিশ্বাস কৰিব পাৰো যে যীচুক মাত্ৰ ছয় ঘণ্টা ত্ৰুশত থোৱাৰ ফলত মৃত্যু হৈছিল? বিশেষকৈ তেওঁক বচোৱাৰ বাবে প্ৰৱল চেষ্টা কৰা নহৈছিল নে? যদি তেওঁৰ ত্ৰুশত মৃত্যু হৈছিল, তেন্তে আঘাতৰ স্থানৰ পৰা কিয় তেজ নিৰ্গত হৈছিল তথা তেওঁ মৃতকসকলৰ মাজৰ পৰা উঠিছিল, তেন্তে ইহুদীয়ে ভয় খোৱা নাছিল, কাৰণ তেওঁলোক নিজৰ শক্তিৰে সুৰক্ষিত আছিল, তেন্তে তেওঁ কিয় গ'ল? গভীৰ গোপনীয়তাৰ বিষয় তথা কেনেকৈ টমাছে তেওঁৰ ঘা আঙুলিৰে ঢাকি ৰাখিছিল আৰু কিদৰে তেওঁ ৰুটি আৰু মাংস খাব পাৰিছিল? এই সকলোবোৰ লক্ষণে পৰিষ্কাৰ ভাবে নিৰ্দেশ কৰে

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

যে তেওঁৰ নিজৰ ভৱিষ্যবাণী অনুসৰি তেওঁক ত্ৰুশৰ পৰা জীৱিত অৱস্থাত নমোৱা হৈছিল তথা মহাপুৰুষ জোনাছৰ দৰে তিনি দিন সমাধিত জীয়াই আছিল, যিটো সেই সময়ত এটা কোঠালিতকৈ ডাঙৰ সমাধি ক্ষেত্ৰ আছিল, আজিৰ সমাধিৰ দৰে সৰু ঠেক গাত নাছিল আৰু তেওঁ এই কোঠাটোৰ পৰা জীৱন্ত বাহিৰ হৈছিল আৰু এনেদৰে শত্ৰুসকলৰ চক্ৰান্তৰোৰ ব্যৰ্থ হৈছিল।

প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে লগতে আৰু প্ৰমাণ কৰিছিল যে যীশুক ত্ৰুচৰ পৰা নমোৱাটো উচিত আছিল কিয়নো তেওঁ নিজেই কৈছিল ইস্ৰাইলৰ হেৰুৱা ভেড়া বিচাৰি তেওঁ আহিছিল। ঐতিহাসিক আৰু বাইবেলৰ তথ্য প্ৰমাণ কৰে যে যীচুৰ আৱিৰ্ভাবৰ সময়ত ইজৰাইলত মাথোঁ দুটা উপজাতিয়ে— ছিৰিয়া আৰু পেলেষ্টাইনত বসবাস কৰিছিল আৰু আন আন উপজাতিবোৰ নবুচাদনেজাৰ চৰকাৰে বন্দী কৰি লৈ গৈছিল আৰু তেওঁলোকক দেশত নিৰ্বাসন দিয়া হৈছিল। পাৰস্যৰ পূব দিশে তথা দেখা গৈছে তেওঁলোক আফগানিস্তানত আৰু কাশ্মীৰত স্থায়ীভাৱে বসবাস কৰিছিল। আফগানিস্তানৰ চহৰবোৰৰ নাম প্ৰত্নতাত্ত্বিক অৱশেষ, কাশ্মীৰৰ উপজাতিৰ নাম, প্ৰাচীন জাতীয় পৰম্পৰাগত ঐতিহ্যবোৰে এই অনুমানক বহন কৰি আহিছে। কাশ্মীৰিসকলে নিজৰ দেশৰ বাসিন্দাসকলক ‘কাশিৰ’ বুলি সম্বোধন কৰে, এইটো ‘হিৰু’ শব্দ যাৰ অৰ্থ হৈছে ‘সিংহৰ দৰে’। শিয়াৰ নাম অনুসৰি ‘ছিৰিয়া’, যাৰ অৰ্থ হ’ল—‘ফুলৰ দেশ’। কাৰণ কাশ্মীৰ এটা অতি উৰ্বৰা উপত্যাকা আছিল, ইয়াত নিবাসিত ইহুদী উপজাতিয়ে তেওঁলোকৰ মূল আৱাস স্থানৰ স্মৃতিত ইয়াক ‘কাশিৰ’ বুলি অভিহিত কৰিছিল। পাঠান তথা কাশ্মীৰিসকলৰ বৈশিষ্ট্যবোৰ ইহুদীৰ দৰে হাত-মুখ আদিত মিল আছে। সংক্ষেপত ইজৰাইলৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ উপজাতি ‘দছ’ আফগানিস্তান আৰু কাশ্মীৰত স্থায়ী হৈছিল। গতিকে যীশুৱে তেওঁ অভিযান সফল কৰাৰ বাবে এই স্থানবিলাক ভ্ৰমণ কৰা উচিত আছিল। প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ ঐতিহাসিক তথ্যবোৰৰ প্ৰমাণ হৈছে যে আফগানিস্তান আৰু

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

কাশ্মীৰৰ মাজেদি যীশুৰ পথটো চিনাক্ত কৰাটো সম্ভৱ। নাছিবিন, মেচোপটেমিয়াৰ এখন চহৰ, তাত এখন মঞ্চ আছে যি পৰম্পৰাৰ সেই স্থান হিচাপে ইংগিত কৰে য'ত যীচুৱে এক যাত্ৰাৰ সময়ত জিৰণি লৈছিল। গতিকে অতি আচৰিত বিষয়টো হ'ল কাশ্মীৰৰ ৰাজধানী শ্ৰীনগৰত 'মহল্লাখানয়াৰ' নামেৰে পৰিচিত ব্ৰৈমাছিকত এটা সমাধি আছে যাৰ সন্দৰ্ভত প্ৰাচীন দস্তাবেজ আৰু ঐতিহ্যই নিৰ্দেশন কৰে যে এয়া কোনো নৰীৰ সমাধি, তেওঁ আহিছিল পশ্চিম দিশৰ পৰা, যাক 'ইউজ আছফ' বুলি কোৱা হয়। সকলোৱে তেওঁক যুৱৰাজ নৰী, ঈছা চাহেব আৰু মছীহ হিচাপেও জানিছিল। এই অভিলেখসমূহৰ পৰা সেই নৰীক প্ৰদান কৰা সময়ে যীচুক প্ৰদান কৰা সময়ৰ লগত মিল দেখা যায়। সংক্ষেপত প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে যীশুৰ সমগ্ৰ জীৱনক আৱিষ্কাৰ কৰি ইতিহাসৰ এনে এটা অংশ প্ৰকাশ কৰিলে যিটো যোৱা উনৈশ শ বছৰ গোপন হৈ আছিল তথা অৱশেষত এক প্ৰকাৰৰ শিৰকৰ দুৱাৰ বন্ধ কৰি দিছে খোদাৰ ঐক্যতা প্ৰকাশ কৰাৰ মাজেৰে। আধ্যাত্মিক উন্নতিৰ দুৱাৰ মুকলি কৰি দিছে।

মানুহ আৰু খোদাৰ মাজত সম্পৰ্ক

খোদাৰ একতাৰ সন্দৰ্ভত যিটো প্ৰশ্নই মানুহৰ জীৱনত সকলোতকৈ অধিক প্ৰভাৱিত কৰে সেয়া হ'ল মানুহ আৰু মানুহৰ সৃষ্টিকৰ্তাৰ মাজৰ সম্বন্ধ সম্পৰ্কীয় প্ৰশ্ন। মই কেনেকৈ মোৰ সৃষ্টিকৰ্তাৰ দিশে ঠিয় দিম আৰু মোৰ জন্মৰ ক্ষণত মোৰ প্ৰতি নিযুক্ত কৰা তেওঁলোকৰ প্ৰতি মোৰ ব্যক্তিগত প্ৰেমৰ কি লক্ষ্য আছে, এয়া এনে প্ৰশ্ন যি কোনো এজন ব্যক্তিৰ জীৱনৰ প্ৰতিটো ক্ষণত গভীৰ ভাবে প্ৰভাৱিত কৰি আহিছে। এই প্ৰশ্নৰ সত্য বোধগম্যতাই এজন মানুহৰ বাবে ধাৰ্মিকতাৰ দুৱাৰখন মুকলি কৰি দিয়ে আৰু এই প্ৰশ্ন সম্পৰ্কিত সামান্য এক ক্ৰটিয়ে তেওঁৰ সকলো উন্নতিৰ দুৱাৰ বন্ধ কৰি দিয়ে। প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে মানৱজাতিৰ এই প্ৰশ্ন সমূহৰ প্ৰতি শ্ৰদ্ধা নিবেদন কৰে আৰু তেওঁলোকক সত্যক বুজি উঠাৰ দিশে পৰিচালিত কৰি

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

কৃতজ্ঞসকলৰ বাধ্যবাধকতাৰ অধীনত থৈছিল। তেওঁ ব্যাখ্যা কৰিছিল যে মানুহৰ অস্তিত্ব নামৰ বস্তুটো সীমাহীন আৰু সীমাহীন অগ্রগতি আছে। সেয়ে এয়া অনিবাৰ্য নহয় যে খোদায়ে নিজেই সেই বস্তুক পৰাস্ত কৰিছে আৰু যাৰ বাবে তেওঁ মানুহক সৃষ্টি কৰিছিল। মানুহে এনে এডাল শিকলিলৈ জন্ম গ্ৰহণ নকৰে যে যিডালক তেওঁ ছিঙিব নোৱাৰে আৰু খোদায়ে তেওঁৰ মুক্তিৰ দুৱাৰ মুকলি কৰি নিদিয়ে- মানুহে নিজেই নিজৰ কাম কৰি যায়। বৰঞ্চ মানুহে যেতিয়া নিজকে নিজেই আৱদ্ধ কৰে তেতিয়া আল্লাই এনে উপায় প্ৰদান কৰে যাৰ দ্বাৰা তেওঁৰ বাবে পুনৰ দুৱাৰ মুকলি হৈ পৰে। তেওঁ পুনৰ ব্যাখ্যা কৰিছিল যে সকলো পুৰুষে খোদাৰ প্ৰতি এনে এক ব্যক্তিগত সম্পৰ্ক ৰক্ষা কৰে তথা তেওঁ কাৰোৰে লগত সৎ পিতৃ-মাতৃৰ ভূমিকা পালন নকৰে। আননালাগে সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ নৰী আৰু সংস্কাৰকৰ খোদাৰ মাজৰ সম্পৰ্ক এজন পুৰুষৰ বাহিৰে আন একো নহয় আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰতি যি অগ্রগতি আৰু যি অগ্রগতিৰ দুৱাৰ মুকলি হৈছিল সেয়া সমগ্ৰ মানৱ জাতিৰ বাবে মুকলি। খোদায়ে তেওঁ আৰু তেওঁৰ সৃষ্টিৰ মাজত মধ্যস্থতাকাৰীৰ অনুমতি দিয়া নাই। সকলো নৰী পথ প্ৰদৰ্শক পদত অধিষ্ঠিত তেওঁলোকৰ মাজত কোনেও মধ্যস্থতাকাৰী হিচাপে কাম কৰিব নোৱাৰে, নৰীৰ কৃপাত যি পথ প্ৰদৰ্শক তেওঁলোকে প্ৰেৰণ কৰিছে তেওঁলোকো খোদাৰ সমানে প্ৰিয়। কোনেও নিজৰ পৰিত্ৰতা আৰু ধাৰ্মিকতাৰ কাৰণে নিজৰ সহ-প্ৰাণীসমূহৰ তুলনাত খোদাৰ সংস্পৰ্শ লাভ কৰিব পাৰে তথা তেওঁৰ ওচৰ চাপি যায় আৰু যাৰ ওচৰত সেই খ্যাতি অৰ্জন কৰিব পাৰে তেওঁ আনফালৰ উন্নতিৰ দুৱাৰ বন্ধ কৰিব নোৱাৰে। আধ্যাত্মিক উন্নতিৰ সৰ্বোচ্চ স্থান লাভ কৰাটো প্ৰতিজন মানুহৰ পক্ষে সদায় মুকলি। যি লাগি থাকে তাৰ বাবে সদায় স্বৰ্গৰ দুৱাৰ খোলা থাকে।

খোদাৰ গুণাৱলী আৰু সৃগিতাদেশ

ইয়াৰ পিছতেই তেওঁ সেই ভুল ধাৰণাৰ খণ্ডন কৰে যিটো সমগ্ৰ জাতিৰ মাজত সাধাৰণ হৈ পৰিছিল যে খোদাৰ কৰুণা আৰু অনুগ্ৰহৰ প্ৰকাশবোৰ যুগ যুগ ধৰি সীমাবদ্ধ আছিল আৰু তেওঁৰ অনুগ্ৰহৰ দুৱাৰ মানৱজাতিৰ বাবে বন্ধ হৈ পৰিছে। তেওঁ উল্লেখ কৰিছে যে খোদাৰ যিকোনো গুণাৱলী সৃগিতাদেশৰ বাবে সদায় দায়বদ্ধ হৈ আহিছে, এনেধৰণৰ অনৰ্থক বিশ্বাস কৰাটো পাপ। এটা জীৱিত জীৱই নিশ্চয় নিজৰ লক্ষণবোৰ প্ৰদৰ্শন কৰিব পাৰে। যিহেতু এয়া এক জীৱন্ত নিদৰ্শন অৱশ্যে তেওঁৰ পদ্ধতি অনুসৰি জীৱনদানকাৰী বিষয়ক অন্তৰ্নিহিত কৰি আগবাঢ়িব লাগিব। গতিকে জীৱন্ত সৃষ্টিকৰ্তাৰ লক্ষণ হ'ল জীৱজগতৰ প্ৰতি তেওঁৰ জীৱনদায়ক গুণাৱলীৰ প্ৰতিফলন ঘটোৱা। যদি কোনো জীৱন্ত খোদা থাকে সমগ্ৰ বিশ্বতে তেওঁৰ গুণাৱলীৰ তীব্ৰতৰ প্ৰভাৱ বুজি উঠাৰ বাবে ক্ৰমাগত ভাবে সক্ষম হোৱাতো আমাৰ বাবে উচিত। এয়া কল্পনা কৰা যে খোদাৰ কৰুণা আৰু অনুগ্ৰহ অতীতত সীমাবদ্ধ আছিল আৰু বৰ্তমান যুগৰ বাবে এনে বিশ্বাসকোনো ভিত্তি নাই খোদা ইয়াৰ সম পৰিমাণত জীৱনৰ আত্মাৰ বিলুপ্তি ঘটাইছে আৰু এতিয়া তেওঁ কোনো সামগ্ৰীৰ দৰে; তেওঁ সদা নিখুঁত আৰু তেওঁৰ গুণাৱলীৰ কোনো ধৰণৰ ক্ষয়ৰ বাবে দায়বদ্ধ নহয়।

খোদা আজি ভক্তসকলৰ যি কথা শুনিছে অতীত যুগতো সেই কথাকে শুনিছিল, অতীতত যি কৈছিল আজি যুগ যুগ ধৰি তাকে উল্লেখ কৰি আহিছে, আজিও সকলোৰে প্ৰাৰ্থনা শুনে আৰু তেওঁৰ নিজৰ নিদৰ্শনবিলাক প্ৰকাশ কৰি আহিছে। তেওঁ নিজৰ ভক্তসকলৰ অন্তৰত নিজকে পৰমপূজ্যৰ প্ৰতিবিশ্ব হিচাপে বৰ্তাই ৰাখে, যেনেকৈ তেওঁ অতীতত কৰিছিল। খোদায়ে এই বৈশিষ্ট্যবোৰ পুনৰ প্ৰকাশ নকৰিব তথা বিভিন্ন ধৰ্মৰ মাজত জীৱনদায়ক গুণাৱলীৰ অধিকাৰ বন্ধ কৰিছে বুলি কৰা ধাৰণা খোদা আৰু মানৱজাতিৰ মাজত বিভেদ সৃষ্টি কৰাৰ অন্যতম কাৰক হৈ পৰিব। অৱশ্যে কিছুমান

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

ধৰ্মৰ প্ৰতি খোদাৰ সেইগুণৰ প্ৰকাশ বন্ধ হৈ পৰিছে যাৰ লগত তেওঁ মূল ৰূপতে সম্পন্ন হৈছিল আৰু সেই ধৰ্মৰ প্ৰবক্তা আৰু অধিবক্তাই এই ক্ষতিক গোপন কৰাৰ বাবে এই বিশ্বাসক দৃঢ় কৰি তুলিছে যে পৃথিৱী আজি খোদাৰ বৈশিষ্ট্যবোৰৰ অভিব্যক্তিক চোৱাৰ প্ৰয়োজন নাই, যেনেকৈ অতীতৰ দিনত কৰা হৈছিল। গতিকে আজি আমি দেখিবলৈ পাইছো যে আজিৰ মানুহে খোদাৰ প্ৰতি অধিক ভলপোৱা আৰু আন্তৰিকতাৰে বিশ্বাস ৰাখে আৰু খোদাৰ সন্তুষ্টিৰ বাবে নিজৰ অভ্যাস, ৰীতি-নীতি, আকাঙ্ক্ষা, ধাৰণা আৰু তেওঁলোকৰ জীৱনকো যি ত্যাগতকৈ ত্যাগ কৰাৰ বাবে প্ৰস্তুত হৈ থাকে। গতিকে এনেধৰণৰ প্ৰচাৰ কি উদ্দেশ্যত কৰা হৈছিল? আননালাগে যদি স্বীকাৰ কৰা হয় যে আজিৰ মানুহে মুছা, ইলিয়াছ, দাউদ, যীশু, যোহন কৃষ্ণ আৰু মহম্মদ আদিক অনুগামীসকলতকৈ নিজৰ খোদাক অধিক শক্তিশালীভাৱে বিশ্বাস কৰে আৰু বৃহত্তৰ ভালপোৱা পোষণ কৰে। গতিকে বিশ্বই নিবিচাৰে যে খোদাই নিজৰ গুণাৱলীৰ উদ্ভাৱনৰ প্ৰয়োজনবোৰ দাঙি ধৰক, কাৰণ এনেধৰণৰ প্ৰকাশ কেৱল খোদাৰ অস্তিত্বৰ প্ৰতি ব্যক্তিৰ হৃদয়ত বিশ্বাস জগোৱাৰ মাধ্যম নহয়, এয়া নিজেই মানুহৰ অস্তিত্বৰ লক্ষণ। নিসন্দেহে সৌন্দৰ্যই ভালপোৱাৰ সৃষ্টি কৰে, গতিকে সন্দেহ নাই প্ৰেমক-প্ৰেমিকাই অধিক আগ্ৰসী কৰি তোলে প্ৰিয়তমৰ সৌন্দৰ্য উপলব্ধি কৰাৰ বাবে আৰু প্ৰেমৰ একমাত্ৰ প্ৰতিদান প্ৰেমিকাৰ কাষ চাপি যোৱা। গতিকে আজিৰ যুগতো ব্যক্তিৰ তুলনাত যদি খোদাৰ প্ৰতি বৃহত্তৰ ভালপোৱা থাকে তেন্তে খোদাৰ গুণাৱলীক তেওঁলোকে অধিক স্পষ্টৰূপত প্ৰতিফলন দেখাৰ সৰ্বাধিক অধিকাৰী, যাতে তেওঁলোক ভালপোৱাই ইয়াত সন্তুষ্টি অৰ্জন কৰিব পাৰে আৰু তেওঁলোকৰ বিশ্বাস বিজয়ী হয়। এজন সত্য প্ৰেমৰ স্বৰ্গ প্ৰিয়ৰ অভিব্যক্তি নহয় নে? তথা এজনৰ প্ৰতি তেওঁৰ ভালপোৱা আৰু কাষ চাপি যোৱাৰ বাহিৰে তেওঁৰ আন কিবা পুৰস্কাৰ থাকিব পাৰে নে? গতিকে সেই ধৰ্মই প্ৰকৃত ধৰ্ম বুলি দাবী কৰিব পাৰে যাৰ মাধ্যমেৰে খোদাই আজিৰ যুগত নিজকে যিদৰে প্ৰকাশ কৰিছে আৰু সেয়া একমাত্ৰ ইছলাম

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

ধৰ্ম, যাক দাবী কৰিব পৰা যায়।

প্ৰত্যাদেশৰ ধাৰণা

প্ৰতিশ্ৰুতিৰূপে মছীহৰ আবিৰ্ভাৱৰ সময়ত এটা অতি গুৰুতৰ ভুল ধাৰণা প্ৰচলিত আছিল যি সকলো ধৰ্মৰ ভিত্তিসমূহক ক্ষুণ্ণ কৰিছিল, য'ত ধৰ্মৰ অতি সবল ৰূপটো বিবৰ্তিত হৈছিল, যাৰ ফলস্বৰূপে দিব্য প্ৰকাশৰ স্থানত 'ওহী' মানৱ মনৰ বিচাৰ আৰু অৱধাৰণাক প্ৰতিস্থাপিত কৰি আহিছিল, 'ওহী' সম্পূৰ্ণৰূপে ভুল পৰিভাষা আছিল যিটোৱে সামান্য স্বীকৃতি লাভ কৰিছিল। সৰ্বশেষ পয়গম্বৰৰ আবিৰ্ভাৱৰ পিছত চিন্তাৰ স্বাধীনতা আৰু যি সময় অতিবাহিত হৈছিল সেয়াই বিশ্বৰ বৃহত্তৰ অংশক বিশ্বাস কৰিবলৈ পৰিচালিত কৰিছিল যে 'ওহী' কেৱল মনৰ অনুপ্ৰেৰণা। এফালে সম্পূৰ্ণৰূপে অৱতীৰ্ণতাৰ অৱসান ঘটিছিল আৰু আনফালে খোদায়ে ক'ৰবাত ক'ৰবাত উল্লেখ কৰিব পৰা নাছিল কাৰণ তেওঁ কোনো সামগ্ৰী নাছিল বা মানুহৰ দৰে বস্তুগত উপায়ৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল নাছিল। প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে তেওঁৰ ব্যক্তিগত অভিজ্ঞতাৰ ভিত্তিত ব্যাখ্যা কৰিছিল যে এজন ব্যক্তিৰ সৈতে কথা পতাৰ ক্ষেত্ৰত সন্দেহৰ পৰা মুক্ত হোৱাৰ নিশ্চিত উপায় আৰু সন্দেহ মুক্ত হৈ 'ওহী' শব্দবোৰ অৱগত কৰা হয়। তেওঁ কৈছিল যেতিয়ালৈকে 'ওহী' শব্দত ব্যক্ত কৰা নহয় তেতিয়ালৈকে সেয়া সম্পূৰ্ণৰূপে সন্দেহৰ পৰা মুক্ত নহয় আৰু নিশ্চিত সত্যক জন্ম দিব নোৱাৰে। যদি প্ৰেৰণা এক 'ওহী' হয়, তেন্তে সকলো মানুহে নিজকে প্ৰেৰিত কৰিব পাৰে আৰু এনেদৰে নিজকে প্ৰৰঞ্জনাত কৰিব পাৰে আৰু মানৱ জাতিক বিভ্ৰান্ত কৰিব পাৰে, যেনেকৈ বাস্তৱত এনে বহু উদাহৰণ আছে কিয়নো 'ওহী' এক ভুল অৱধাৰণাৰ বিষয় হিচাপে পোৱা গৈছে। 'ওহী'ৰ উদ্দেশ্য হৈছে সন্দেহ আৰু ভুলধাৰণাবোৰক আঁতৰ কৰা আৰু যদি ইয়াক শব্দত ব্যক্ত কৰা নহয়, তেন্তে এয়া বাস্তৱতা। ই মুকলি কৰে ব্যাপক ৰূপে সন্দেহ আৰু অনিশ্চয়তাৰ দুৱাৰখনক। কাৰণ তেতিয়া কোনো ব্যক্তিৰ নিজস্ব মনৰ ভাৱ আৰু উদ্ভাৱ

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

মাজত পাৰ্থক্য নিৰ্ণয় কৰাৰ কোনো উপায় নাথাকে। প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে উল্লেখ কৰিছিল যে 'ওহী'ৰ অসাধাৰণ মহিমাৰে মহিমা মণ্ডিত শব্দত ব্যক্ত কৰা হয় আৰু খোদা আৰু মানুহৰ মাজত দুজন ব্যক্তিৰ মাজত এটা সংবাদ সম্ভৱ হয় কিয়নো 'ওহী' প্ৰাপ্তকৰ্তাই কিছু গভীৰলৈ সেই ডিগ্ৰী অৰ্জন কৰে যি আগলৈ কোনো প্ৰমাণ বা বিতৰ্কৰ কাৰক হৈ নপৰে। খোদাৰ কিবা জিভা আছে নেকি যাৰ দ্বাৰা তেওঁ কথা ক'ব ? এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰত তেওঁ উল্লেখ কৰিছে যে তেওঁৰ ইচ্ছা আৰু সন্তুষ্টি প্ৰকাশৰ বাবে বস্তুগত উপায়বোৰৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল নহয়, যিহেতু তেওঁ বিশ্বজগত বস্তুগত হাতৰ অবিহনে সৃষ্টি কৰিছে আৰু বস্তুৰ অবিহনে দেখিছিল তেন্তে তেওঁ কোনো বিকল্পৰ সহায়ত কথা ক'ব পাৰে। প্ৰকৃততে যেতিয়া আমি উল্লেখ কৰো আমাৰ অৰ্থ এয়া নহয় যে তেওঁ কোনো জিভাৰ দ্বাৰা কথা কৈছে কিন্তু তেওঁ প্ৰকৃতত এনে কিছুমান প্ৰতিচ্ছবি পৰিচালনা কৰে যিবোৰ শব্দ হিচাপে প্ৰকাশিত হয় যিটো প্ৰত্যাদেশ গ্ৰহণকাৰীৰ দ্বাৰা শুনিব পোৱা যায়। তেওঁ নিজেই শব্দৰ প্ৰয়োজনক দাঙি নধৰে, গতিকে যি ব্যক্তিলৈ 'ওহী' প্ৰেৰণ কৰিছে তেওঁ প্ৰয়োজনত তাক উল্লেখ কৰিব। প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে দাবী কৰা নাই যে 'ওহী' কেৱল মাত্ৰ কথাৰ মাজেৰে প্ৰকাশিত হয়, তেওঁ তাক প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ সক্ষম হৈছিল। কাৰণ তেওঁৰ আধ্যাত্মিক শক্তিৰ দ্বাৰা হাজাৰ হাজাৰ লোকে উপকাৰ লাভ কৰিছিল তেওঁলোকে এনেদৰে প্ৰকাশ লাভ কৰিছিল, এয়া এই লেখকৰ বহু অভিজ্ঞতাৰ ফল।

উদ্ঘাটন প্ৰকৃতিৰ এই প্ৰকাশৰ দ্বাৰা প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে বিশ্বক তেওঁৰ ওপৰত বাধ্যবাধকতাৰ অধীন কৰি তুলিছে, কাৰণ তেওঁ ধৰ্মৰ ওপৰত সেই বিপজ্জক আক্ৰমণ ৰক্ষা কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰিছিল যি ব্যাখ্যা অনুসৰি তেওঁৰ সকলো কিতাপত বিস্তাৰিত কৰিছিল। যি 'ওহী' অতি তলৰ অনুপ্ৰেৰণা আছিল তাক নিৰ্ভুল উপলদ্ধি অৰ্জনৰ এনে নিৰ্দিষ্ট আশা জগাই তুলিছিল যাৰ বাবে পথৰ পথচাৰীয়ে পদক্ষেপবোৰ নিশ্চিতভাৱে ত্বৰান্বিত কৰিছিল।

সকলো জাতিয়ে প্ৰকাশিত কালাম লাভ কৰিছিল

এটা গুৰুত্বপূৰ্ণ প্ৰশ্ন যিটো খোদা আৰু ব্যক্তিৰ মাজত সম্পৰ্কিত আৰু এনে সম্পৰ্কক প্ৰভাৱিত কৰে যিটো খোদা আৰু মানুহৰ মাজত আছে, যি সম্পৰ্ক মানুহ আৰু মানুহৰ নিৰ্বাহ কৰে, সেই সম্পৰ্কই এনেদৰে প্ৰভাৱিত কৰে। উদাহৰণস্বৰূপে- কোনবোৰ দেশ 'ওহী'প্ৰাপক আছিল আৰু খোদাৰ দ্বাৰা তেওঁলোকৰ ওহী প্ৰাপ্তিৰ বাবে কোনো নিয়মৰ ভিত্তিত এই প্ৰশ্নৰ সমাধান কৰা নাছিল, প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে খোদাৰ সত্তাৰ সম্পৰ্কিত আন আন প্ৰশ্নৰ সংশোধনৰ চেষ্টা কৰিছিল, সমিধান দিব নোৱাৰা প্ৰশ্নৰ প্ৰসংগত তেওঁ উল্লেখ কৰিছিল যে খোদাই যিহেতু সমগ্ৰ বিশ্বজগতৰ নেতা, তেওঁৰ নিদৰ্শনা কোনো নিৰ্দিষ্ট জাতিৰ মাজত সীমাবদ্ধ থাকিব নোৱাৰে, যিহেতু তেওঁ সমগ্ৰ মানৱ জাতিৰ পালনকৰ্তা আৰু তেওঁলোকক নিজা চিন্তা-ভাৱনাৰ দ্বাৰা সজ্জিত কৰিছে। সেয়ে কোনো জাতিকে তেওঁৰ হেদায়তৰ পৰা বঞ্চিত কৰিব পৰা নাযায়। যেনে পৰিত্ৰ কোৰাণত উল্লেখ কৰা হৈছে—

“ কোনো জাতি নাই যাৰ মাজত কোনো সতৰ্ককাৰী অহা নাই।”

খোদা তেওঁৰ বাৰ্তাবাহিনীক সকলো জাতিৰ মাজত আৰু সকলো যুগতে প্ৰেৰণ কৰিছে। সূৰ্যৰ পোহৰে যেনেকৈ সমগ্ৰ পৃথিৱীক পোহৰাই তুলে, ওহীৰ পোহৰে পৃথিৱীৰ অন্ধকাৰ অংশবোৰ পোহৰ কৰে। যদি আমি আজি কোনো নিৰ্দিষ্ট লোকৰ মাজত ওহীৰ পোহৰ আৱিষ্কাৰ কৰিব নোৱাৰো, তেন্তে ইয়াৰ অৰ্থ এয়া নহয় যে তেওঁলোকৰ মাজত কোনো নবীৰ আগমন হোৱা নাছিল। বৰঞ্চ তেওঁলোকে জাতীয় পৰম্পৰাগত ঐতিহ্যক নিপাত যাৱ দিছে। এই মতবাদৰ অনুসৰণত তেওঁ কৃষ্ণ, ৰামচন্দ্ৰ আৰু বুদ্ধ ভাৰতৰ পয়গম্বৰ আৰু পাৰস্যৰ পয়গম্বৰ জোৰোস্তাৰৰ সত্য সত্যতাৰ সাক্ষী দিছিল আৰু তেওঁলোকৰ দাবীৰ প্ৰত্যাহানক এক অৰ্থত বৰ্ণনা কৰিছিল যে এই অৰ্থক অস্বীকাৰ কৰা মানেই খোদাৰ সাৰ্বজনীনতাক অস্বীকাৰ কৰা। এয়া এনে এটা মতবাদ যিকোনো সম্প্ৰদায়ৰ বা ধৰ্মৰ শিক্ষাৰ মাজত পোৱা নাযায়

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

তথা সত্যই সঁচা, অধিকাংশ লোকে বিশ্বাস কৰে যে ওহী তেওঁলোকৰ নিজ নিজ ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠাতাসকলৰ মাজত সীমাবদ্ধ আছিল, অৰ্থাৎ যি বিশ্বাসী তেওঁলোকৰো আন আন ধৰ্মত ওহী প্ৰকাশিত হৈছিল। তেনেকৈ ধৰ্মালম্বীসকলৰ মানৱতা প্ৰতিষ্ঠাৰ কাৰণে প্ৰদান কৰা সেৱাসমূহৰ বাবে ওহী অৰ্জন হৈছিল। ইয়াত ব্যক্তিগত শ্ৰদ্ধা জনোৱাৰ দৰে তত্ত্ব গ্ৰহণৰ ফলত হোৱা নাছিল। খোদা সাৰ্বজনীন। কিন্তু প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে কোৰাণৰ পৰা প্ৰমাণ কৰিছিল যে সেই ব্যক্তি খোদাৰ নেক বান্দা নাছিল যাৰ মানৱতাৰ বাবে সেৱা ইতিহাসত লিপিবদ্ধ আছে কিন্তু খোদাৰ গুণাৱলী আৰু কথাবোৰ এনেদৰে প্ৰমাণ কৰিছিল যে প্ৰতিটো জাতিয়ে নিজৰ পৰম্পৰাগত ঐতিহ্য সংৰক্ষণ কৰা নাছিল বা নৰী আছিল তথা নৰীসকলৰ মাধ্যমেৰে দিক্ নিৰ্দেশন লাভ কৰা মানৱতাৰ অধিকাৰ আছিল যিটো খোদায়ে কেতিয়াও উপেক্ষা কৰা নাই। এই মতবাদে যেনেকৈ সকলো জাতিৰ প্ৰতি খোদাৰ ভালপোৱাৰ দুৱাৰ মুকলি কৰে, মানৱজাতিৰ আভ্যন্তৰীণ সম্পৰ্কত একতা আৰু স্নেহৰ এনাজৰীডাল সুদৃঢ় কৰে আৰু সকলো ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠাতা আৰু ধাৰ্মিক পুৰুষসকলৰ অপব্যৱহাৰৰ বিৰুদ্ধে সচেতন কৰিছে।

কোৰাণৰ সত্য সূত্ৰ

আনহাতে প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে উল্লেখ কৰিছে যে মানুহৰ মনে ক্ৰমান্বয়ে বিকাশ লাভ কৰিছে আৰু বিকাশৰ বিভিন্ন পৰ্যায়ত সৰ্বজ্ঞানৰ উত্তৰণ প্ৰতিটো পৰ্যায়ত উপযুক্ত শিক্ষাক প্ৰকাশ কৰি আহিছে, মানুহৰ মগজুৰ বিকাশৰ লগে লগে মানৱতাৰ বিভিন্ন শাখা-প্ৰশাখাৰ মাজত আন্তঃসংযোগৰ মাধ্যম সিদ্ধ হৈ পৰিছিল আৰু বিশ্বই যেতিয়া নিজৰ অগ্ৰগতি এনে এক পৰ্যায়ত উপনীত কৰিছে য'ত এটা জাতি, এখন ৰাষ্ট্ৰ গঠন কৰিব পৰা যায়। এই পৰ্যায়তে খোদা সৰ্বশেষ আইন-বহনকাৰী নৰীক প্ৰেৰণ কৰিছিল। যেনে- হজৰত মহম্মদ (ছঃ)। পৱিত্ৰ কোৰাণত অৱতীৰ্ণ আইন আৰু বিধি-বিধানৰ শেষ তথা সম্পূৰ্ণ বিধি-বিধানসহ পৱিত্ৰ কোৰাণক পঠাইছিল। প্ৰতিটো বয়সৰ প্ৰয়োজনত ইয়াৰ উপযুক্ত শিক্ষা আছে। ওহী আৰু আধ্যাত্মিক

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

উন্নতিৰ দুৱাৰ এতিয়াও মুকলি হৈ আছে আৰু চিৰকাল মুকলি হৈ থাকিব। ইয়াৰ পিছত কোনো নতুন আইন প্ৰকাশ নহয়, গতিকে এনে নৱী যি কোৰাণৰ গোপন সম্পদক মানৱ জাতিৰ বাবে মুকলি কৰি থ'ব, খোদাৰ উপলদ্ধিৰ দুৱাৰ খুলি দিব। কাৰণ নিখুঁত সূত্ৰৰ উপস্থিতিত কোনো নতুন আইনৰ প্ৰয়োজন নাই। তথাপি সদায় খোদাৰ উপলদ্ধি অৰ্জনৰ প্ৰয়োজন আছে। গতিকে কোনো নতুন আইন হ'ব নোৱাৰে। সেয়ে আধ্যাত্মিক নিখুঁতাৰে প্ৰাপ্ত এই ধৰণৰ ভৱিষ্যবাণীৰ দুৱাৰ মুকলি হৈ আছে আৰু চিৰদিনৰ বাবে মুকলি হৈ থাকিব, কাৰণ খোদা আমাৰ পূৰ্বপুৰুষ সকলক দিয়াৰ দৰে বিধান দি থৈছে। প্ৰতিশ্ৰুত মছীহ তথাপি এই বিষয়টোৰ ব্যাখ্যা প্ৰদান কৰাৰ ক্ষেত্ৰত সতৰ্ক আছিল আৰু গুৰুত্ব দিছিল যে কোৰাণত প্ৰকাশিত আইনবোৰ সৰ্বশেষ আৰু নিখুঁত আইন আছিল, এই মতবাদটো মানুহৰ বৌদ্ধিক অগ্ৰগতিৰ শেষ পৰ্যায়ত উপনীত হৈছিল তথা ইয়াৰ ফলত ভ্ৰমণ কৰিব পৰা নাছিল, কাৰণ মানুহৰ মন সদায় অগ্ৰগতিৰ পথ আগবাঢ়ি গৈছিল। উভয় পৃথিৱীতে -ইহজগত আৰু পৰজগতত। বিপৰীতে তেওঁ উল্লেখ কৰিছিল যে কিতাপ যিমনেই নিখুঁত হয়, সিমনেই শিক্ষাৰ অগ্ৰতিত সহায়ক হৈ পৰে। প্ৰকাশিত গ্ৰন্থৰ বিষয় বস্তুৰ সন্দৰ্ভত তেওঁ এই বিস্ময়কৰ পৰীক্ষাটো প্ৰৱৰ্তন কৰিছিল যি প্ৰকাশিত কিতাপৰ প্ৰতি সত্য, পিছত সমস্ত সন্ধানী মনোভাৱক বৈপ্লৱিক ৰূপ দিছিল যে খোদাৰ বাক্য যেন খোদাৰ কামৰ দৰে হয় আৰু পৰৱৰ্তীকালত যেনেকৈ সীমাহীন গোপনীয়তাৰ ধন-গৃহ যি মানৱজাতি মহাবিশ্বৰ সৃষ্টিৰ পৰা আজিলৈকে সম্পূৰ্ণৰূপে আৱিষ্কাৰ কৰিব পৰা নাই সেয়ে খোদাৰ বাক্যৰ অবৰ্ণনীয় জ্ঞান আৰু প্ৰজ্ঞাৰ ধন-গৃহ হোৱা উচিত, কাৰণ তেওঁলোকে যদি তাক কৰে ক্লান্ত হৈ পৰিলে এজনে স্বীকাৰ কৰিবলৈ বাধ্য হৈ পৰে যে খোদাই বস্তুগত মহাবিশ্বক বিনিয়োগ কৰিছে যি মানুহৰ সীমিত অংশৰ লগত অবৰ্ণনীয় ধন-সম্পদকলৈ কৰিব লগা হৈছিল, গতিকে আধ্যাত্মিক মহাবিশ্বক ইমানেই সীমাৱদ্ধ কৰা হৈছে যে তেওঁৰ উপযুক্ত কিতাপখন বুলি যি কোষাগাৰ

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

আছিল সেয়াও অতি শীঘ্ৰে ভাগৰি পৰিব। এয়া অৱশ্যে ভাল নহয়। কোৰাণত বস্তুগত মহাবিশ্বতকৈ বহুতো ধন-সম্পত্তি আছে আৰু যি ইয়াৰ বাবে আন্তৰিক ভাবে অনুসন্ধান কৰে তেওঁৰ সন্মুখত এইবিলাক মুকলি হৈ পৰে। অধিকাংশ লোকে এই নতুন নীতিক বিবেচনা কৰি বুদ্ধি বৃত্তিত আনন্দ অৰ্জন কৰিব যি এইদৰে বুদ্ধি দিগন্তক সীমাহীন স্তৰত উন্নীত কৰিছে, গতিকে মই এইটো ব্যৱহাৰিক পৰীক্ষাগৰালৈ এৰি দিছো। কোৰাণ অধ্যয়নৰ বাবে এই নীতিৰ প্ৰয়োগৰ পৰা মই যি উপকাৰ লাভ কৰিছোঁ সি মোক এক মাতাল আনন্দ দান কৰে। মই যেতিয়া কোৰাণ অধ্যয়নৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত জ্ঞানৰ ক্ষেত্ৰত সীমা বিবেচনা কৰো তেতিয়া মহাবিশ্ব মোৰ দৃষ্টিত মূল্যহীন হৈ পৰে, কাৰণ সেইবোৰে সম্পূৰ্ণ আধ্যাত্মিক মহাবিশ্বৰ এনে এক অংশক পূৰণ কৰিব নোৱাৰে যি কোৰাণে মোৰ সন্মুখত প্ৰদৰ্শন কৰে। কোৰাণৰ এই অলৌকিক ঘটনা ইয়াৰ সভ্যতাৰ শক্তিশালী প্ৰমাণ। গতিকে এজন মানুহে যি দৰে শিকিব পাৰে, তেওঁ আগৰে পৰা প্ৰয়োজনসমূহ সৰবৰাহ কৰিব নোৱাৰিব তথা ভৱিষ্যতৰ সমস্ত যুগৰ সমস্যা সমাধানৰ প্ৰস্তাৱ দিব পৰা নাছিল, কাৰণ মানুহৰ পৰিস্থিতি নিয়মিত সলনি হৈছে আৰু ব্যক্তিৰ ভৱিষ্যতকি পৰিস্থিতিত অতিবাহিত হ'ব তথা কি কি অনুমান কৰিব পাৰে? তেওঁ আৱিষ্কাৰ কৰিব পাৰে যে নতুন বিজ্ঞান আৰু শিক্ষাবোৰ সম্পূৰ্ণ ৰচনা ধৰ্মীয় সমস্যা সমাধানৰ প্ৰয়োজনত হ'ব পাৰে তথা তেওঁৰ বুদ্ধি কিমান বিকশিত হ'ব পাৰে আৰু তেওঁৰ কেনেধৰণৰ আধ্যাত্মিক খোৰাক প্ৰয়োজন হ'ব পাৰে?

গতিকে এই গ্ৰন্থখন যাতে প্ৰতিটো যুগৰ প্ৰয়োজনৰ বাবে উপযুক্ত শিক্ষাৰ এটা সম্পূৰ্ণ সূত্ৰ আছে আৰু সকলো বয়সৰ নৈতিক আৰু আধ্যাত্মিক বিকাশৰ অসুবিধাবোৰৰ বাবে এটা প্ৰতিকাৰ সৰবৰাহ কৰা আৰু এয়া অৱশ্যে খোদাৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত গ্ৰন্থ হ'ব লাগিব যি মানৱ বিকাশৰ দৰ্শন ব্যাখ্যা কৰে তথা এটা চিৰ পৰিৱৰ্তিত সত্তাৰ বিকাশৰ দৰ্শনত আয়ত্ত কৰা মানুহৰ সক্ষমতাৰ বাহিৰত। সন্দেহ নাই যে, ইছলামৰ শিক্ষাবোৰ প্ৰায়ে সমালোচিত

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

হয় কিন্তু প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে যিদৰে প্ৰকাশ কৰিছে যে ইছলামৰ বিৰুদ্ধে উত্থাপিত সকলো আপত্তি গুৰুতৰ প্ৰতিফলনৰ অভাৱৰ বাবে বা কাৰণৰ দ্বাৰা আবেগক প্ৰাধান্য দিয়াৰ অনুমতি প্ৰদান কৰা হৈছে। ইছলামে ইমান নিখুঁত শিক্ষা উপস্থাপন কৰে যে যদি ইয়াক যুক্তিৰ বাহিৰত প্ৰকাশ কৰা হয় আৰু মনোভাব বা ঐতিহ্যৰ দ্বাৰা অপ্ৰয়োজনীয় প্ৰতিচ্ছৱিয়ে মানুহৰ নৈতিক আৰু আধ্যাত্মিক উন্নতিৰ কাৰণে ইয়াতকৈ ভাল বা অধিক নিখুঁত কোনো সূত্ৰ আৱিষ্কাৰ কৰিব পৰা নাযাব। গতিকে সত্যক কেতিয়াও বিভ্ৰান্ত কৰা নহয় বুলি ইছলামত দৃঢ়তাৰে ঘোষণা কৰা হৈছে।

ইছলাম আৰু জেহাদ

‘ইছলামে তৰোৱালৰ দ্বাৰা ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ অনুমতি দিয়ে’ বুলি অভিযোগ উত্থাপন কৰা হয় যদিও কোৰাণত স্পষ্টভাৱে উল্লেখ আছে—

‘দ্বীনৰ দিক নিৰ্দেশনা কৰাৰ বাবে কোনো বাধ্যতা মূলক হোৱা উচিত নহয়, কাৰণ ক্ৰটিৰ পৰা পৃথক কৰা হৈছে আৰু প্ৰতিজন মানুহৰে উভয়ৰ মাজত পাৰ্থক্য থাকিব পাৰে।’

মুছলমানসকল কেৱল মাত্ৰ সেই লোকসকলৰ লগত যুদ্ধ কৰাৰ অনুমতি প্ৰদান কৰিছে যি তেওঁলোকক ধ্বংস কৰে, ইছলামক ধ্বংস কৰাৰ উদ্দেশ্য আৰু মুছলমানসকলক সেইবোৰ ত্যাগ কৰিবলৈ বাধ্য কৰিছিল আৰু শত্ৰুৱে যেতিয়ালৈকে পদক্ষেপ গ্ৰহণ নকৰে বা যুদ্ধ অব্যাহত ৰাখে তেতিয়ালৈকে যুদ্ধ কৰাৰ অনুমতি দিয়া হ’ব। পৰৱৰ্তী যুদ্ধ বন্ধ কৰাৰ বাবে ইচ্ছুক হ’লে তেওঁলোকে অৱশ্যে ইয়াক বন্ধ কৰি দিব লাগিব তথা বিৰক্তি আৰু প্ৰতিহিংসা কামনা কৰি শান্তিৰ আক্ৰমণক প্ৰত্যাখ্যান কৰিব নালাগিব, সম্পূৰ্ণ ৰূপে শত্ৰুক পৰাজিত কৰাৰ উদ্দেশ্য তথা এইদৰে অধিক, অকাৰণে প্ৰাণহানিৰ কাৰণ হ’ব পাৰে। এই আদেশ নিষেধৰ পিছতো ক’ব পাৰি নে ইছলামে নিজৰ প্ৰচাৰৰ বাবে তৰোৱাল ব্যৱহাৰৰ অনুমতি দিয়ে? মহানবী (ছাঃ)ৰ দ্বাৰা পৰিচালিত সকলো যুদ্ধৰ প্ৰকৃতি ৰক্ষণাত্মক আছিল তথা সেইবিলাক শত্ৰুৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ পৰিচালিত হৈছিল যিসকলে ইছলামক ধ্বংস

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

কৰাৰ উদ্দেশ্যে ঘৰ-বাৰী এৰিবলৈ বাধ্য কৰিছিল। তেওঁতে কি এই সত্যৰ ধৰ্মৰ কাৰ্যত শিক্ষা দিয়া হৈছে যে কোনো ব্যক্তিয়ে যদি তৰোৱাললৈ সেই ধৰ্মক ধ্বংস কৰিব বিচাৰে তেওঁতে সেই ধৰ্মৰ অনুসারীসকলে বিনীত ভাবে বশ্যতা স্বীকাৰ কৰা উচিত আৰু মৰ্যাদাপূৰ্ণ সন্মানেৰে জীৱন উৎচৰ্গা কৰা? নিশ্চয় কোনো সত্য ধৰ্মই এনে শিক্ষা দিব নোৱাৰে। কিয়নো এক কথাত এই শিক্ষা দিয়াৰ দৰে মতত দুষ্টতা আৰু দুষ্টতা অচিহ্নিত হোৱা আৰু সত্য আৰু ন্যায়পৰায়ণতাক তেওঁলোকৰ ওচৰত উৎচৰ্গা কৰা উচিত।

ইছলাম আৰু দাসত্ব

পুনৰ এই বুলি অভিযোগ কৰা হয় যে ইছলামে দাসত্বক উৎসাহ দিয়ে। আনহাতে ইছলাম হৈছে দাসত্বৰ সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ শত্ৰু। পুৰুষতান্ত্ৰিক দাসত্বক হ্রাস কৰা সকলো পদ্ধতি শেষ কৰি দিছে যিবোৰ ইছলামত পূৰ্বতে আছিল। ইছলামে এনে পুৰুষৰ দাসত্ব হ্রাস কৰাৰ ক্ষেত্ৰত মানা কৰিছে যি বিনা কাৰণ ধৰা পৰিছে বা কেৱল এই কাৰণে যে তেওঁলোক এটা শত্ৰু উপজাতি বা জাতিৰ অন্তৰ্ভুক্ত বা যি পাৰ্থিৱ যুদ্ধত বন্দী হৈছিল। কেৱল যুদ্ধ বন্দীৰ দাসত্ব হ্রাস কৰাৰ অনুমতি দিয়ে যি শত্ৰুৰ দ্বাৰা চালিত যুদ্ধত বন্দী হৈ তৰোৱালৰ মাধ্যমেৰে ধৰ্মত্যাগ বা ধৰ্মগ্ৰহণক কাৰ্যকৰ কৰাৰ উদ্দেশ্যে তৈয়াৰ হৈছিল। তথা এয়া কি সন্দেহ কৰিব পৰা যায় যে এনে ধৰণৰ প্ৰচেষ্টা এনে এটি অপৰাধ যি ইয়াৰ বাবে দোষী তেওঁক মানৱতাৰ সীমা পাহৰি যাৱ লাগিব যি কোনো ব্যক্তিৰ শাৰীৰিক স্বাধীনতাৰ ক্ষতিত ঘৃণা প্ৰকাশ কৰে তেওঁলোকে অৱশ্যে বিবেচনা কৰিব লাগিব যে এইদৰে শাস্তিৰ যোগ্য লোকক খোদাৰ উপাসনাৰ পৰা বচাবলৈ আৰু তেওঁলোকৰ আত্মক চয়তান দাসত্বৰ হাতত তুলি দিয়াৰ বাবে তৰোৱালে বাধ্য কৰা হৈছিল। যদি তেওঁৰ উদ্দেশ্য সফল হৈ পৰে তেওঁ হাজাৰ হাজাৰ বা বহু হাজাৰ মানুহে সত্যক ত্যাগ কৰিবলৈ বাধ্য হ'ব আৰু চিৰকালীন অন্ধকাৰত পৰিণত হ'ব। এনে ধৰণৰ ব্যক্তিয়ে কি নিজৰ অপৰাধৰ কাৰণে অনুতাপ কৰে আৰু তেওঁৰ আচৰণৰ বাবে সঁচাকৈ দুখ স্বীকাৰ নকৰালৈকে তেওঁৰ স্বাধীনতা পুনৰুদ্ধাৰ

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

কৰাৰ অধিকাৰ থাকে নে? এজন পুৰুষৰ স্বাধীনতা সীমাবদ্ধতাৰ সীমা তেওঁৰ দোষৰ বাবে দায়বদ্ধতাৰ অংশক সীমাৰদ্ধ নকৰে তথা যুদ্ধৰ বাবে তেওঁৰ অংশটো পৰিশোধ নকৰে। এনে কোনো নৈতিক বা ৰাজনৈতিক কাৰণ আছে নে যি যুদ্ধবন্দীসকলক গ্ৰহণ কৰা আৰু সেইবিলাকৰ বাহিৰ হৈ অহাত নিষেধ কৰা হৈছে? আচৰিত বিষয়টো হ'ল, সমগ্ৰ দেশক সামাজিক, ৰাজনৈতিক বা আৰ্থিক দাসত্বত থোৱাটো উচিত তথা যথাযথ হিচাপে বিবেচিত হ'ব, যেতিয়ালৈকে ডাঙৰ যুদ্ধৰ ক্ষতিপূৰণ হিচাপে নিজৰ অংশ পৰিশোধ কৰিবলৈ বাধ্য হৈ পৰে আৰু এতিয়াও কেৱল এনে লোকসকলক থোৱা ওপৰত উল্লেখিত ধৰণৰ যুদ্ধত প্ৰকৃত অংশগ্ৰহণৰ বাবে দোষী হোৱা, কাৰাগাৰত বন্দী হোৱা যেতিয়ালৈকে তেওঁলোকে যুদ্ধৰ মূল্যত নিজৰ নিজৰ অংশটো প্ৰদান কৰাত সক্ষম হয়, তেতিয়া অযুক্তিকৰ আৰু অমানবীয় বুলি নিন্দা কৰা হয়। ইছলামৰ বিধানত আছে যে দাসত্বৰ লগত জড়িত প্ৰতিজন যুদ্ধবন্দীয়ে যুদ্ধৰ ব্যয়ৰ আনুপাতিক অংশ প্ৰদানৰ কাৰণে নিজৰ স্বাধীনতা ক্ৰয় কৰাৰ অধিকাৰ আছে। গতিকে কোনো দাসে যদি নিজৰ স্বাধীনতা বিচাৰে তেওঁৰ দাসত্বক অগ্ৰাধিকাৰ নিদি তেওঁ কোন বা তেওঁৰ আত্মীয় স্বজন কোন বা দেশবাসী হয় নে, যি নিপীড়িত জাতিৰ ধৰ্মক ধ্বংস কৰাৰ চেষ্টা কৰিছিল তাৰ প্ৰতিদান দি তেওঁৰ স্বাধীনতা ক্ৰয় কৰাৰ, তেওঁৰ অংশৰ যুদ্ধৰ যি ব্যয় এইদৰে পৰৱৰ্তীকালত জাপি দিয়া হৈছিল?

ইছলাম আৰু সুদ

পুনৰ, সুদৰ ধন দিয়া আৰু প্ৰাপ্তিৰ বিৰুদ্ধে নিষেধাজ্ঞাৰ বিৰুদ্ধে ইছলামৰ শিক্ষাক আপত্তি জনোৱা হয়, যদিও আগ্ৰহ বিশ্বৰ নাগৰিক আৰু সামাজিক ব্যৱস্থাৰ প্ৰাকৃতিক ভিত্তি নহয় গতিকে ইয়াৰ ভিত্তি হিচাপে গৃহীত হৈছে। অলপ বিবেচনা কৰি চাব পাৰে যে, কোৰাণে যেনেকৈ কৈছে, আধুনিক যুগত যি যুদ্ধসমূহ পৰিচালিত হৈছে তাৰ বাবে আগ্ৰহ দায়ী। যদি চৰকাৰে সুদৰ ওপৰত নিয়ন্ত্ৰণ কৰিবলৈ সক্ষম হয়, তেওঁলোকে কেতিয়াও যুদ্ধ

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

কৰাৰ বাবে সাহস কৰিব নোৱাৰিব, ধনৰ অবিহনে কোনো যুদ্ধ পৰিচালনা কৰাটো সম্ভৱ নহয়, বিশেষকৈ আধুনিক সময়ৰ যুদ্ধৰ বাবে বিপুল অৰ্থ ত্যাগৰ প্ৰয়োজন হয় আৰু যদি চৰকাৰবোৰে সুৰক্ষিত কৰিব নোৱাৰে তেন্তে সুদ বহনকাৰীয়ে ঋণৰ মাজেৰে প্ৰয়োজন হোৱা ধন তেওঁলোকে কেতিয়াবা গুৰুতৰ প্ৰতিফলনৰ বাহিৰে ব্যয়বহুল আৰু ধ্বংসাত্মক নামি নপৰিব। প্ৰত্যেক কৰৰ বোজা জনসাধাৰণে সোনকালে অনুভৱ কৰে আৰু তেওঁলোকে যুদ্ধৰ প্ৰয়োজনতাৰ পৰা আঁতৰি থাকিব, এনে প্ৰতিটো সম্ভাৱ্য উপায় চেষ্টা নকৰিও কোনো মহান যুদ্ধৰ দিশে ধাবিত হোৱা আৰু এই ধৰণৰ উদ্যোগ গ্ৰহণৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় মূল ব্যয় বহন কৰাত ৰাজি নহয়। একেদৰে সুদৰ অৰ্থ প্ৰদান আৰু প্ৰাপ্তি নিষিদ্ধ কৰা হয় তেতিয়া কোনো দেশৰ সম্পদ কাৰো হাতলৈ নাযাব আৰু সমানভাবে আৰু সাধাৰণ সম্প্ৰদায়ৰ মাজত বিতৰণ কৰিব পৰা যাব, যিটো ইছলামৰ দেশবিলাকৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰযোজ্য হয়। এইদৰে সম্পদ অধিক ব্যাপক ভাবে, সমানভাবে বিতৰণ কৰিব পৰা যাব। বাণিজ্য আৰু শিল্পৰ অধিনায়ক আৰু পৰিচালকে উদ্বোধন লাভৰ অংশৰ বিনিময়ত বিপুল সংখ্যক লোকৰ পৰা ঋণ লোৱাৰ বাবে বাধ্য হৈ পৰিব আৰু এইদৰে তেওঁলোকৰ উদ্বোধন অংশীদাৰিত্বক স্বীকাৰ কৰিব।

ইছলাম আৰু বহু বিবাহ

পুনৰ, বহু বিবাহৰ কাৰণে যেতিয়া ইছলামৰ শিক্ষাবিলাকক আপত্তি জনোৱা হয়, তেতিয়া নৈতিক, ৰাজনৈতিক, সামাজিক আৰু জাতিগত আৰু আৰ্থিক সমস্যাও কেতিয়াবা কেতিয়াবা উত্থাপিত হয় আৰু ইয়াৰ একমাত্ৰ সম্ভাৱ্যজনক সমাধান বহু বিবাহ প্ৰদত্ত। উদাহৰণস্বৰূপে এজন পুৰুষে নিজকে এজন পাগল বা স্থায়ী অবৈধ হৈ পৰিছে এনে এগৰাকী মহিলাৰে নিজকে বিবাহিত বুলি ভবাটো তেওঁৰ পক্ষে কোনো উপায় নাই? যদি তেওঁ মহিলাগৰাকীক নিজৰ সন্তানৰ জননী হোৱাৰ অনুমতি দিয়ে আৰু এইদৰে তেওঁৰ দুৰ্দৰ্শা আৰু ৰোগত উত্তৰাধিকাৰিয়ে এৰি যায় যি মানৱতাৰ বাবে বিশ্বাসঘাতকতা হিচাপে গণ্য হয় বা নিঃসন্তান হয় এইদৰে তেওঁৰ

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

দেহক আহত কৰা উচিত নহয় অথবা তেওঁৰ নিজস্ব নৈতিকতা বা তেওঁলোকৰ ক্ষতি কৰিব পাৰে নে? সম্প্ৰদায়ত অনৈতিক জীৱন অৱলম্বন কৰি বা নিজৰ পত্নীক এনে সময়ত বিবাহ বিচ্ছেদ কৰিব লাগিব যেতিয়া তেওঁৰ কষ্ট আৰু অসহায়ত্বই তেওঁক সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ দয়া আৰু যত্নৰ যোগ্য কৰি তোলে বা এনেদৰে য'ত কৰুণা আৰু ন্যায়বিচাৰৰ সকলো বিবেচনা নাইকিয়া হৈ পৰে? এনে সময়ত বহু বিবাহৰ বাহিৰে কিবা প্ৰতিকাৰ আছে নে যি প্ৰকৃতি, সমাজ আৰু নৈতিকতাৰ চাহিদা সমানভাবে পূৰণ কৰে? সঁচা অৰ্থত যি বহু বিবাহক নিন্দা কৰে বা ইয়াৰ প্ৰয়োজনীয়তাক অস্বীকাৰ কৰে সেয়া হ'ব প্ৰকৃতিৰ দাৰী আৰু মানুহৰ ওপৰত জাপি দিয়া বিভিন্ন কৰ্তব্যক অগ্ৰাহ্য কৰে বা সত্য নৈতিকতাৰ বিবেচনাৰ বাবে এটা স্তৰৰ জনপ্ৰিয়তাক পছন্দ কৰে। তেওঁলোকে বহু বিবাহৰ ক্ষেত্ৰত স্বামীক যি বিধি নিষেধ আৰু দায়িত্ববোৰ জাপি দিয়ে সেই সম্পৰ্কত তেওঁলোক অৱগত আছিল, তেওঁলোকে বুজিব পাৰিছিল যে বহু বিবাহ, বন্ধুত্ব এটা গধুৰ বোজা যি কেতিয়াবা কেতিয়াবা এজন পুৰুষক বহন কৰিবলৈ বাধ্য কৰি তোলে আৰু ইয়াক আনন্দ হিচাপে ল'বলৈ কোনো যন্ত্ৰ নহয়।

ইছলামত তালাক

একেদৰে বিবাহ বিচ্ছেদৰ মতবাদ সম্পৰ্কত ইছলামক বুজাত ব্যৰ্থ হৈছে সমালোচকসকল। যি স্বামী আৰু পত্নীৰ স্বভাৱবোৰৰ কিছু ক্ষেত্ৰত সম্পূৰ্ণৰূপে বিশ্বাসঘাতক হোৱাৰ সুযোগ থাকিব পাৰে যে তেওঁলোকক একেলগে থকাত বাধ্য কৰিবলৈ প্ৰচেষ্টা হিচাপে কাম কৰিব জুই আৰু পানীৰ মিলনৰ বাবে যি উভয়ৰে ধ্বংসৰ ফলস্বৰূপ, কাৰণ দুয়োটা পৰ্দাত একেলগে আহিলে জুই নুমাই যাৱ তথা পানী বাষ্প হৈ পৰিব আৰু যি অৱশিষ্ট থাকিব সেয়া তিতি যোৱা ছাই হৈ পৰিব। এইদৰে এনেধৰণৰ দম্পতিয়ে যদি একেলগে থাকিবলৈ বাধ্য হৈ পৰে তেন্তে তেওঁলোকৰ জীৱন সম্পূৰ্ণৰূপে ধ্বংস হৈ পৰিব বা নৈতিকতাৰ সীমাৱদ্ধতাক অস্বীকাৰ কৰিব আৰু এনেদৰে সমাজৰ বাবে বিপদৰ কাৰণ হিচাপে প্ৰমাণিত হ'ব আৰু তেওঁলোকৰ আচৰণ

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

বিচ্ছেদ বিৰোধীসকলৰ যুক্তিৰ পক্ষে লজ্জাকৰ মন্তব্য দিব। ইছলামৰ শিক্ষাৰ প্ৰতি এই ধৰণৰ বা অনুরূপ আপত্তি হ'ল অজ্ঞ বা বোধগম্যতাৰ ফল। কাৰণ ইছলামৰ শিক্ষাবোৰ বহুত আৰু জ্ঞানৰ বিবেচনাৰ ভিত্তিত আন যিকোনো ধৰ্মতকৈ অধিক আৰু এক সম্পূৰ্ণ প্ৰস্তাৱ দিয়ে প্ৰতিটো বয়সৰ প্ৰয়োজন আৰু সমস্যাসমূহৰ নিখুঁত সমাধান।

নৈতিক শিক্ষা

খোদাৰ প্ৰকৃতি আৰু তেওঁৰ প্ৰত্যাদেশৰ বিষয়ে যি বিভ্ৰান্তিমূলক ধাৰণা প্ৰচলিত আছিল সেই সম্পৰ্কত বহুকেইটা উদাহৰণ দাঙি ধৰা হৈছে, যাক প্ৰতিশ্ৰুত মচীহে দাঙি ধৰিছিল আৰু এই প্ৰশ্নবোৰ উচ্চতৰ শিক্ষাবোৰৰ সম্পৰ্কত যি তেওঁ ব্যাখ্যা কৰিছিল, মই এতিয়া তেওঁৰ শিক্ষাৰ সেই অংশটোক সংক্ষিপ্ত ভাবে বিজ্ঞাপন দিছো যি অন্যান্য সম্পৰ্কিত।

এজন মানুহৰ জীৱনত কোনো শিক্ষাকে নিখুঁত বুলি ক'ব পৰা নাযায় যেতিয়ালৈকে তাত মানৱৰ নৈতিকতা সম্পৰ্কিত সম্পূৰ্ণ শিক্ষা নাথাকে। কাৰণ যদিও নৈতিকতা আধ্যাত্মিকতাৰ অংশ নহয় তথাপি সেইবিলাকে ইয়াৰ দিশত প্ৰথম স্তৰ গঠন কৰে তথা নিৰ্ভুল নৈতিকতাৰ বাহিৰে কোনো ব্যক্তিয়ে নিখুঁত আধ্যাত্মিক বিকাশ অৰ্জন কৰিব নোৱাৰে। প্ৰতিশ্ৰুত মচীহে নৈতিকতাৰ সম্পৰ্কত দুৰ্দান্ত নীতি দাঙি ধৰিছিল আৰু সেই নীতিবিলাকৰ অধ্যয়নে ইয়াকে স্বীকাৰ কৰি আচৰিত হৈ পৰে যে বিশ্বই নৈতিক নীতিৰ সন্ধানত অন্ধকাৰত কেৱল জপিয়াই পৰিছে। এই সংক্ষিপ্ত কাগজৰ সীমাৰ মাজত সম্পূৰ্ণ প্ৰশ্নৰ বিশদ বিৱৰণৰ চেষ্টা কৰা সম্ভৱ নোহোৱাত মই নীতি সম্পৰ্কিত কিছু বিষয়ৰ এক সংক্ষিপ্ত আভাস দাঙি ধৰি নিজকে সন্তুষ্ট কৰাৰ চেষ্টা কৰিম।

প্ৰথমতে, নৈতিকতাৰ সংজ্ঞাৰ সম্পৰ্কত। প্ৰথমতে তেওঁ এই বিষয়টোৰ ফালে দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিছিল যে নৈতিক গুণাৱলীৰ প্ৰকৃতিৰ ভুল ধাৰণা কৰা হৈছে বা মানৱজাতিক মাৰাত্মক ক্ৰটিৰ মাজত পেলাইছে আৰু ধৰ্মীয়

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

কিতাপবোৰ দীঘলীয়া কিন্তু নিৰর্থক বক্তৃতাৰ বাবে দায়ী। মানুহে বুজিব নোৱাৰে যে প্ৰাণী আৰু নৈতিকতাৰ মাজত এটা মাজৰ স্তৰ আছে। প্ৰাণীজগতত সেই অৱস্থাৰ ইংগিত দিয়ে যেতিয়া ত্ৰুটিযুক্ত প্ৰশিক্ষণ, ৰোগ, অভ্যাস, অজ্ঞতা বা অনিচ্ছাৰ কাৰণে খাটি স্বার্থপৰতাৰ বাবে খাটি স্বার্থপৰতাৰ উদ্দেশ্যলৈ কাম কৰে আৰু আনৰ অনুভূতিৰ প্ৰতি তেওঁৰ কোনো বিবেচনা নাথাকে গতিকে এয়া মানুহৰ স্বাভাৱিক অৱস্থা নহয়, মানুহৰ বাবে অনেক প্ৰাকৃতিক অনুভূতি বিনিয়োগ কৰা হৈছে যি মানৱক আনৰ মংগল কৰাৰ বাবে অনুৰোধ কৰে যি মানুহৰ ভাল নৈতিকতাৰ বাবে ভুল কৰে। উদাহৰণ স্বৰূপে এজন মানুহে স্বাভাৱিক ভাবে আনৰ দুৰ্ভাগ্যৰ দ্বাৰা বেদনায়ুক্ত, সৌজন্যতা আৰু সত্যৰ দিশে অগ্ৰসৰ হয়, কাৰণ মানুহ সামাজিক ভাবে সৃষ্টি হৈছে তথা এই অনুভূতিবোৰ সমাজৰ সদস্যৰ প্ৰয়োজনীয় আছিল। আননালাগে যে শিশু কঠোৰ নিৰ্যনতাত ডাঙৰ হোৱা আৰু প্ৰতিটো নিৰ্দেশনাৰ পৰা বঞ্চিত কৰাটো শিশুৰ আচৰণত এই অনুভূতিবোৰৰ প্ৰদৰ্শন কৰিবলৈ বাধ্য, যি নিৰ্দেশ কৰে যে এই অনুভূতিবোৰ নৈতিকতাৰ পৰা পৃথক আৰু কেৱল প্ৰাকৃতিক প্ৰবৃত্তি। উদাহৰণ স্বৰূপে স্নেহ আৰু বিদ্বেষ উভয়ে সমানভাৱে প্ৰাকৃতিক অনুভূতি, তথা সেইবোৰৰ উভয়টোৰ পক্ষে ভাল বা বেয়া হিচাপে বৰ্ণনা কৰিব পৰা নাযায়, কাৰণ সেইবোৰৰ মাজত যদি এটা ভাল আনটো বেয়া হয় তেন্তে আমি স্বীকাৰ কৰিব লাগিব যে খোদায়ে আমাক প্ৰকৃতিত অন্তৰ অন্তনিৰ্হিত কৰিছে, যি নিন্দাৰ পৰিমাণ। তদুপৰি এই মতবাদটো আমাৰ অভিজ্ঞতাৰ দ্বাৰা খণ্ডন কৰা হৈছে, যেনেকৈ কিছু কিছু সম্পৰ্কত বিদ্বেষ অনুভূতি, উদাহৰণস্বৰূপে, নিপীড়ন বা বেয়া কামৰ প্ৰতি অত্যন্ত বিশ্বাসযোগ্যতা। তেতিয়াও যদি প্ৰতিটো বিদ্বেষৰ অনুভূতিক বেয়া হিচাপে গণ্য কৰা হয়, তেতিয়া বেয়া কাম কৰাৰ প্ৰতি অপমান কৰাটো এটা পাপ হ'ব, যিটো অবাস্তৱ। প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে সেয়ে ব্যাখ্যা কৰিছিল যে কোনো ধৰ্মৰ বাবে কেৱল নিজৰ অনুগামীক সদয়, ক্ষমাশীল বা স্নেহশীল বা উপকাৰী হ'বলৈ বা অতিৰিক্ত

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

খৰ-খেদা নকৰাৰ পৰামৰ্শ দিয়া কেৱল আমাৰ প্ৰাকৃতিক অনুভূতিক হিচাপ কৰাৰ বাবে তথা এয়া নৈতিক নিৰ্দেশনাৰ পৰিমাণ নহয়, কেৱল সেই ধৰ্মই নৈতিক নিৰ্দেশনা দাৱী কৰিব পাৰে যি প্ৰাকৃতিক অনুভূতিৰ অনুশীলনক নিয়ন্ত্ৰণ কৰাৰ বাবে হিচাপ কৰা বিধিবোৰ পালন কৰে আৰু তাৰ যথাযথ দিক নিৰ্দেশনা কৰে। আন কথাত কিছু প্ৰাকৃতিক অনুভূতিৰ অনুশীলন আৰু আনৰ দমন নৈতিকতাৰ পৰিপূৰক নহয়, এয়া তেওঁলোকৰ যথাযথ অনুষ্ঠানত সমস্ত প্ৰাকৃতিক অনুভূতিৰ সচেতন আৰু ইচ্ছাকৃত অনুশীলন তথা প্ৰতিটো অনাকাঙ্ক্ষিত অনুষ্ঠানত এনে অনুভূতিৰ সীমাৱদ্ধতা যি নৈতিক। ইয়াৰ উদাহৰণ স্বৰূপে ক'ব পৰা যায় যে মানুহৰ মন প্ৰাকৃতিক অনুভূতিৰ দ্বাৰা পৰিচালিত এখন জগত। এতিয়া নৈতিক নিৰ্দেশনাৰ কাম হ'ল তেওঁলোকৰ কেইটামানক ফাঁচি দিয়া আৰু আনসকল যি মন যায় তাকে কৰিবলৈ দিয়াটো নহয়, কাৰণ এয়া চৰকাৰ নহয়, অৰাজকতাৰ বিপৰীতে যোৱাৰ অনুমতি নিদিব। এই কাৰণতে মানুহৰ ক্ৰীড়াবোৰ নৈতিক হিচাপে বৰ্ণনা কৰা হয় তথা প্ৰাণীৰ পৰা প্ৰাপ্ত অনুৰূপ কামবোৰ ইয়াত বৰ্ণিত নহয়। ইয়াত প্ৰাণী প্ৰায় কৰুণাৰ দ্বাৰা অনুপ্ৰাণিত হয়, কিন্তু কোনোৱে ইয়াক নৈতিক বুলি নকয়, কাৰণ প্ৰাণীৰ সকলো কাম প্ৰবৃত্তিৰ দ্বাৰা পৰিচালিত হয়। তেওঁ উল্লেখ কৰিছিল যে এনে এটা ধৰ্ম যি মানুহৰ যিকোনো প্ৰাকৃতিক প্ৰবৃত্তিক নিন্দা কৰে আৰু তেওঁলোকক বেয়া হিচাপে দমন কৰাৰ চেষ্টা কৰে, তেওঁলোকে নৈতিকতাক অধিক অগ্ৰাহ্য নকৰে, বৰঞ্চ নৈতিকতাক ধ্বংস কৰিবলৈ আৰু সমাজক ক্ষতিগ্ৰস্ত কৰিবলৈ সহায় কৰে। এই ধৰ্মই একমাত্ৰ সত্য নৈতিকতা প্ৰতিষ্ঠা কৰিব পাৰে যি প্ৰতিটো প্ৰাকৃতিক অনুভূতিক অনুশীলনৰ বাবে নিৰ্দিষ্ট সময় আৰু উপলক্ষ নিৰ্দেশ কৰে।

এটা ধৰ্মৰ নৈতিক শিক্ষাবোৰৰ সম্পৰ্কত তেওঁ যি দ্বিতীয় নীতি উত্থাপন কৰিছিল সেয়া হ'ল প্ৰতিটো নৈতিক গুণাৱলীৰ অনুশীলনৰ নিৰ্দিষ্ট অনুষ্ঠানৰ ইংগিত দিয়াৰ সমানে এটা ধৰ্মক ভাল আৰু বেয়া নৈতিকতাৰ বিভিন্ন স্তৰত ব্যাখ্যা দিব পৰা যায় যি স্তৰত প্ৰতিটো প্ৰাকৃতিক প্ৰবৃত্তিৰ

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

যথাযথ বা অযুক্তিকৰ অনুশীলনৰ ফলস্বৰূপ, যদি ইয়াক বাদ দিয়া হয় তেতিয়া অধিকাংশ লোক বিস্মিত হৈ পৰিব আৰু সম্ভৱ প্ৰাথমিক পৰ্যায়ত নৈতিকতাৰ উন্নতি কৰাৰ প্ৰচেষ্টাক ত্যাগ কৰিব বা এনে পথ অৱলম্বন কৰিব যি কেতিয়াওঁ তেওঁলোকক লক্ষ্যত উপনীত কৰিব নোৱাৰে, তেওঁলোক এনে এজন শিক্ষাৰ্থীৰ দৰে হ'ব যি ইংৰাজী ভাষাৰ জ্ঞান অৰ্জন কৰিবলৈ ইচ্ছুক সেয়ে অক্সফোৰ্ড অভিধান মুখস্থ কৰিবলৈ ধৰিছে, অথচ প্ৰয়োজন আছিল ব্যাকাৰণৰহে। এনে শিক্ষাৰ্থীক সময় আৰু প্ৰচেষ্টাৰ বিষয়ে অৱগত কৰিলেও কোনো সুফল পেৰা নাযাব। গতিকে, ধৰ্মৰ দায়িত্ব নৈতিক গুণাৱলীৰ বিভিন্ন স্তৰক বৰ্ণনা কৰা যাতে বিকাশৰ সকলো স্তৰত পুৰুষসকলে ইয়াৰ সকলো সুবিধা গ্ৰহণ কৰিবলৈ সক্ষম হয়।

তৃতীয় নীতি হিচাপে তেওঁ উল্লেখ কৰিছিল যে ধৰ্মক নৈতিক আদৰ্শৰ ভিত্তিত ব্যাখ্যা কৰা, কাৰণ এইবিলাকৰ সম্পৰ্কত জ্ঞান নাথাকিলে কোনো মানুহে সেই প্ৰফুল্লতাৰ অনুভূতি অনুভৱ কৰিব নোৱাৰে যি প্ৰয়োজন এটা উচ্চ নৈতিক মান অৰ্জনৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় প্ৰচেষ্টা বজাই ৰখা।

চতুৰ্থতে, তেওঁ উল্লেখ কৰিছিল যে এটা ধৰ্ম অৱশ্যেই ভাল আৰু বেয়া প্ৰৱণতাৰ উৎসক নিৰ্দেশ কৰিব আৰু পুৰুষসকলে কিদৰে বেয়াৰ দিশবোৰত জড়িত হৈ পৰিছে আৰু ভাললোকসকলে কি প্ৰশস্ত কৰিব লাগিব তাক শিকাই দিয়া উচিত, যেতিয়ালৈকে বেয়া প্ৰৱণতাক দমন কৰা নহয়। ধৰ্মই যদি সমস্যাৰ এই দিশটোৰ লগত যুঁজ নকৰে তেন্তে ইয়াৰ নৈতিক শিক্ষাসমূহ অসম্পূৰ্ণ হৈ থাকিব। কেৱল বিমূৰ্ত নীতিবোৰ অধিক কাৰ্যকৰ হ'ব নোৱাৰিব যদি সেইবিলাকৰ ব্যৱহাৰিক কাৰ্যকাৰিতা ব্যাখ্যা কৰা নহয়। প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে কেৱল নৈতিক শিক্ষাসমূহৰ লগত সম্পৰ্কিত এই নীতিবোৰকে নিৰ্দেশ কৰা নাছিল, গতিকে পৰিত্ৰ কোৰাণ মানুহৰ নৈতিক বিকাশৰ এই সময়বোৰৰ লগত আলোচনা কৰে তথা চিত্ৰিত কৰে তাক বিশদ ভাবে প্ৰদৰ্শন কৰিছে আৰু এইদৰে প্ৰতিষ্ঠিত হৈছে যে মানৱ জাতিৰ বাবে কেৱলমাত্ৰ ইছলামে সত্য নৈতিক পথপ্ৰদৰ্শক হ'ব পাৰে। নিখুঁত ধৰ্মৰ

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

আন এটা কাম হ'ল নীতিবোৰ ৰচনা কৰা বা মানুহৰ জীৱনৰ অৰ্থসামাজিক দিশ পৰিচালনা কৰা, যাক অনুসৰণ কৰি ৰাজনীতি আৰু সভ্যতা নিখুঁত হ'ব পাৰে আৰু বিশ্বত শান্তি আৰু শৃংখলা প্ৰতিষ্ঠিত হ'ব পাৰে। প্ৰতিশ্ৰুত মছীহ (আঃ) যিহেতু ইছলামৰ শিক্ষাৰ এই দিশটোৰ ব্যাখ্যা কৰিছে আৰু বিশ্বক আৱিষ্কাৰ কৰিছে ইয়াত বিস্মৃত সত্য আৰু এই শিক্ষাবিলাকৰ সম্পৰ্কত যিবিলাক ভ্ৰান্ত ধাৰণা প্ৰচলিত হৈ আছিল তাক দূৰ কৰিছে। কিন্তু বিবেচনা কৰিলে দেখা পোৱা যায় যে কেৱলমাত্ৰ এখন সংস্কাৰৱান আৰু সুসংহত সমাজে এইজন ব্যক্তিৰ নৈতিক গুণাৱলীৰ প্ৰদৰ্শনৰ সৰ্বোত্তম সুযোগ গ্ৰহণ কৰিছে, কাৰণ এজন সাধাৰণ মানুহে যিদৰে নিৰ্দিষ্ট পৰিমাণত ত্যাগক এৰি দিব নোৱাৰে, তেওঁ অধিক প্ৰত্যাশা কৰাৰ লগতে নিজৰ ধৈৰ্যক অধিক চাপ দিব। ফলাফল হিচাপে প্ৰথমতে তেওঁ আচৰিত হ'ব আৰু শেষত সম্পূৰ্ণ ৰূপে আত্ম-নিয়ন্ত্ৰণ লুপ্ত হ'ব। গতিকে কোনো ব্যক্তিৰ নৈতিক গুণাৱলীৰ বিকাশৰ কাৰণে এটা সংস্কাৰকৃত ৰাজনীতি অপৰিহাৰ্য, অন্যথা উচ্চত নৈতিক গুণাৱলী কেইজনমান ব্যক্তিৰ মাজত সীমাবদ্ধ হৈ থাকিব। এজন মানুহৰ জীৱনৰ এই দিশটোৰ লগত ইছলামে দীৰ্ঘ দিন ধৰি কাম কৰি আহিছে আৰু প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে এই বিষয় ইছলামৰ শিক্ষাবোৰক অতি বিশদ ভাবে ব্যাখ্যা কৰিছে। গতিকে এয়া কেৱল স্পষ্টভাৱে প্ৰমাণিত হৈছে যে এই কামৰ সুযোগৰ মাজতে নীতিবোৰৰ উদাহৰণ সম্ভৱ। সাৰ্বভৌম বিষয় সম্পৰ্কীয় অধিকাৰ, কৰ্তব্য, ন্যায় বিচাৰত প্ৰশাসনৰ স্বাধীনতা, মানুহৰ অধিকাৰৰ পৰিত্ৰতা, কৰ্তা আৰু দাসৰ সম্পৰ্ক আৰু বিৰোধ নিষ্পত্তি কৰা, এজন মুছলিম নাগৰিকৰ কৰ্তব্য আৰু দুখীয়াৰ অধিকাৰ, বিভিন্ন ধৰ্ম আৰু বিভিন্ন চৰকাৰৰ মাজত সম্পৰ্ক ইত্যাদি ইত্যাদি পদ্ধতিবোৰৰ মাজত ইছলাম তাক ব্যাপক ভাবে আলোচনা কৰিছে। এই কথা মানিবলৈ বাধ্য কৰা হৈছে যে এই দিশসমূহ এটা ধৰ্মৰ মাজত অৱস্থান কৰিছে। মই মোৰ গ্ৰন্থ আহমদীয়াত বা সত্য ইছলামত এই বিষয়টোৰ বৃহত্তৰ দৈৰ্ঘত আলোচনা কৰিছোঁ, গতিকে মই ইয়াত প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ দ্বাৰা বৰ্ণিত নীতিৰ সংক্ষিপ্ত

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

বিৱৰণহে উল্লেখ কৰিম। সাৰ্বভৌমত্বৰ মাজত সম্পৰ্কৰ বিষয়ে উল্লেখ কৰিবলৈ যাওঁতে বিষয়টোত তেওঁ উল্লেখ কৰিছিল—

প্ৰথমতে— এখন চৰকাৰ জনসাধাৰণৰ সেৱক, সদায় নিজকে ৰাষ্ট্ৰীয় হিচাপে বিবেচনা কৰিব লাগিব। প্ৰতিশ্ৰুত মছীহ নিজেই আধ্যাত্মিক আধিপত্যৰ অধিকাৰী আছিল কিন্তু নিজৰ সম্পৰ্কত তেওঁ কৈছে—

منه از بهر ما کرسی که ماموریم خدمت را

‘মোৰ বাবে কোনো আসন ৰাখিব নালাগে, কাৰণ মোক সেৱা কৰাৰ বাবে নিয়োগ কৰা হৈছে।’ এই বাক্যাংশৰ মাজত তেওঁ চৰকাৰৰ দুটা মহান নীতিৰ বিষয়ে উল্লেখ কৰিছে, যেনে- চৰকাৰ জনসাধাৰণৰ সেৱক, সেৱাৰ ক্ষেত্ৰত কোনো বিশ্ৰাম ল’ব নালাগে। এখন চৰকাৰ যি আনৰ ওপৰত কৰ্তৃপ্ৰাপ্ত তেওঁলোকে অৱশ্যেই তেওঁলোকক সন্তোষক তদাৰক কৰাৰ বাবে ত্যাগ কৰিব লাগিব। লগতে গোটেই সময়খিনি জনসাধাৰণৰ সেৱাত নিবেদিত হ’ব লাগিব। তেওঁ প্ৰায় আন এটা আৰবীয় প্ৰবাদ শুনাই—

سید القوم خادمهم

“এটা জাতিৰ প্ৰধান হ’ল সেৱক” নিজৰ সুখ ত্যাগ কৰা আৰু আনৰ সান্তনাৰ ব্যৱস্থা কৰা তেওঁৰ কৰ্তব্য।

এদিনাখন কিছুমান মানুহে প্ৰতিশ্ৰুত মছীহক লগ কৰিবলৈ আহিছিল আৰু ৰীতি অনুসৰি তেওঁ যিখন বিচনাত বহিছিল তাৰ পৰা কিছু আঁতৰত অতি নম্ৰভাৱে বহিছিল। তেওঁ ইয়াক কেন্দ্ৰ কৰি ভীষণ অসন্তুষ্টি প্ৰকাশ কৰি কৈছিল- ‘মই আচৰিত হৈছো এই লোকসকলৰ প্ৰতি সংস্কাৰক উপস্থিত হোৱাৰ পিছতো তেওঁলোকে নিজৰ পুৰণি ৰীতি-নীতিক ত্যাগ কৰা নাই। আঁহা মোৰ কাষলৈ আঁহা।’

গতিকে, সকলোৱে নিজৰ দেশৰ প্ৰশাসন ইছলামৰ দৰে জনগণৰ পৰামৰ্শলৈ পৰিচালনা কৰিব লাগে। প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে সকলো বিষয় তেওঁৰ অনুগামীসকলৰ লগত পৰামৰ্শ কৰিছিল আৰু সকলোকে তেওঁ পৰামৰ্শ

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

বিচাৰি নিবেদন কৰিছিল আৰু যেতিয়া মাজে-সময়ে তেওঁলোকে যেতিয়া তেওঁৰ মতৰ বিৰোধীতা কৰে তেতিয়াওঁ তেওঁলোকৰ পৰামৰ্শক অনুসৰণ কৰিছিল যাতে তেওঁলোকে পৰামৰ্শৰ গুৰুত্ব উপলব্ধি কৰিব পাৰে। এনেদৰে তেওঁ সঁচাকৈ গণতন্ত্ৰৰ চেতনাক পুনৰ্জ্জীৱিত কৰিছিল যি পৃথিৱীত ইছলাম প্ৰৱৰ্তন কৰিছিল।

তৃতীয়তে তেওঁ উল্লেখ কৰিছিল যে আন্তঃ সাম্প্ৰদায়িক বিবাদসমূহ নিৰ্মূল কৰাটো চৰকাৰৰ কৰ্তব্য। যিবিলাক বহু সময়ত বিশৃংখলাৰ কাৰণ হৈ পৰে। তেওঁ প্ৰায় সাম্প্ৰদায়িক বিৰোধৰ দিশে চৰকাৰৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিছিল আৰু তাক নিৰ্মূল কৰাৰ বাবে বিতৰ্কিত বিষয়বোৰ আলোচনাৰ মাজেৰে সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰি জনসাধাৰণৰ শান্তি আৰু শৃংখলা ৰক্ষাৰ পৰামৰ্শ দিয়া। কিন্তু তেওঁ বিবেকৰ স্বাধীনতা বা ব্যক্তিৰ স্বাধীনতাত কোনো ধৰণৰ হস্তক্ষেপক অনুমোদন জনোৱা নাছিল। প্ৰকৃততে ইছলামে ব্যক্তিৰ অধিকাৰৰ ক্ষেত্ৰত ইমান সুন্দৰ শিক্ষা দিয়ে যে ই প্ৰতিজন শ্ৰমিকে তেওঁৰ শ্ৰমৰ সম্পূৰ্ণ মূল্য প্ৰদানৰ বাবে সুৰক্ষা দিয়াৰ দায়িত্ব সন্দৰ্ভত চৰকাৰক নিৰ্দেশ দিয়ে। প্ৰতিখন চৰকাৰে এই বিবাদৰ দিশে মনোনিৱেশ কৰাত বাধ্য যে যি সমৱেত সকলো সাম্প্ৰদায়ৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পেলাব, গতিকে ইছলাম প্ৰাথমিক ইতিহাসৰ পৰা দেখা যে আননালাগে ব্যক্তিগত কৰ্মীসকলেও কেতিয়াবা কেতিয়াবা তেওঁলোকে নিজৰ প্ৰাপ্য বেতন লাভ নকৰাৰ অভিযোগ তুলি চৰকাৰৰ দ্বাৰস্থ হয় আৰু চৰকাৰে সদায় তেওঁলোকক প্ৰত্যাখান কৰাৰ অভিযোগ উঠে। এই ক্ষেত্ৰত প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে দৰিদ্ৰসকলৰ অধিকাৰৰ প্ৰতি বিশেষভাবে গুৰুত্ব দিছিল আৰু শিক্ষা দিছিল যে আমি অৱশ্যেই তেওঁলোকক নিজৰ ভাতৃ জ্ঞান কৰি বিবেচনা কৰিব লাগিব, আনহাতে তেওঁ শিক্ষা দিছিল যে এজন ব্যক্তিয়ে তেওঁৰ প্ৰাপ্য বস্তুৰ তেওঁৰ প্ৰতিভা অনুশীলনৰ পৰা বঞ্চিত নহ'ব। তেওঁ বিবেচনা কৰিছিল যে প্ৰতিযোগিতা যি প্ৰতিভা আৰু সক্ষমতা পৰিৱৰ্তনৰ ফলাফল হিচাপে আছিল বিশ্বৰ অগ্ৰগতিৰ বাবে অপৰিহাৰ্য, গতিকে যিসকল কোনো জাতিৰ সম্পদৰ

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

অধিকাৰী আছিল তেওঁলোকে দুখীয়াৰ কল্যাণৰ বাবে নিৰ্ধাৰিত এটা অংশৰ কিছু অংশ ব্যয় কৰা আৰু তৃপ্তি লাভৰ পৰিৱৰ্তে জনসাধাৰণৰ উপযোগী বস্তুৰ প্ৰতি ভাৰসাম্য বজায় ৰাখিবলৈ বাধ্য আছিল বুলি ইছলামে শিক্ষা দি আহিছে। ইয়াৰ অৰ্থ এয়াই যে অৰ্থৰ সংগ্ৰহৰ বা জালিয়াতিৰ পৰা প্ৰাপ্ত হোৱা সুখতকৈ বিতৰণৰ পৰা পোৱা সুখক তেওঁলোকে পছন্দ কৰা উচিত। ইছলামৰ শিক্ষা এই ক্ষেত্ৰত অনন্য অৱস্থান। ইছলামে ব্যক্তিগত মালিকনাৰ নীতিক স্বীকৃতি আৰু সমৰ্থন কৰিলেও ইয়াকো স্বীকৃতি দিয়ে যে আনৰ শ্ৰমৰ অৱদান অবিহনে কোনো ব্যক্তি ধনী হ'ব নোৱাৰে। সেয়ে স্পষ্টভাৱে উল্লেখ কৰা হৈছে যে ধনীসকলে ধৰ্মীয় সম্পদৰ বাহিৰে এটা অংশ পৰিয়াল বিলাকৰ কল্যাণৰ বাবে চৰকাৰৰ মাধ্যমেৰে দুখীয়াসকলক উৎপাদনৰ ক্ষেত্ৰত যি অৱদান আছে তাৰ ক্ষতিপূৰণ হিচাপে বেলেগকৈ ব্যয় কৰা উচিত। এয়া সেইসকলো লোকৰ বাবে জীৱনৰ প্ৰয়োজনীয়তা আৰু দিকনিৰ্দেশনাৰ উপায় সৰবৰাহ কৰাত ৰাষ্ট্ৰই পালন কৰিব লাগে। আন্তৰ্জাতিক সম্পৰ্কৰ বিষয়ত তেওঁ উল্লেখ কৰিছিল যে যেতিয়ালৈকে উপলব্ধি নহয় যে ৰাষ্ট্ৰ আৰু চৰকাৰবোৰে ব্যক্তিবিশিষ্ট হিচাপে নৈতিকতাৰ আধিপত্যৰ অধীনত থাকে তেতিয়ালৈকে এইবিলাক সন্তোষজনক ভিত্তিত স্থাপন কৰা নহয়। প্ৰকৃততে, অধিকাংশ আন্তৰ্জাতিক বিৰোধবোৰ মিছা মতবাদৰ ফলাফল যি এই প্ৰৱণতা অৱলম্বন কৰে যে চৰকাৰবোৰে ব্যক্তিসকলৰ প্ৰত্যাশিত নৈতিক মান মানি চলিবলৈ বাধ্য নহয়। বিশ্বৰ শান্তিৰ বাবে তেওঁ ইয়াকো বিবেচনা কৰিছিল যে প্ৰতিখন দেশৰ প্ৰজাই তেওঁলোকৰ নিজা নিজা চৰকাৰক সহযোগিতা কৰক। তেওঁলোকৰ অধিকাৰৰ দাৰী আৰু পুৰস্কাৰৰ বাবে তেওঁলোকে গ্ৰহণ কৰা পদক্ষেপত কোনো আপত্তি থাকিব নালাগিব, গতিকে ইয়াক কৰাৰ বাবে এনে আচৰণৰ পথো অৱলম্বন কৰিব নালাগিব যি জনসাধাৰণৰ প্ৰশান্তি বা চৰকাৰৰ কৰ্তৃপক্ষক ক্ষুণ্ণ কৰাৰ বাবে গণ্য কৰা হয় বা আপত্তিজনক এটা নৈতিক অৱস্থাত তেওঁলোকে বিবেচনা কৰিব নালাগিব। সেইসময়ত এনেলোকো থাকে তেওঁলোকে

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

কোনো নহয় কোনো এটা ধৰ্ম বা আন কিবাক আন্তৰিকতাৰে বিশ্বাসী আছিল তথা বিশ্ব সম্পূৰ্ণৰূপে এনে লোকৰ দ্বাৰা ৰচিত হোৱা নাই যি আনুষ্ঠানিক অনুষ্ঠানত দান কৰাৰ বাবে ধৰ্মীয় পোছাক হিচাপে ব্যৱহাৰ কৰিব, ধৰ্মীয় পাৰ্থক্য প্ৰদৰ্শন কৰাত তথা সেই সত্য সংগঠন কেৱল তেতিয়াই প্ৰতিষ্ঠিত হ'ব যেতিয়াই বিশ্বই বা ইয়াৰ অধিকাংশ লোকে এক অভিন্ন বিশ্বাসৰ বন্ধনত একত্ৰিত হয়। গতিকে মহা বিশ্বত শান্তি অনাৰ বাবে তেওঁ দাবী কৰিছিল খোদা তেওঁক প্ৰেৰণ কৰিছে যাতে তেওঁৰ মাধ্যমেৰে মানুহ এক বিশ্বাসৰ দ্বাৰা সমৱেত হয় আৰু একেদৰে বাহ্যিক আৰু অন্তৰৰ শান্তি বিচাৰি পাব পাৰে। গতিকে বৰ্তমান অৱস্থাৰ উন্নতিকল্পে তেওঁ নিম্ন লিখিত পৰমাৰ্শসমূহ দিছিল—

- ১) বিভিন্ন ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠাতা আৰু নেতাসকলে এনেদৰে উল্লেখ কৰা উচিত নহয় যে যি তেওঁলোকৰ অনুগামীসকলৰ অনুভূতিত আঘাত কৰিব পাৰে।
- ২) ধৰ্মৰ প্ৰচাৰৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰতিটো ধৰ্মৰ ধৰ্মপ্ৰচাৰকসকলে ধৰ্মৰ সৌন্দৰ্যক এটা ব্যাখ্যাৰ মাজত আৱদ্ধ কৰা উচিত আৰু আন কোনো ধৰ্মক আক্ৰমণ কৰা উচিত নহয়। আন ধৰ্মৰ ত্ৰুটিবিলাক বিচাৰি এজনে আনজনৰ ধৰ্মৰ সত্যবিলাক প্ৰমাণ কৰিব নালাগে। কোনো ধৰ্মৰ সত্যতা কেৱলমাত্ৰ তেওঁলোক নিজা শিক্ষাৰ শ্ৰেষ্ঠত্বৰ লগত প্ৰতিষ্ঠিত কৰিব পৰা যায়, দেৱতাসকলৰ উল্লেখ কৰাৰ দ্বাৰা নহয়।
- ৩) আমাৰ নিৰ্দেশনাৰ বাবে আল্লাই এটা ধৰ্মক প্ৰকাশ কৰিছে যি ধৰ্মৰ মাজত তেওঁলোকৰ সমৰ্থনৰ বাবে সকলো প্ৰয়োজনীয় নীতি আৰু যুক্তি আছে। অন্যথা যি ধৰ্মই আমাক সহায় কৰাৰ পৰিৱৰ্তে নিজকে প্ৰমাণ কৰাৰ বাবে আমাৰ সহায়ৰ প্ৰয়োজন বিচাৰিব।
- ৪) বিভিন্ন ধৰ্মৰ অধিবক্তাসকলে কেৱল নিজৰ ধৰ্মৰ শিক্ষাত বিমূৰ্ত ব্যাখ্যাৰ সীমাৱদ্ধ ৰখাৰ প্ৰয়োজন নাছিল বৰঞ্চ আচৰণৰ ফলাফলৰ উদাহৰণ দি হ'লেও বুজাব লাগিব যেন লোকসকল সক্ষম হ'ব পাৰে নিজৰ শিক্ষাবোৰৰ কোনো ফল দিয়া বা তাক বিচাৰ কৰাৰ বাবে। যদি কোনো ঔষধৰ

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

বৈশিষ্ট্যবোৰ এটা নিৰ্দিষ্ট ৰোগৰ ওপৰত প্ৰভাৱ পেলায় তাক প্ৰদৰ্শিত হ'ব পাৰে। গতিকে আল্লাহ আৰু মানুহৰ মাজত যি সম্পৰ্ক স্থাপনত তেওঁলোক সফল সেই সম্পৰ্কত কিয় এনে এটা ধৰ্মৰ শিক্ষাৰ প্ৰকৃতি প্ৰদৰ্শিত হ'ব নোৱাৰে। মই ইয়াত ইছলামৰ শিক্ষাৰ বহুকেইটা উদাহৰণ দাঙি ধৰিছো যিবোৰ শান্তি আৰু স্নেহ প্ৰচাৰৰ বাবে গণ্য কৰা হৈছিল, গতিকে মোৰ গ্ৰন্থ আমদীয়াত বা সত্য ইছলাম উপলব্ধি প্ৰদৰ্শন কৰিছোঁ যে মানুহৰ জীৱনৰ এই দিশটো সম্পৰ্কত ইছলামত বিস্তাৰিত নিৰ্দেশনা দিয়া হৈছে। এনে এটা বিস্তাৰিত আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় পৰিষদৰ ৰূপৰেখা প্ৰস্তুত কৰিব আৰু সেই নীতিবিলাকৰ ভিত্তি কেনে হোৱা উচিত তাক তলত পৰ্যালোচনা কৰা হৈছে। এই নীতিবিলাকত সম্প্ৰতি লীগ অৱ নেচনছৰ ভিত্তিত কৈ পৃথক, গতিকে এই নীতিবোৰ বিবেচনা কৰোতে প্ৰত্যেকে এই সিদ্ধান্ত গ্ৰহণ কৰিব লাগিব যে কোনো আন্তঃ ৰাষ্ট্ৰীয় পৰিষদে এইবিলাকৰ অবিহনে সফলভাৱে কোনো কাম কৰিব নোৱাৰিব।

মৃত্যুৰ পিছত জীৱন

মানুহ সৃষ্টি হোৱাৰ পিছৰে পৰা তেওঁলোকে মৃত্যুৰ পিছৰ জীৱনৰ অস্তিত্বৰ প্ৰতি বিশ্বাস স্থাপন কৰিছে আৰু প্ৰতিটো ধৰ্মই মানুহৰ ওচৰত এনে জীৱনৰ আশা জগাই তুলে। গতিকে এই কাৰ্য অপূৰ্ণ হৈ থাকিব যদি আমি মৃত্যুৰ পিছৰ জীৱন সম্পৰ্কিত প্ৰচলিত বিশ্বাসত প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত সংস্কাৰৰ কোনো উল্লেখ বাদ দিব বিচাৰো। যিহেতু সূক্ষ্ম প্ৰশ্ন তথা দীঘলীয়া ব্যাখ্যাৰ প্ৰয়োজন নাই, গতিকে মই বিশদ ভাবে বৰ্ণনা নকৰো আৰু মৃত্যুৰ পিছৰ এটা জীৱন ধাৰণৰ লগত সম্পৰ্কিত কিছু সমস্যা তথা প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ দ্বাৰা অৱলম্বন কৰা দৃষ্টিকোণেৰে সম্পৰ্কিত বিষয়টো সংক্ষিপ্ত ভাবে উল্লেখ কৰাৰ চেষ্টা কৰিম।

প্ৰথম প্ৰশ্ন নিজেই উপস্থাপিত হয়, সেয়া হ'ল- মৃত্যুৰ পিছৰ জীৱনটো কিভাবে সংঘটিত হ'ব? ইয়াৰ উত্তৰত তেওঁ উল্লেখ কৰিছে সেয়া হ'ল- মৃত্যুৰ পিছৰ জীৱন এই পৃথিৱীৰ যি বস্তুগত জীৱন সেয়া নহয়, এয়া আত্মাৰ

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

দেহৰ পুনৰুত্থানৰ দ্বাৰা নহয়। বস্তুগত জীৱন কেৱল এই পৃথিৱীৰ বাবে উত্তম আৰু ইয়াতেই অন্ত পৰিব। পিছৰ পৃথিৱীত আত্মাক এটা আধ্যাত্মিক দেহৰ লগত বিনিয়োগ কৰা হ'ব যিটো আধ্যাত্মিক আনন্দ আৰু আধ্যাত্মিক বেদনাত বোধগম্য হ'ব।

দ্বিতীয় প্ৰশ্ন মৃত্যুৰ পিছত জীৱন কেতিয়া আৰম্ভ হ'ব? প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে এই প্ৰশ্নৰ উত্তৰত যি উত্তৰ দিছিল সেয়া হ'ল মৃত্যুৰ পিছৰ জীৱন মৃত্যুৰ লগে লগে আৰম্ভ হয়, হাজাৰ বছৰৰ ব্যৱধানৰ পিছতো কোনো নিৰ্দিষ্ট দিনত নহয়। গতিকে সেই জীৱনটো তিনিটা পৰ্যায়ত বিভক্ত।

প্ৰথম পৰ্যায়, যি কবৰক মঞ্চৰ লগত তুলনা কৰিব পৰা যায়। মানুহ জীৱনৰ এই পৰ্যায়ত অন্ধকাৰ গাতলৈ যায়। এই পৰ্যায়ত আত্মাই বিভিন্ন ৰূপান্তৰ অনুভৱ কৰে আৰু দীৰ্ঘ নতুন শক্তি আৰু অনুযদৰ বিকাশ আৰম্ভ কৰে, গৰ্ভৰ সন্তানৰ দৰে যি এটা নিৰ্দিষ্ট পৰ্যায়ত আত্মাৰ বিকাশ হয় আৰু নিজেই সেই আত্মাক দেহ হিচাপে পৰিৱেশন কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। আন কথাত আত্মাই এটা নতুন জন্মৰ অভিজ্ঞতা অৰ্জন কৰে।

ইয়াৰ পিছতেই দ্বিতীয় পৰ্যায় আৰম্ভ হয়, যাক পুনৰুত্থান বুলি কোৱা হয়, ইয়াক এটা সন্তানৰ জন্মৰ লগত তুলনা কৰিব পৰা যায়। এই পৰ্যায়ত আত্মাই দ্বিতীয় জীৱনৰ পৰিস্থিতি অনুভৱ কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে, তেতিয়া এই অৱস্থাৰ অনুধাৱন সন্তানৰ দৰে অসম্পূৰ্ণ।

এই স্তৰটো অতিবাহিত হোৱাৰ পিছতেই তৃতীয় পৰ্যায় আৰম্ভ হয়, যি কোনো যুৱকৰ পৰিপক্বতাৰ লগত তুলনা কৰিব পৰা যায়। এই পৰ্যায়ত আত্মাৰ মৃত্যুৰ পিছত জীৱনৰ পৰিস্থিতি সম্পূৰ্ণৰূপে উপলব্ধি কৰিবলৈ সক্ষম হয়। ইয়াৰ পিছতেই স্বৰ্গ বা নৰক স্থাপন কৰা হয়।

স্বৰ্গ আৰু নৰক

তৃতীয় প্ৰশ্নটো হ'ল স্বৰ্গ আৰু নৰকৰ প্ৰকৃতি কেনেকুৱা? ইয়াৰ উত্তৰ আছিল- স্বৰ্গ আৰু নৰক একেধৰণৰ পদক্ষেপ আছিল য'ত এজন মানুহে মৃত্যুৰ

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

আগতে জীৱন-যাপন কৰিছিল নিজৰ চৰিত্ৰ অনুসৰি সুখ আৰু দুখ অনুভৱ কৰিছিল। সেইবিলাক বৈষয়িক নহয় যিবিলাক আমাৰ বস্তুগত দেহেৰে অনুভৱ কৰিব পৰা যায় আৰু এইবিলাকক সম্পূৰ্ণ আধ্যাত্মিক হিচাপেও বৰ্ণনা কৰিব পৰা নাযায়। কাৰণ সেই জীৱনটো মানুহে এটা সম্পূৰ্ণ আধ্যাত্মিক দেহক ধাৰণ কৰিব যিকোনো ব্যক্তিয়ে এটা আত্মাৰ বাবে বাস হিচাপে কাম কৰিব, এই জীৱন যাপন পৰৱৰ্তীকালতকৈ অতি সূক্ষ্ম আৰু সূক্ষ্মতম উপলব্ধি অৰ্জন কৰিব। মৃত্যুৰ পিছৰ জীৱনৰ আনন্দ আৰু বেদনা আধ্যাত্মিক দেহৰ অনুভৱৰ লগত মিলিত হ'ব যাৰ লগত মানুহে সেই জীৱন বিনিয়োগ কৰিব লাগিব।

চতুৰ্থ প্ৰশ্ন স্বৰ্গ আৰু নৰক চিৰন্তন বা সীমিত সময়ৰ বাবে হ'ব নেকি? তাৰ উত্তৰ আছিল আমাৰ আত্মাক অনন্ত জীৱন প্ৰদান কৰা হ'ব আৰু স্বৰ্গত মানুহৰ বিকাশৰ বাবে বিশেষ পথ উন্মুক্ত কৰি দিব কিন্তু এয়া মানুহৰ সিদ্ধি লাভৰ উদ্দেশ্য সৃষ্টি কৰা হৈছে। সেয়েহে নৰকৰ শাস্তি চিৰস্থায়ী নহয়। যদি নৰক চিৰস্থায়ী হৈ পৰে তেন্তে মানুহৰ সৃষ্টি বিষয়টো পৰাস্ত হ'ব, কাৰণ কিছু লোক চিৰকালেই অসম্পূৰ্ণ অৱস্থাত থাকিব। বস্তুত, নৰক এখন চিকিৎসালয়ৰ দৰে য'ত মানুহে আধ্যাত্মিক ৰোগৰ পৰা নিৰাময় লাভ কৰিব যিটো এই পৃথিৱীত তেওঁৰ কামৰ ফলস্বৰূপে হৈছিল যি কাৰণে স্বৰ্গৰ আনন্দ লাভ কৰিবলৈ অযোগ্য। উদাহৰণস্বৰূপে কিছুমান লোকে চকু সংক্ৰান্তীয় সমস্যাত ভুগিছিল, এনে ব্যক্তি সূৰ্যৰ গৌৰৱময় পোহৰত অসুবিধাৰ সন্মুখীন হয়, গতিকে ইয়াত আনন্দ লোৱাৰ পৰিৱৰ্তে ৰোগ নিৰাময় নোহোৱালৈকে তেওঁক এটা অন্ধকাৰ গৃহত থোৱা হ'ব। এজন ব্যক্তিয়ে যেতিয়া নৰকৰ আধ্যাত্মিক ৰোগৰ পৰা নিৰাময় লাভ আৰু তেতিয়া খোদাৰ কৰুণাই তেওঁক স্বৰ্গলৈ যায়। যাতে নতুন জীৱনলৈ উন্নতি লাভ কৰাৰ পিছত জীৱনটো নতুন পথ আগবঢ়াবলৈ সক্ষম হোৱাৰ কাৰণে স্বৰ্গলৈ নিব। শেষলৈকে কোনো ব্যক্তিয়ে তাতে নাথাকিব তেওঁৰ বিশ্বাস, অশ্বাস তেওঁৰ আধ্যাত্মিক অৱস্থা যি নহওঁক কিয় খোদায়ে দয়াৰ চিৰস্থায়ী ছায়াত

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

একত্ৰিত নোহোৱাকৈ নাথাকে, সেই চিৰন্তন গৃহত প্ৰৱেশ কৰিব নোৱাৰিব, যি মানুহৰ অস্তিত্বৰ চূড়ান্ত লক্ষ্য। সংক্ষেপত প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে ইছলামক অতি শীঘ্ৰে ত্ৰুটিযুক্ত তৎপৰতাৰ পৰা ইছলামক পৰিষ্কাৰ কৰিছিল আৰু কোৰাণৰ মূল শিক্ষাবোৰক বিশ্বত উপস্থাপন কৰিছিল, যতদূৰ সম্ভৱ কোনো ব্যতিক্ৰম হ'ব নোৱাৰে।

তেওঁৰ দাবীৰ প্ৰমাণ

এইখিনিতে এটা প্ৰশ্ন অতি সুন্দৰ ভাবে উত্থাপন কৰিব পাৰে যে- প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ সত্যৰ প্ৰমাণবোৰ কি কি? নিখুঁত সত্যবোৰ কোনো নবীৰ শক্তিশালী প্ৰমাণ, কিন্তু সকলো লোকে ইয়াৰ নিখুঁত শিক্ষাৰ সৌন্দৰ্যক প্ৰশংসা কৰাৰ বাবে প্ৰয়োজনীয় বুদ্ধিমত্তাৰ অধিকাৰ নাথাকে, গতিকে প্ৰয়োজন যে প্ৰমাণ বিলাক আগতে উল্লেখ কৰা উচিত যি এজন মানুহকহে এই সত্যবোৰ অৱগত কৰিব পাৰিব। গতিকে ইয়াৰ উত্তৰটো হ'ল প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে সকলো প্ৰমাণ দিছিল যাৰ দ্বাৰা পূৰ্ববৰ্তী নবীসকলৰ সত্যতা প্ৰতিষ্ঠিত হৈছিল আৰু তেওঁ সকলো অলৌকিক কাৰ্য কৰিছিল যিবোৰে পূৰ্ববৰ্তী নবীসকলৰ ভ্ৰান্তিবোৰ নাইকিয়া কৰিছিল। কোনো নবীৰ সত্যৰ সবাধিক প্ৰমাণ হ'ল তেওঁৰ জীৱনৰ নিখুঁত পৱিত্ৰতা। এজন নবীৰ জীৱনে ইমানেই অভিন্ন পৱিত্ৰ আৰু ধাৰ্মিকতাৰ পৰিচয় বহন কৰে যি ইয়াক পৰ্যাবেক্ষণ কৰাৰ সুযোগ লাভ কৰিছে তেওঁলোকে সকলো সত্যক নিশ্চিত কৰিছে। মই ইয়াক ক'ব বিচৰা নাই যে লোকসকল তেওঁলোকৰ দোষবোৰৰ প্ৰতি সচেতন নহয়, কাৰণ এনে হাজাৰোধিক লোক থাকিব পাৰে যাৰ বিৰুদ্ধে কোনো বেয়া প্ৰমাণ নাই, গতিকে মই এনে ধাৰ্মিকতাৰ বিষয়ে ক'ব বিচাৰিছো যি ব্যক্তিসকলে সাক্ষী দিয়ে তথা যাৰ ভিত্তিত এয়া কেৱল আত্মবিশ্বাসৰ সৈতে দৃঢ়তাৰে ক'ব পাৰি যে মানুহ কোনো বেয়া কামৰ বাবে দোষী নহয় বৰঞ্চ তেওঁৰ পৰা কোনো বেয়া কামৰ আশা কৰিব পৰা নাযায়। ইয়াৰ সত্যৰ প্ৰমাণ হিচাবে যীশুৱে কৈছে —“ তোমালোক মাজৰ পৰা কোনোবাই মোক পাপ সম্পৰ্কত বিশ্বাসী কৰি তোলাক? আৰু যদি

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

মই সঁচাকৈ কৈছে তেন্তে আপোনালোকে মোক কিয় বিশ্বাস নকৰিব।”
(John viii., 46))

ইয়াৰ অৰ্থত তেওঁ ইয়াকে বুজাব বিচাৰিছিল যে তেওঁৰ বিৰুদ্ধে কোনো মিছা প্ৰমাণিত হ'ব নোৱাৰে, তেন্তে তেওঁ সচেতন আছিল, তেওঁৰ জীৱনত এনে কিবা আছিল সেয়া সম্ভৱত সেই সত্য যাক তেওঁ উচ্চাৰণ কৰিব পৰা নাছিল, তেওঁ সেয়ে সুধিছিল, এনেধৰণৰ জ্ঞান থকাৰ পিছতো তেওঁলোকে খোদাৰ বিষয়ে যি উল্লেখ কৰিছিল তাক তেওঁলোকে গ্ৰহণ নকৰিলে, কাৰণ যি ব্যক্তিয়ে কেতিয়াও মানুহৰ সম্পৰ্কত মিছা বুলি দোষী হোৱা নাই, তেওঁ খোদাৰ সম্পৰ্কত মিছা আৱিষ্কাৰ কৰাৰ সাহস কৰিব নোৱাৰে। একেধৰণৰ দাৱী বহুগ্লান্নাহ (ছাঃ)য়ে কৰিছিল। পৰিভ্ৰমণ কোৰাণ উল্লেখ কৰা হৈছে-

[10:17] فَقَدْ لَيْثَتْ فِيكُمْ عُمَرَاءُ مِنْ قَبْلِهِ أَفَلَا تَعْقِلُونَ ﴿١٧﴾

“মই তোমালোকৰ মাজলৈ মোৰ জীৱনৰ এটা অংশক অতিবাহিত কৰিছোঁ, তোমালোকে এই বিষয়ে চিন্তা-ভাৱনা নকৰা নে?” অৰ্থাৎ আপুনি জানে যে মই কেতিয়াবা সত্য ধৰি ৰাখিছোঁ আৰু মিছা উচ্চাৰণ কৰা মোৰ পক্ষে অসম্ভৱ। তেন্তে কেনেকৈ আপুনি মোক অশ্ৰদ্ধাৰে সুধিব পাৰে? এয়া যীশুতকৈ অধিক স্পষ্ট আৰু শক্তিশালী দাৱী আৰু প্ৰতিশ্ৰুতি মছীহ(আঃ) তেওঁৰ শত্ৰু সকলক একেধৰণৰ ভাষাৰে প্ৰত্যাহ্বান জনাইছিল। আল্লাই তেওঁক শত্ৰুৰ প্ৰতি ঘোষণা কৰিবলৈ নিষেধ কৰিছিল যে তেওঁৰ গোটেই জীৱনটো তেওঁলোকৰ সন্মুখত কটাইছে তেন্তে তেওঁলোকে কিয় তেওঁক ভুল বুলি কোৱাৰ পৰা বিৰত নাথাকিল। তাৰ পিছত তেওঁ উপদেশৰ মাধ্যমেৰে কৈছে “এয়া কিয়? এই লোকসকলে তোমাক আৰু এতিয়াও দেখাৰ দৰে কোনো চকু নাই?” ক'বলৈ গ'লে আপোনাৰ জীৱনৰ অপূৰ্ব পৰিভ্ৰমণ দেখি তেওঁলোকে কেনেকৈ আপোনাৰ দাৱীক সন্দেহ কৰিব পাৰে? প্ৰতিশ্ৰুতি নৰীৰ এই উল্লেখ অনুসৰি তেওঁৰ শত্ৰুসকলৰ প্ৰতি এনে এক প্ৰত্যাহ্বান জনাইছিল কিন্তু কোনেও তাক গ্ৰহণ কৰিবলৈ আগবাঢ়ি

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

অহা নাছিল আৰু শত্ৰুসকলে কোৰাণক স্বীকাৰ কৰি তেওঁলোকে গোটেই জীৱন পৱিত্ৰতা আৰু ধাৰ্মিকতাৰ অভিন্ন অভিলেখ গঢ়িছিল। হিন্দু শিষ্যসকলৰ মাজতো তেওঁৰ বহু বন্ধু আছিল, যি পৰৱৰ্তী সময়ত ধৰ্মত তেওঁৰ ঘোৰ বিৰোধী আছিল কিন্তু তেওঁলোক সকলোৱে সৰ্বসন্মত সাক্ষী দিছিল যে তেওঁ অনন্য আৰু স্বাধীন চৰিত্ৰৰ জন্ম দিছিল। এজন শিখ ভদ্ৰ লোকে সদায় কান্দি কান্দি কৈছিল আৰু তেওঁক এজন “জন্মগত সাধক” হিচাপে বৰ্ণনা কৰিছিল। তেওঁৰ নিকৃষ্টতম শত্ৰু বাটলাৰ মৌলৱী মোহাম্মদ হুচেইন যি উলেমাসকলৰ পৰা তেওঁৰ বিৰুদ্ধে ধৰ্ম ত্যাগৰ ৰায় লাভ কৰিবলৈ ভাৰতবৰ্ষ ভ্ৰমণ কৰিছিল, যি চৰকাৰ আৰু জনগণক তেওঁৰ বিৰুদ্ধে উচতনি দিয়াৰ বাবে নৈতিকতাৰ সকলো বিধি পৰিহাৰ কৰিছিল, তেওঁৰ পত্ৰিকা ‘ইশাতুছ-চুন্নাত’ত তেওঁৰ সম্পৰ্কে লিখিছিল “মই তেওঁক (অৰ্থাৎ প্ৰতিশ্ৰুত মছীহক) সৰুৰে পৰা জানো। তেওঁ নিজৰ সময়, ধন, কলম, জিভা আৰু ব্যক্তিগত উদাহৰণ দি ইমান দৃঢ়তাৰে ইছলামক সহায় কৰিছে আৰু সেৱা কৰিছে যে ইয়াৰ সমান্তৰালকৈ ইছলামৰ শেষ তেৰ শতাব্দীত আৱিষ্কাৰ কৰা হোৱা নাছিল।” জীৱন আৰু চৰিত্ৰৰ এই অতুলনীয় পৱিত্ৰতা তেওঁৰ দাবীৰ সত্যতাৰ দৃঢ় প্ৰমাণ। তেওঁ মৌখিক প্ৰকাশত বিশ্বাসী আৰু দাবী কৰিছিল খোদাৰ লগত তেওঁ কথা পাতে। যদি তেওঁ কেৱল অনুপ্ৰাণিত হোৱাৰ দাবী কৰে, তেন্তে তেওঁৰ এনে দাবীত পৰমাৰ্শৰ অৱকাশ থাকিলহেঁতেন ভুল হৈছে। গতিকে তেওঁ দাবী কৰিলহেঁতেন যে তেওঁ মৌখিক প্ৰকাশৰ প্ৰাপক, তেওঁৰ দাবীৰ সত্যতাৰ একমাত্ৰ বিকল্পটো হ’ল তেওঁ হ’লহেঁতেন ইচ্ছাকৃত ষড়যন্ত্ৰকাৰী বা পাগল। তেন্তে তেওঁৰ সম্পূৰ্ণ জীৱনে পৰৱৰ্তীকালৰ কোনো এক চূড়ান্ত খণ্ডন উপস্থাপন কৰিছে আৰু সেয়ে আমি এই সিদ্ধান্ত গ্ৰহণত বাধ্য হৈছো তেওঁৰ দাবী সম্পূৰ্ণ সত্য আছিল। তেওঁৰ দাবীৰ সত্যতাৰ আন কেইটামান দৃঢ় প্ৰমাণ হ’ল সকলো প্ৰকাশিত কিতাপত একমত হৈছে যে এজন ভ্ৰান্ত ব্যক্তিৰ বিকাশৰ কোনো অনুমতি নাই। বাইবেলত উল্লেখ আছে—“কিন্তু সেই নৱীয়ে মোৰ নামত এটা বাক্য উল্লেখ কৰাৰ অনুমতি নাই, যাক মই কোৱাৰ বাবে আদেশ দিয়া

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

নাই বা দেৱতাৰ নামতো কথা কোৱাৰ, আননালাগে তেনে নৰীক মাৰি পেলোৱা হ'ব, তৰোৱাল দুৰ্ভিক্ষৰ দ্বাৰা সেই নৰীক ধ্বংস কৰা হ'ব।” পুনৰ লেখিছে—“ অৰ্থাৎ কোনোবাই যদি ভৱিষ্যতবাণী কৰে তেতিয়া তেওঁৰ পিতা আৰু মাকে তেওঁক ক'ব আপুনি জীয়াই নাথাকে, কাৰণ আপুনি প্ৰভুৰ নামত মিছা কথা কৈছে।” (Zechariah xiii., 3.) একেদৰে পৱিত্ৰ কোৰাণ কোৱা হৈছে—

وَلَوْ تَقَوَّلَ عَلَيْنَا بَعْضَ الْأَقَاوِيلِ ﴿٤٥﴾ لَأَخَذْنَا مِنْهُ بِالْيَمِينِ ﴿٤٦﴾

(69:45-46)

“আৰু তেওঁ যদি নিজে জাল কৰি আমাৰ নামত কোনো বক্তব্যৰ উদ্ধৃতি দিলেহেঁতেন, আমি নিশ্চয়েই তেওঁক সোঁহাতেৰে খামোচ মাৰি ধৰিলোঁহেঁতেন” এই আয়াতসমূহে নিৰ্দেশ কৰে যে কোনো ব্যক্তি যদি বাণীবোৰ ৰচনা কৰে আৰু খোদাৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত বাক্য বুলি বিশ্বৰ আগত দাঙি ধৰে তেন্তে তাক প্ৰসাৰণ হ'বলৈ দিয়া নহ'ব আৰু কাটি দিয়া হ'ব তেওঁৰ আন্দোলনে বিশ্বত এটা শক্তিশালী পাদদেশ অৰ্জন কৰাৰ আগতে। প্ৰতিশ্ৰুত মছীৰ বাবে এই পৰীক্ষা প্ৰয়োগ কৰি আমি তেওঁৰ সত্যৰ সম্পৰ্কত নিশ্চিত, কাৰণ তেওঁ দাবী কৰিছিল যে তেওঁ প্ৰথমতে ছল্লিশ বছৰ বয়সত প্ৰকাশ হৈছিল আৰু এই দাবী প্ৰকাশৰ পিছত পয়ত্ৰিশ বছৰ জীয়াই আছিল। তেওঁ এটা সমৃদ্ধ সম্প্ৰদায়ৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰিছিল আৰু সাধাৰণভাবে জীৱনৰ সময়বোৰ অতিবাহিত কৰিছিল আৰু তেওঁৰ মৃত্যুৰ আগতে তেওঁৰ প্ৰকাশিত ভৱিষ্যবাণী অনুসৰি হৈছিল আৰু মৃত্যুৰ আঢ়ৈ বছৰ আগতে তেওঁক অৱগত কৰা হৈছিল। ভাই আৰু ভনীসকল এইটো অনুধাৱন কৰক যে এজন জীৱন্ত খোদায়ে এনে এজন লোকক ইচ্ছাকৃতভাবে বাক্যবোৰ ৰচনা কৰিবলৈ আৰু মানৱজাতিৰ মাজত প্ৰকাশ কৰিবলৈ তেওঁৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্ত নিৰ্দেশ হিচাপে খোদাৰ ওচৰত তেওঁক সমৰ্পন কৰাৰ অনুমতি দিব আৰু এইদৰে তেওঁৰ সৃষ্টিক বিপথগামী, অনিচ্ছাকৃত আৰু দায়মুক্ততাৰে

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

পৰিচালিত কৰিব? এয়া যদি হয়, তেন্তে বিশ্বাসৰ বাবে কোনো সুৰক্ষা থাকিব পাৰে আৰু ধাৰ্মিকতাৰ বাবে কি সুৰক্ষা থাকিব? এনে হ'ব পাৰে যে কোনো ব্যক্তিয়ে নিজেই এটা ভ্ৰান্ত ধাৰণাৰ অধীনত পৰিশ্ৰম কৰিছে, উদাহৰণস্বৰূপে, এজন পাগলে বা যি প্ৰত্যাদেশ মাথোঁ এক অনুপ্ৰেৰণা হিচাপে গণ্য কৰে নিজৰ ধাৰণাবোৰ অনুপ্ৰাণিত কৰাৰ বাবে অনুধাবন কৰে, এটা নিৰ্দিষ্ট পৰিমাণত অজুহাত আৰু কঠোৰ শাস্তিৰ প্ৰাপ্য নহয় তেতিয়া যদি কোনো ব্যক্তিয়ে মৌখিক ৰচনাক প্ৰাপক হিচাপে দাবী কৰে, তেওঁৰ দাবীটো যদি সঁচা নহয়, তেন্তে তাক পাগল বা ইচ্ছাকৃত ষড়যন্ত্ৰকাৰী বুলি ক'ব লাগিব। সেয়ে, এই ধৰণৰ কোনো দাবীদাৰৰ ক্ষেত্ৰত এয়া প্ৰতিষ্ঠিত হয় যে তেওঁ পাগল নহয় আৰু আনফালে তেওঁ দীঘলীয়া সময় ধৰি তেওঁৰ দাবী উত্থাপন কৰি আহিছে যে সময়ত তেওঁ নিজৰ লক্ষ্য সম্পাদন কৰিব, অৱশ্যে আমি তেওঁক ধাৰ্মিক হিচাপে গ্ৰহণ কৰিব লাগিব মানুহ আৰু খোদাৰ দূত হিচাপে। পুনৰ সেই দাবীৰ সত্যতাৰ সমৰ্থনত সেই বিস্ময়কৰ নিদৰ্শনবোৰ উদ্ধৃতি দিব পৰা যাব, যি খোদাই তেওঁৰ হাতত একেই পদ্ধতি অৱতীৰ্ণ কৰিছিল, যেনেদৰে তেওঁৰ পূৰ্বৱৰ্তী নবীসকলৰ হাতত প্ৰকাশিত হৈছিল। এই লক্ষণবোৰ বহু হাজাৰ হাজাৰ কিন্তু মই সেইবিলাক উদাহৰণৰ মাধ্যমেৰে কেইটামান উদ্ধৃত কৰিম কোনো বাহ্যিক প্ৰমাণৰ প্ৰয়োজনত উল্লেখ কৰা নহ'ব। প্ৰথমতে মই যিটো উদাহৰণ গ্ৰহণ কৰিছো সেয়া হ'ল তেওঁৰ সাহিত্যিক অলৌকিক ঘটনা যি তেওঁ জীৱিত থকাৰ সময়ত কেৱল তেওঁৰ দাবীৰ সত্যতাৰ সাক্ষ্যদান কৰা নাছিল বৰঞ্চ তেওঁৰ দাবীৰ সত্যতাৰ দৃঢ় প্ৰমাণ হিচাপে উল্লেখ কৰা হৈছিল। তেওঁ পঞ্জাবৰ এখন অপৰিচিত গাঁৱৰ বাসিন্দা আৰু ব্যক্তিগত মাধ্যমৰ অলপ প্ৰাথমিক শিক্ষা লাভ কৰিছিল, কোনো স্কুল বা পাঠশালালৈ যোৱা নাছিল আৰু পাৰ্চিয়ান আছিল এনে এখন দেশ আৰৱৰ পৰা বহু দূৰত এই সত্য সত্ত্বেও তেওঁ আৰৱী অপেক্ষাত বৃহত্তৰ প্ৰচলিত ফাৰ্চি ভাষা আয়ত্ত্ব কৰিছিল, তেওঁৰ এনে সময়ত জন্ম গ্ৰহণ কৰিছিল যি সময়ত পঞ্জাব তেতিয়া শিখসকলৰ দখলত আছিল যি সকলো শিক্ষাৰ ঘোৰ বিৰোধী আছিল।

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

তেওঁ ঘোষণা কৰিছিল যে খোদায়ে তেওঁক এটা অসাধাৰণ জ্ঞান দান কৰিছে আৰু আদেশ দিছে, তেওঁ যাৰ মালিকনাধীন আছিল সেয়া শিক্ষামূলক বা বাণিজ্যিক কেন্দ্ৰ নাছিল, নাছিল কোনো প্ৰশাসনিক গোটৰ সদস্যৰ সদৰ। সেইখন এখন সৰু গাঁও আছিল। ওচৰৰ ৰেল ষ্টেচনৰ পৰা এগাৰ মাইল দূৰত্বত। অঞ্চলটোৰ সৰু কৃষকে নিজৰ চাহিদা সৰবৰাহ কৰিছিল, আননালাগে জীৱনৰ বাকী সা-সামগ্ৰী বজাৰৰ পৰা পোৱা নগৈছিল। অৱসৰৰ সময়ত তেওঁ এই গাঁৱত আহি বসবাস কৰিছিল বাবেই গাঁৱৰ কিছু সংখ্যক লোক তেওঁৰ চিনাকি আছিল। তেওঁ তলত উল্লেখ কৰা প্ৰকাশবোৰ প্ৰকাশ কৰিছিল 'খোদায়ে এজন নৱীক উত্থাপিত কৰিছে, বিশ্বই তাক গ্ৰহণ নকৰিব আৰু তেওঁৰ বিৰোধীতা কৰিব কিন্তু আল্লাই তেওঁক সমৰ্থন কৰিব আৰু তেওঁৰ সত্যক আল্লাই অলৌকিক নিদৰ্শনৰ দ্বাৰা প্ৰতিষ্ঠা কৰিব। খোদায়ে আপোনাক সহায় কৰিব আৰু মানুহৰ মাজত আপোনাৰ নাম অৱগত হ'ব আৰু সন্মান কৰিব, কাৰণ আপুনি আন্দোলনৰ প্ৰতিষ্ঠাতা নহয় খোদা এই আন্দোলনৰ প্ৰতিষ্ঠা। কওঁক, সত্যৰ আগমন ঘটিছে আৰু ইয়াৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰা সকলোবোৰ বাতিল হৈ পৰিব, কাৰণ মিছাই সত্যক প্ৰতিহত কৰিব নোৱাৰিব। তেওঁ আল্লাই যি তেওঁৰ বহুলক হেদায়তৰ বাবে প্ৰেৰণ কৰিছিল আৰু তেওঁক ইছলামী দৰ্শনে সজ্জিত কৰিছে যাতে তেওঁ আনৰ ধৰ্মৰ ওপৰত ইছলামৰ বিজয়প্ৰাপ্ত হ'ব পাৰে। আল্লাই আদেশ কৰিছে যে তেওঁৰ বহুলক সদায় বিজয়ী কৰিব লাগিব। তেওঁৰ বাৰ্তাবাহক আৰু পৰৱৰ্তী সময়ৰ অনুগামী যদিও এই পৃথিৱীত দুৰ্বল আৰু নিম্ন হিচাপে গন্য হয়, শেষলৈ বিজয়ী হ'ব। শুনক খোদাৰ সহায় ওচৰত। দূৰ দেশৰ পৰা মানুহ আৰু সামগ্ৰী আপোনাৰ ওচৰলৈ আহিব। মই আপোনাক এক মহান বিজয় প্ৰদান কৰিম আৰু যেতিয়া লোকসকল আপোনাৰ ওচৰলৈ আহে তেতিয়া তেওঁলোকক উদাস নকৰিব আৰু তেওঁলোকক নিৰ্দেশ দিবলৈ ভাগৰি নপৰিব। আপোনাৰ ঘৰক প্ৰশস্ত কৰক, প্ৰচুৰ সংখ্যক দৰ্শনাৰ্থী আপোনাৰ ওচৰলৈ আহিব আৰু বহুলোকে নিজৰ ঘৰ এৰি আপোনাৰ কাষলৈ আহিব আৰু আপোনাৰ ভালপোৱাক বিশ্বৰ সকলো উদ্বেগ ত্যাগ কৰি পছন্দ কৰিব।

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

আপুনি তেওঁলোকৰ ভালপোৱাৰ গভীৰতা আৰু তেওঁলোকৰ আন্তৰিকতা নেজানে, তেওঁলোকৰ চকুৰ পৰা অশ্ৰু বৈ যাব আৰু তেওঁলোকে তোমাক আৰ্শীবাদ কৰিব। আল্লাই আমাৰ নাম উচ্চতৰ কৰিব আৰু আকাশসমূহ আৰু পৃথিৱী তোমাৰেই হ'ব, তেনেকৈ তেওঁলোক আমাৰ অৰ্থাৎ আকাশৰ ফেৰেস্তাসকল আৰু পৃথিৱীৰ মানুহে আপোনাক সহায় কৰিবলৈ প্ৰস্তুত হৈ পৰিব। আপোনাৰ পূৰ্বপুৰুষৰ নামটো যদিও সন্মানিত হৈছিল তাক পাহৰি যাব আৰু তোমাৰ পৰিয়াল তোমাৰ নাম অনুসৰি মনত ৰাখিব। পাৰ্চিয়ান বংশোদ্ভূত এজন ব্যক্তি (অৰ্থাৎ প্ৰতিশ্ৰুত মছীহ) যিয়ে ইছলামৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰে তাক পৰাজিত কৰিব। আমি আপোনাক মানৱজাতিৰ বাবে সৰ্ব যুগৰ বহমত হিচাপে প্ৰেৰণ কৰিছোঁ। আনন্দ কৰক যে বিজয়ৰ দিন অতি ওচৰত আৰু মুছলমানৰ শক্তি অধিক আৰু দৃঢ়তাৰে গৌৰৱক মিনাৰত ৰোপন কৰিছে। খোদায়ে আপোনাক সকলো ৰূপ সম্পন্ন কৰিব আৰু আপোনাক সকলো আশা দান কৰিব। তেওঁ আপোনাক আন কোনো ধৰ্মতকৈ বৃহত্তৰ কৰিব তলত উল্লেখ কৰাৰ ধৰণে- মই তোমাৰ নাম পৃথিৱীৰ চূড়ান্ত কোণত অৱগত কৰিম আৰু সমস্ত জাতিৰ লোকসকলে তোমাৰ লগত সংযোজিত হ'ব আৰু দেশে আৰু বজাৰত তোমাৰ পোছাকৰ পৰা আৰ্শীবাদ প্ৰাৰ্থনা কৰিব তিনিশ বছৰৰ ব্যৱধানৰ মাজত, সমস্ত পশ্চিমৰ দেশবোৰত ইছলাম গ্ৰহণ কৰিব আৰু আন ধৰ্মৰ অনুসৰীসকল কম সংখ্যাতহে থাকিব। তেওঁ এনে সময়ত এই প্ৰকাশবোৰ প্ৰকাশিত কৰিছিল যেতিয়া তেওঁৰ এজনো অনুগামী নাছিল। আৰু উভয় চৰকাৰ আছিল। লোকসকলে তেওঁৰ বিৰোধিতা কৰিছিল। আহমদীয়া আন্দোলন যি যুদ্ধৰ বিৰুদ্ধে কৰা হৈছিল আৰু যি কাৰণে আহমদীয়া আন্দোলনক প্ৰত্যাহ্বান কৰাৰ বাবে সাধাৰণ ভাবে ধৰ্মৰ সাফল্যৰ অৱদান আগবঢ়োৱা কাৰণবোৰ আৰু এতিয়াও আছে, সেইবিলাকক বিবেচনা নকৰালৈকে কোনোও এই ভৱিষ্যবাণী বিলাকৰ পৰিপূৰ্ণতাৰ পূৰ্ণ তাৎপৰ্য প্ৰশংসা কৰিব নোৱাৰে।

ধৰ্মৰ সাফল্যত যিবিলাক অৱদান আগবঢ়োৱা হৈছে সেয়া হ'ল—
প্ৰথম, অমনযোগ। কোনো সম্প্ৰদায়ে যদি সম্পূৰ্ণ আইনী আইন এই ধৰ্মৰ

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

অধিকাৰী নহয় আৰু তেওঁলোকক এই ধৰণৰ সূত্ৰসহ এটা ধৰ্মৰ প্ৰস্তাৱ দিয়া হয় তেন্তে প্ৰথমতে নতুন ধৰ্মৰ বিৰোধীতা কৰিব পাৰে, সেয়ে ইয়াত তেওঁলোকৰ ব্যৱস্থাতকৈ ওপৰৰ বুলি ভাবি স্বাভাৱিক ভাবে গ্ৰহণ কৰিব। যেতিয়া এটা জাতীয় সম্প্ৰদায়ে এনেধৰণৰ ধৰ্মৰ শিক্ষা শুনি থাকিব আৰু কাণৰ সৈতে অভ্যস্ত হৈ পৰিব, তেতিয়া ইয়াৰ বিৰোধীতা কৰিবলৈ পৰিচালিত একমাত্ৰ কাৰণটো হেৰুৱাব লগাত পৰে আৰু তাক কোনো পলম নকৰি গ্ৰহণ কৰে। সম্পূৰ্ণ সম্প্ৰদায়ে তাক দৈহিক বিশ্বাসত গ্ৰহণ কৰে। এই উদাহৰণ বিলাকৰ পৰা জানিব পৰা যায় সেই জাতিবোৰৰ ক্ষেত্ৰত যাৰ নিজৰ ধৰ্মৰ কোনো সম্পূৰ্ণ কোনো সূত্ৰ নাছিল আৰু যাৰ ওচৰত এই ধৰণৰ ধৰ্ম উপস্থাপন কৰা হৈছিল। এনে ধৰণৰ পৰিস্থিতিত ধৰ্মৰ সফলতা সেই প্ৰাকৃতিক নিয়মৰ কৰ্মৰাজিৰ ফল যি বায়ু সকলো দিশৰ প্ৰবাহিত হয় তেওঁৰ আনুগত্যৰ বাবে শূন্য স্থান পূৰণ কৰে।

দ্বিতীয়তে - বিদ্ৰোহ। লোকসকল কেতিয়াবা কেতিয়াবা কোনো ধৰ্মৰ কামত জড়িত হৈ থাকোতে কিবা মতবাদৰ বাবে বিৰক্ত হৈ পৰে, এটা অযুক্তিকৰ তীব্ৰতা, পুৰোহিতৰ ওপৰত অত্যাচাৰ বা তেওঁলোকৰ সাময়িক বা বৌদ্ধিক অগ্ৰগতিৰ পথত বাধা আৰু ইয়াৰ বাবে কোনো ধৰ্মৰ বিনিময়ত আশা কৰা ইচ্ছা পূৰণ কৰাত তেওঁলোকৰ নিপীড়নৰ বিৰুদ্ধে সুৰক্ষিত কৰণ আৰু নিৰবিচ্ছিন্ন অগ্ৰগতিৰ পথত চলাৰ অনুমতি প্ৰদান কৰা আদি কাৰণত বিদ্ৰোহ হয়। এই সময়খিনিত খ্ৰীষ্টান আৰু বৌদ্ধ ধৰ্মবিলাকৰ ক্ষেত্ৰত নতুন ধৰ্ম গ্ৰহণৰ ডাঙৰ সুযোগ আহি পৰিছে।

তৃতীয়তে, বৰ্তমান চিন্তাধাৰা প্ৰতিধ্বনি কৰা। যেতিয়া ধৰ্মৰ দ্বাৰা অনুমোদিত নহয় বা যি ধৰ্মৰ পুৰোহিত অসন্মান কৰাৰ মনোভাৱ পোষণ কৰে তেওঁলোকৰ মাজত যেতিয়া নতুন ধাৰণা আৰু নতুন উপায় বৰ্তমান হৈ পৰে, তেতিয়া নিপীড়ন বা নিপীড়ন নহ'লেও তেওঁলোকে এই চিন্তা কৰে যে তেওঁলোকৰ বিৰুদ্ধে সিহঁতে আচৰণ কৰিছে তেওঁলোকৰ ধৰ্মৰ আদেশে মানুহক অশান্ত কৰি তুলিছে। লোকসকলে ইতিমধ্যে যি নতুন ধাৰণাবোৰ

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

বা নতুন উপায় গ্ৰহণ কৰিছে তেওঁলোকৰ যদি ধৰ্মৰ আওতাত উপস্থাপিত কৰা হয় তেন্তে সেই ধৰ্মটো আগ্ৰহীৰ গ্ৰহণযোগ্যতাৰ লগত মিলিত হ'ব, কাৰণ জনগণই ইতিমধ্যে বিবেক আৰু কণ্ঠস্বৰে স্ব-প্ৰতাৰণাৰ মাজেৰে সন্ধান কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰিছে।

চতুৰ্থত, প্ৰতিষ্ঠাতাৰ ব্যক্তিত্ব। য'ত ধৰ্মৰ প্ৰতিষ্ঠাতা বা প্ৰবৰ্তকে ইতিমধ্যে এটা সম্প্ৰদায়ৰ অৱস্থান অধিকাৰ কৰে, তেওঁ সেইসকলৰ প্ৰতিষ্ঠিত ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ কাৰণে সম্প্ৰদায়ৰ সংস্থানসমূহক নিয়োগ কৰিব পাৰে, উদাহৰণ স্বৰূপে : য'ত তেওঁ সন্তাৰ উত্তৰসূৰী বা কোনো আন্দোলনৰ প্ৰতিষ্ঠাতা বা কোনো সম্প্ৰদায়ৰ ওপৰত আদেশ বা কৰ্তৃত্বৰ কোনো আন পদ হক কৰিব। এই ধৰণৰ লোকৰ দ্বাৰা প্ৰণীত এটা ধৰ্ম একেলগে সেই সম্প্ৰদায়ৰ দ্বাৰা গৃহীত হৈ পৰিব যাৰ মুখ্য তেওঁ আৰু তেওঁ সেইসকলৰ ধৰ্মৰ প্ৰচাৰৰ মাধ্যমটো প্ৰস্তুত কৰাৰ বাবে সন্ধান কৰিব আৰু সেই সংগঠন বা সেই সম্প্ৰদায়ৰ ঐতিহ্য সহায়ৰ বাবে ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰে তাৰ নিৰ্দিষ্ট উদ্দেশ্য আৰু কাম অতি সহজ ভাবে উপস্থাপিত হ'ব। এনেকুৱা সুবিধা সেই ব্যক্তিৰ দ্বাৰা দিয়া হ'ব যিকোনো পৰিয়াল বা উপজাতিৰ অন্তৰ্ভুক্ত যাৰ মাজত তেওঁলোকে মানুহৰ আশাক ধৰ্মৰে আৱদ্ধ কৰি ৰাখে।

পঞ্চম, স্থান। কোনো ধৰ্মই এই কাৰণত যথেষ্ট সহায় পাব পাৰে যি এই উৎসৰ স্থান কোনো কাৰণতে বা অন্য কাৰণে, সাধাৰণ আশ্ৰয়ৰ স্থানত, উদাহৰণ স্বৰূপে কোনো দেশৰ ৰাজধানী বা দুৰ্গম বজাৰ বা এটা ধৰ্মীয় কেন্দ্ৰ হ'ব পাৰে বা এটা ব্যস্ত বন্দৰ বা কিছু বৈজ্ঞানিক, প্ৰত্নতাত্ত্বিক, ৰাজনৈতিক-ধৰ্মীয়, সামাজিক, বৌদ্ধিক বা আন আন একেধৰণৰ আকৰ্ষণ থাকিব পাৰে। এনে ধৰণৰ ধৰ্ম একেবাৰে জনসাধাৰণৰ দৃষ্টিলৈ অনা হয় আৰু তাৎক্ষণিক প্ৰচাৰ অৰ্জন কৰে যি ইয়াক বিস্তাৰিত প্ৰচাৰ কৰে।

ষষ্ঠত, সমিতি। সমিতিয়ে ধৰ্মৰ প্ৰসাৰত যি ভূমিকা পালন কৰিব পৰা কাৰণটো হ'ল এটা ৰাজনৈতিক, আৰ্থিক বা জনগণৰ আন আন প্ৰয়োজনৰ লগত আৱদ্ধ। এই ধৰণৰ সংগৰদ্ধতাৰ কাৰণে এই ধৰণৰ ধৰ্ম এটা প্ৰস্তুতৰ গ্ৰহণযোগ্যতাও বিচাৰি পায়।

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

সপ্তম, অনুজ্ঞাপত্ৰ। এনে এটা ধৰ্ম যি অনুসৰি গুৰুত্ব দিয়া নহয় সমাজৰ সংস্কাৰৰ বাবে আধ্যাত্মিক নিষেধাজ্ঞাবোৰৰ প্ৰতি, গতিকে এটা নিৰ্দিষ্ট মতবাদ বা নিৰ্দিষ্ট ব্যক্তিৰ প্ৰতি আনুগত্যৰ ওপৰত কেৱল বিশ্বাসৰ ওপৰত গুৰুত্ব দিয়ে আৰু ইয়াৰ অনুগামীসকলক আন আন বিষয়বোৰত নিৰ্দিষ্ট কাম কৰাৰ বাবে এৰি দিয়ে কাৰণ তেওঁলোকৰ যেনে ইচ্ছা তেনে এটা নিৰ্দিষ্ট শ্ৰেণীৰ লোকক সহজেই স্বীকৃতি দিব পাৰে যেনেকৈ এয়া অনুমোদিত হৈছে নিজৰ কৰ্মৰ সম্পূৰ্ণ স্বাধীনতাত।

অষ্টম, উৎসাহ। কিন্তু ধৰ্মৰ শক্তিশালী ঔষধৰ ব্যৱহাৰ বা শক্তি প্ৰয়োগৰ মাধ্যমেৰে জনগণৰ উদ্দীপনাক উদ্দীপ্ত কৰে বা এটা মনমুগ্ধকৰ স্বৰ্গৰ আনন্দ বা কাল্পনিক নৰকৰ ভয়াবহতা উপস্থাপনৰ মাজেৰে গ্ৰহণযোগ্যতাৰ সন্ধান কৰে আৰু এই ধৰণৰ শক্তি অৰ্জন কৰিব তেওঁলোকৰ অনুগামীসকলক ধৰি ৰাখে যে পৰৱৰ্তীকালত কেতিয়াওঁ এইধৰণৰ প্ৰভাৱ পেলাব নোৱাৰে, গতিকে ইয়াৰ বিপৰীতে আনক ইয়াৰ জালত পৰাত সহায় কৰে। প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ জীৱন যাত্ৰাৰ অধ্যায়টোত এই সত্যবোৰ প্ৰকাশ হৈছে যে তেওঁ ধৰ্মপ্ৰচাৰৰ ক্ষেত্ৰত অৱদান আগবঢ়োৱাৰ বাবে উল্লেখিত কোনো উপায়কে নিৰ্দেশ কৰা নাই বা নিজকে কোনো সৰবৰাহ কৰাৰো প্ৰচেষ্টা কৰা নাই। তেওঁৰ আবিৰ্ভাব এনে এক সময়ত হৈছিল যেতিয়া আফ্ৰিকা বা কিছু প্ৰত্যন্ত দ্বীপত বসবাসৰত বহুকেইটা বৰ্ষৰ উপজাতিৰ বাহিৰে কিছু সংঘৰ্ষ ধৰ্মৰ লগত সংযুক্ত আছিল আৰু এনে কোনো ব্যক্তি আছিল যি ইমান সংযুক্ত নাছিল তেওঁলোকৰ সংখ্যা অতি কম আছিল আৰু এইবিলাক ইমান বিজ্ঞত আছিল যে তেওঁলোক কমসংখ্যকে এটা শ্ৰেণী বা সম্প্ৰদায় গঠন কৰিব পাৰে। দ্বিতীয় উপায় যেনে বিদ্ৰোহ, তেওঁৰ ওচৰত সমানভাবে অনুপলব্ধ আছিল, আধুনিক সংস্কৃতিৰ বাবে, ব্যক্তিসকলৰ মনত এই ধৰণৰ এটা দখল অৰ্জন কৰিছে যে সকলো ধৰ্মৰ পুৰোহিত আৰু চিকিৎসকে ইয়াৰ প্ৰচাৰৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰাৰ বিপৰীতে তেওঁলোকৰ উদ্দীপনা সৃষ্টিত উদ্বিগ্ন ধৰ্মবোৰৰ লগত সামঞ্জস্য ৰাখে আৰু আধুনিক চিন্তাধাৰাৰ বৰ্তমান সহচ্ছাত এনে অসহ্যবোধ চালিত হয়। বিভিন্ন ধৰ্মৰ অনুসাৰীয়ে সম্ভৱত আজিৰ দৰে

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

তেওঁলোকৰ নিজা নিজা নেতাসকলৰ সন্তুষ্টবোধ কৰিব পৰা নাছিল, কাৰণ তেওঁলোকে বিচাৰি পাইছিল তেওঁলোকৰ চিকিৎসকসকলক আৰু পুৰোহিতসকলে তেওঁলোকৰ আকাঙ্ক্ষা পূৰণ বা অতি কম দুৰ্বল, প্ৰতিবোধৰ প্ৰস্তাৱ দিয়ে আৰু তেওঁলোকক এৰি যায় জীৱন যাত্ৰাত কোনো সহযোগ নকৰে অথচ সেৱা পছন্দ কৰে, কিছুমান দেশত, সন্দেহ নাই প্ৰতিষ্ঠিত ধৰ্মৰ প্ৰতি অসন্তুষ্টিৰ অনুভূতি আছে আৰু যি লোকসকলে (অৰ্থাৎ চুল্লিসকলে) যাক প্ৰথমতে সন্মোদন কৰা হৈছিল, তেওঁলোকৰ তেনে অসন্তোষৰ অনুভূতি নাছিল। নিয়মিত যাজকৰ অনুপস্থিতিৰ কাৰণে, যাৰ নিপীড়ন সাধাৰণ এই ধৰণৰ কাৰণ হৈ পৰিছিল। এই দুটা কাৰণতে কেৱল এটা মিছা ধৰ্মৰ প্ৰচাৰকে আগবাঢ়ি নাযায়, বৰঞ্চ এইবিলাক দুটা কাৰণ যি সত্য ধৰ্মৰ প্ৰকাশ দাবী কৰে। কিন্তু প্ৰতিশ্ৰুত মছীহ এনে সময়ত উপস্থিত হৈছিল যেতিয়া এই দুটা কাৰণৰ মাজৰ দুইটা কাৰণে গ্ৰহণ কৰা তেওঁৰ পক্ষে যথাযথভাবে বৈধ আৰু যথাযথ আছিল আৰু তেওঁৰ কাম আগৰ নৱীসকলতকৈ কঠিন হৈ পৰিছিল, কোনো কাৰো পক্ষত নহয় তেওঁলোকে যি উপায়ে সুবিধা লাভ কৰিব পাৰে সেই সময়ৰ এই অস্তিত্ব আছিল।

ওপৰত উল্লেখিত তৃতীয় ধাৰণাটো যেনে বৰ্তমান ধাৰণাবোৰৰ প্ৰতিধ্বনি, এনে এটা যন্ত্ৰ কেৱল মাত্ৰ মিছা ধৰ্মৰ সমৰ্থক বা সমৰ্থকসকলক নিয়োগ কৰি থাকে তথা ইয়াত প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ ক্ষেত্ৰত অনুমোদিত নাছিল, যি আছিল খোদাৰ সত্য নৱীৰ। বিপৰীতে তেওঁ ইয়াক অস্বীকাৰ কৰিছিল যে সকলো সময়ৰ ধাৰণা ধৰ্মক কুসংস্কাৰৰ মাজত ৰূপান্তৰিত কৰাৰ বাবে চেষ্টা কৰা হৈছিল আৰু আনফালে নতুন বস্তুবাদী সংস্কৃতিত জন্মগ্ৰহণকাৰী সকলো ক্ষতিকৰক প্ৰবণতাবোৰৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধ কৰিছিল ব্যক্তিসকলে এনে চিৰস্থায়ী ভগৱানৰ প্ৰতি বিশ্বাস স্থাপন কৰা যাৰ গুণাৱলী ক্ৰমান্বয়ে বিশ্বৰ সন্মুখত প্ৰকাশ হৈছিল তেওঁলোকক অলৌকিকভাবে বিশ্বাস কৰা, ফেৰেষ্টাসকলৰ অস্তিত্ব আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰাৰ্থনাৰ স্বীকৃতিৰ সম্পৰ্কত বুজনি দিয়া, প্ৰদৰ্শন কৰা কোনো সাধাৰণ কাম নাছিল। তেওঁলোকৰ ওচৰত মৌখিক প্ৰকাশৰ সন্তাৱনা, তেওঁলোকৰ সন্তুষ্টিৰ বাবে মৃত্যুৰ পিছত জীৱন

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

সম্পৰ্কিত ইছলামী শিক্ষাবোৰ ব্যাখ্যা কৰা আৰু বিশ্বক ইছলামী সংস্কৃতিৰ বিধি-বিধানৰ উপস্থাপনৰ সম্ভাৱনা, কিন্তু প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে (যাৰ ওপৰত শাস্তি) সাহস আৰু অধ্যৱসায়ৰ সৈতে এই কামবোৰ সম্পাদন কৰিছিল আৰু কোনো কাৰণতে এই বিবেচনাৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হোৱা নাছিল যে এই ধাৰণাবোৰ আধুনিক সংস্কৃতিৰ প্ৰেমীসকলৰ বাবে গ্ৰহণ যোগ্য নহয়।

ধৰ্ম প্ৰচাৰৰ চতুৰ্থ বিষয় ইয়াৰ প্ৰতিষ্ঠাতা সকল অধিষ্ঠিত পৰিচালন অৱস্থান আৰু এই ক্ষেত্ৰত প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰো বিশেষ কোনো সুবিধা নাছিল। তেওঁ এনে কোনো পৰিয়ালত নাছিল যে কোনো ধৰ্মীয় প্ৰভাৱৰ অধিকাৰী আছিল। তেওঁ এটা শ্ৰদ্ধাৰ কিন্তু এটা সাধাৰণ পৰিয়ালৰ সদস্য আছিল। তেওঁ চৈয়দ নহয় অৰ্থাৎ কোৱা হয় যে, মহানৱী (ছাঃ) বংশধৰ যি চুলীসকলৰ সন্মানেৰে দৃষ্টি চায় আৰু ছিয়াসকলৰো বিশেষ শ্ৰদ্ধাত আৱদ্ধ হয় যি বিশ্বাস কৰে যে প্ৰতিশ্ৰুতিবদ্ধ বা পৰৱৰ্তী দিনবিলাকৰ বাৰ্তাবাহক তেওঁলোকৰ মাজত উপস্থিত হ'ব। সেয়ে তেওঁৰ সাফল্য পুৰোহিত পৰিয়ালৰ লগত বা এনে এটা পৰিয়ালৰ লগত সংযুক্ত বুলি দাবী কৰিব পৰা নাযায় যি সম্প্ৰদায় ধৰ্মীয় আশা-কেন্দ্ৰিক আছিল। তেওঁ কোনো শিক্ষা কেন্দ্ৰত শিক্ষিত নাছিল যাতে ইয়াৰ বৌদ্ধিক ঐতিহ্যৰ পৰা কিবা উপকাৰ লাভ হ'ব, তেওঁ কোনো সাধকৰো অনুগামী নাছিল বা কোনো ধৰ্মীয় বা সাম্প্ৰদায়িক সম্প্ৰদায়ৰ নেতা বা ধৰ্মীয় আদেশৰ খলিফা আছিল। যাতে ইয়াক ক'ব পৰা নাযায় যে তেওঁ ইতিমধ্যে নিজৰ অধীনত থকা ক্ষমতাৰ দ্বাৰা বা প্ৰভাৱৰ কাৰণে কোনো নিৰ্দিষ্ট সম্প্ৰদায়ে তেওঁক গ্ৰহণ কৰিছিল আৰু তাৰ পিছত সম্প্ৰদায়ৰ মাজত তেওঁৰ মতবাদ প্ৰচাৰৰ বাবে তেওঁৰ সম্প্ৰদায়ৰ সংস্থানসমূহ ব্যৱহাৰ কৰিছিল।

পঞ্চম কাৰণটো হ'ল — আন্দোলন কেন্দ্ৰৰ অনুকূল অৱস্থান। এই সম্পৰ্কত মই ইতিমধ্যে কাদিয়ানৰ অৱস্থান চিহ্নিত কৰিছোঁ, য'ত প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে জন্ম গ্ৰহণ কৰিছিল আৰু বাস কৰিছিল বা আহমদীয়া আন্দোলনৰ কেন্দ্ৰবিন্দু। এয়া দেশৰ বা কোনো প্ৰদেশৰ ৰাজধানী নাছিল, বাণিজ্যিক বা শিল্প, ধৰ্মীয় কেন্দ্ৰও নাছিল, এয়া কোনো বৌদ্ধিক, ৰাজনৈতিক বা সামাজিক

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

আন্দোলনৰ লগতো যুক্ত নাছিল। এয়া অতি ওচৰৰ ৰেল ষ্টেচনৰ পৰা এঘাৰ মাইল দূৰত্বৰ এখন গাঁও আছিল আৰু এটা পকী পথকলৈ গৌৰৱ কৰিব নোৱাৰে। এই ক্ষেত্ৰত আজিৰ অৱস্থান আন্দোলনৰ প্ৰথম অৱস্থানতকৈ কোনো গুণে অধিক ভাল নহয়। এয়া এখন প্ৰদেশত অৱস্থিত যি এখন পশ্চাৎপদ দেশৰ সৰ্বাধিক অনগ্ৰসৰ প্ৰদেশত হিচাপে বিবেচিত হয়। এয়া সমুদ্ৰৰ পৰা আঁতৰত, পৰ্যটকসকলৰ দৰ্শনীয় স্থান বুলিও ভাবিব নোৱাৰি।

ষষ্ঠ বিষয়টো ধৰ্মৰ পৰা ৰাজনৈতিক, সামাজিক বা আৰ্থিক সুবিধা অৰ্জনৰ আশা আহমদীয়া আন্দোলনৰ ক্ষেত্ৰত সম্পূৰ্ণৰূপে বৰ্জিত। প্ৰতিশ্ৰুত মছীহ ৰাজনৈতিক স্পৰ্শৰ পৰা কঠোৰ ভাবে নিলগত অৱস্থান গ্ৰহণ কৰিছিল। তেওঁ ৰাজনৈতিক মতবাদ ইমানেই অন্তৰ্ভুক্ত আছিল প্ৰতিখন দেশৰ মানুহে নিজা নিজা চৰকাৰৰ লগত সৎভাবে সহযোগিতা কৰিব লাগিব। এই মতবাদটো ভাৰতৰ পুত্ৰসকলৰ ওচৰত ইমান ঘৃণাৰ আছিল, যিসকলে ভাৰতৰ স্বাধীনতাৰ গৌৰৱ সূৰ্য উত্থানক প্ৰত্যক্ষ কৰিবলৈ পূব দিগন্তৰ ফালে তীক্ষ্ণ দৃষ্টিৰে লক্ষ্য কৰিছিল, সহজতে ধাৰণা কৰিব পৰা যায়, মই আত্ম বিশ্বাসৰে দৃঢ়তাৰে ক'ব পাৰো যে আহমদীয়া আন্দোলনৰ সত্য সম্পৰ্কত হাজাৰ হাজাৰ ব্যক্তিয়ে কেৱল নিজৰ ৰাজনৈতিক ধৰ্মৰ বাবেই ইয়াত যোগ দিবলৈ দ্বিধাবোধ কৰিছিল, এই সকলোবোৰ অসুবিধাৰ সন্মুখীন হৈয়ো উপৰোক্ত ওহীৰ প্ৰকাশ কৰিছিল যাতে ইয়াত উপস্থিত ভৱিষ্যবাণীবোৰ এটা অস্বাভাৱিক ধৰণৰ আছিল আৰু আমি যদি সন্তুষ্ট যে সেইবিলাক পূৰণ হৈছে, গতিকে আমি তাৰ সত্যৰ দৃঢ়তম প্ৰমাণ দি দাঙি ধৰিব লাগিব।

ভাই আৰু ভনীসকল! এই সন্মিলিত আহমদীয়া মুছলমানৰ তৰফৰ পৰা আপোনালোকলৈ এই প্ৰৱন্ধটো পাঠ কৰাৰ বাবে আগবঢ়োৱা হৈছে সেয়া অতি প্ৰতিকূল পৰিস্থিতিৰ উপস্থিত সেই চৌত্ৰিশ বছৰৰ আগৰ প্ৰকাশিত ভৱিষ্যবাণীবোৰৰ যথেষ্ট পৰিপূৰ্ণতাৰ প্ৰমাণেৰে। তাৰ মাজত আজিও বহুতো অপেক্ষাৰত পৰিপূৰ্ণতাৰ পথ। কাৰিয়ান যি সেই পিছপৰা গাঁও আছিল আজি সমগ্ৰ বিশ্বত পৰিচিত। যিখিনি আজি শতাব্দীৰ আগতে

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

অকলশৰীয়া আছিল সেয়া সকলো মহাদেশত আৰু প্ৰতিটো শ্ৰেণীত আৰু ধৰ্মৰ পৰা বিভক্ত সকলো জাতিৰ মাজত নিম্নলিখিত দাবীসমূহ কৰিব পাৰে। তেওঁৰ নাম উচ্চ হৈছে আৰু শত্ৰুসকলেও শ্ৰদ্ধাৰে ইয়াৰ উল্লেখ কৰে। তেওঁলোকে ইছলামক নতুনকৈ জগাই তুলিছে যাতে আজিৰ কোনো ধৰ্মৰ অনুসারী বা যিকোনো সংস্কৃতিৰ অনুগামীৰ দ্বাৰা ইছলামক লজ্জিত কৰিব পৰা নাযায় আৰু ইয়াত গৌৰৱ আৰু সন্মানৰ সৈতে সকলো ধৰ্মৰ ওপৰত মূৰ উচ্চ কৰি থাকে। আশাহীন প্ৰতিৰক্ষাৰ সেই সময়বোৰ অতিবাহিত হৈছে। মানৱজাতিৰ প্ৰতি সহানুভূতি আৰু ভালপোৱাৰ কাৰণে ই এতিয়া অন্ধকাৰ শক্তিৰ বিৰুদ্ধে আক্ৰমণাত্মক আৰু ইয়াৰ অনুগামীৰ সংখ্যা প্ৰতিদিনে বাঢ়িব ধৰিছে। আহমদীয়া সম্প্ৰদায় স্থাপন কৰা হৈছে আৰু আহমদীয়া সম্প্ৰদায়ৰ সদস্যসকল পৃথিৱীৰ সকলো অঞ্চলতে দেখিবলৈ পোৱা যায়। প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ সত্য খোদাৰ শক্তিশালী লক্ষণৰ দ্বাৰা প্ৰতিষ্ঠিত হৈছে। কাদিয়ানে এতিয়া বিশ্বৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিছে আৰু পথৰ বহু মাইল আঁতৰত অৱস্থিত সৰু পিছপৰা গাঁওখন আজি পৃথিৱীৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ দৰ্শনাৰ্থীৰ আকৰ্ষণ। বিশ্বৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ পৰা ১৫,০০তকৈ অধিক লোকে ইতিমধ্যে কাদিয়ানত আহি বসতি স্থাপন কৰিছে। প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ টেবুলত প্ৰতিদিনে এতিয়া ৩০০ অতিথিক আপ্যায়ন কৰা হয়। প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে তেওঁৰ দাবীৰ আগতে নিজৰ জীৱনক তাৰ পিছত তুলনা কৰিছিল তাৰ পিছত আৰবী আয়াত যি নিম্নৰূপত প্ৰচলিত

“ এনে সময় আছিল আমি যেতিয়া আনৰ খাদ্যৰ পৰা পৰি যোৱা টুকুৰা টুকুৰা খাদ্য খাইছিলোঁ, আজি সকলো পৰিয়ালক আমাৰ টেবুলৰ পৰা খোলা হৈছে।” আয়াতৰ প্ৰথম অংশটোৱে এই সত্যকে বুজায় যে প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে আদি কালৰে পৰা আধ্যাত্মিক বিষয়ত নিজকে নিয়োজিত কৰিছিল আৰু তেওঁৰ পিতৃৰ মৃত্যুৰ পিছত তেওঁ সম্পূৰ্ণৰূপে পৰিয়াল ত্যাগ কৰি ধৰ্মৰ কামত লাগিছিল। ভায়েক সকলৰ হাতত সম্পত্তি দি দিছিল যি তেওঁৰ প্ৰয়োজনবিলাক সৰবৰাহ কৰিছিল। এই আন্দোলনৰ জগতত এনে উদাহৰণ আছে নে যি সমস্যা ওপৰত উল্লেখিত পৰিস্থিতি ইমান দ্ৰুত

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

আৰু আচৰিত ভাবে অগ্ৰগতি অৰ্জন কৰিছে, যাৰ অগ্ৰগতি প্ৰতিষ্ঠাতাই ইমান স্পষ্ট ভাবে পূৰ্বাভাস কৰিছিল? ধৰ্মবোৰে বিকাশ লাভ কৰিছে আৰু অসুবিধাৰ লগত যুঁজ কৰিব লগা হৈছিল, গতিকে সত্য বা মিছা সেইবিলাকৰ মাজত কোনোটোৱে ইমান সাফল্য অৰ্জন কৰিব পৰা নাই যি এই আন্দোলনৰ বিৰুদ্ধে যুদ্ধৰ দৰে লাগি আছিল, যুদ্ধৰ মাজতো আহমদীয়া আন্দোলনে অৰ্জন কৰিছে সফলতা। আন্দোলনে এতিয়াও শৈশৱ অতিক্ৰম কৰা নাই আৰু এতিয়ালৈকে যি অৰ্জন কৰিছে সেয়া মাথোঁ ইয়াৰ আগজাননীৰ ছায়া। বিশ্বই দেখিব আৰু ইয়াত উপস্থিত বহুতেই দেখিবলৈ পাব যে ইউৰোপ আৰু আমেৰিকাৰ বহু লাখ লাখ লোকে প্ৰতিশ্ৰুত মছীহক গ্ৰহণ কৰিব আৰু এই বুলি ঘোষণা কৰিব “ ধন্য তেওঁ যি প্ৰভুৰ নামত আহিছিল” তথা যি তেওঁক গ্ৰহণ কৰাত অস্বীকাৰ কৰিছিল তেওঁলোকে মছীহৰ দ্বিতীয় আবিৰ্ভাবৰ অপেক্ষাত থাকিব আৰু আশা ইয়াৰ পিছত হতাশৰ অৱসান ঘটাব, হতাশাৰ শেষত তেওঁৰ ফালে উভতি যাব, বিশ্বৰ বৃহত্তৰ অংশ আহমদীয়াক গ্ৰহণ কৰিব আৰু মুছলমানৰ ভেটি গৌৰৱৰ স্তম্ভত অধিক দৃঢ়তাৰে ৰোপন হ’ব। ইয়াৰ বাহিৰে প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে বহু লাখ লাখ, হাজাৰ হাজাৰ সপোন দেখিছে, বিকলাংগতা শেষ হৈছে, কুষ্ঠৰোগীসকলক শুচি কৰা হৈছে আৰু যিসকল আক্ৰান্ত আছিল তেওঁলোক সুস্থ হৈ পৰিছে আৰু পৃথিৱীৰ সন্মুখত নম্ৰ সন্তানৰ দৰে হৈ পৰিছে। তেওঁ দেখা লক্ষণবোৰ স্বৰ্গীয় দেহ পৃথিৱীৰ বায়ুমণ্ডলৰ লগত, ভূগৰ্ভস্থ কাদিয়ানৰ লগত সম্পৰ্কিত পৃথিৱীৰ পৰিস্থিতি, পাহাৰ আৰু নদী, বন্ধু আৰু শত্ৰুসকলৰ চৰকাৰ আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰজাসকলৰ, সমগ্ৰ বিশ্ব জগতৰ, জীৱন আৰু মৃত্যুৰ, কোনো মৰ্যাদাপূৰ্ণতা আৰু আনৰ বৰ্বৰতাৰ বাবে, ৰোগৰ বিস্তাৰ আৰু অলৌকিকতা আৰু নিৰাময়। উদাহৰণ স্বৰূপে তেওঁ মহান যুদ্ধা চিজাৰৰ দুৰ্ভোগ, তুৰ্কিসকলৰ পৰাজয়, মহামাৰীৰ প্ৰাদুৰ্ভাব, ভূমিকম্পৰ প্ৰাৱল্য আৰু আন আন বহুকেইটা ঘটনাক যথাযথভাবে সম্পন্ন কৰিছিল লগতে পূৰ্বাভাস কৰিছিল। এক অৰ্থত এয়া অতি সন্মিলন একোটা ভৱিষ্যতবাণীৰ পূৰ্ণতা।

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

১৮৯২ চনত তেওঁ 'ইজালা-আউহাম' নামৰ এখন গ্ৰন্থ প্ৰকাশ কৰিছিল, য'ত তেওঁ এক দৃষ্টিভংগী বৰ্ণনা কৰিছিল তেওঁ দেখিছিল যে তেওঁ লণ্ডনৰ এটা প্লেটফৰ্মত ঘূৰি ফুৰিছে আৰু এটা ঠিকনা দিছে আৰু ইয়াৰ পিছত কেইবাটাও পক্ষী ধৰিছে। তেওঁ ইয়াৰ ব্যাখ্যা দিছিল যে তেওঁৰ মতবাদবোৰ লণ্ডনত প্ৰচাৰিত হ'ব আৰু তাৰ মাজেৰে লোকসকলে ইছলাম গ্ৰহণ কৰিব। সংক্ষেপত তেওঁ সকলো ধৰণৰ লক্ষণ দেখিছিল যিবোৰ এতিয়া ইয়াত বৰ্ণনা কৰিব পৰা নাযায়। ইমানেই উল্লেখ কৰাটো যথেষ্ট এজন জীৱন্ত খোদাৰ অস্তিত্ব প্ৰমাণ কৰোতে আৰু তেওঁৰ অস্তিত্বৰ কাৰণ আৰু ধাৰণা বুজাবলৈ তেওঁ খোদাৰ প্ৰতিটো গুণক লক্ষণ আৰু অলৌকিক চিহ্নৰ দ্বাৰা প্ৰকাশ কৰিছিল আৰু তেওঁৰ শত্ৰুসকলেও এই লক্ষণবোৰৰ সাক্ষী দিয়ে আৰু সেইবিলাক প্ৰকাশ কৰা হৈছে বহুকেইখন কিতাপত। এই লক্ষণবোৰৰ বহু সহস্ৰ বিশ্বাসক দৃঢ় কৰা হৈছে যাতে তেওঁলোকে তেওঁলোকৰ বাবে খোদাক দেখিবলৈ সক্ষম হয়। যেনেকৈ ধাৰ্মিক লোকসকলে প্ৰাচীনকাললৈ ভুমুকি মৰাই আৰু তেওঁলোকৰ কণ্ঠত শুনিবলৈ পাই যিহেতু যুগে যুগে ইয়াক শুনিবলৈ পাইছে। এই পত্ৰিকাৰ লেখকে খোদাৰ প্ৰকৃত অনুগ্ৰহৰ মাজেৰে বিভিন্ন সময়ত খোদাৰ মধুৰ কথা শুনিছে আৰু নিজৰ মাজত বা আনসকলৰ মাজত নিজৰ দ্বাৰা তেওঁৰ গুণাৱলী প্ৰকাশৰ অনুভৱ কৰিছে আৰু এই বিশ্বাস আৰু সত্যতাৰ অনুধাৱন কৰি মই প্ৰথমতে উল্লেখ কৰিছো যে এয়া কোনো নৰীৰ সৃষ্টিৰ কাম আৰু তাৰ বাহিৰে ধৰ্মই এনে এটা নিম্ন নাম যাৰ অৰ্থ বা মূল্য নাই। এই পত্ৰিকাখন শেষ কৰাৰ আগতে মই পুনৰ পৰ্যবেক্ষণ কৰিবলৈ বিচাৰো যে, এই সিদ্ধান্তটো প্ৰমাণ হ'ব পাৰে খোদাও এই ধৰণৰ লোকৰ আশ্বাস আৰু দৃঢ় বিশ্বাসৰ বাবে উপায় সৰবৰাহ কৰিছে। সেইবিলাকৰ মাজত এজন, যেনে প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে ব্যাখ্যা কৰিছে, সেয়া হ'ল এই ধৰণৰ ব্যক্তি পিছে পিছে চল্লিশ দিন নিৰপেক্ষ মনেৰে প্ৰাৰ্থনা কৰা উচিত, নিশাৰ সময়ত শেষ কথাটো খোদাৰ নিম্নলিখিত কথাৰ প্ৰাৰ্থনা কৰিছে—

‘প্ৰভু, এই লোকজনে যদি কোনো দাৰী কৰে যে খোদায়ে তেওঁক

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

পৃথিৱীলৈ ঐশ্বৰিক বিশ্বাস প্ৰতিষ্ঠাৰ বাবে প্ৰেৰণ কৰিছে, প্ৰকৃত ৰূপত উপস্থাপন কৰে আৰু এইদৰে মানুহক বিশ্বাস কৰিবলৈ প্ৰবোচিত কৰে, সত্য ঘটনাৰ সম্পৰ্কে, সত্য সম্পৰ্কিত সঠিক সিদ্ধান্তত উপনীত হ'ব পৰা নাই, আপোনাক প্ৰাৰ্থনা কৰিছোঁ হে সত্য তেওঁ সকলো সত্যতাৰ মূল নিজৰা আৰু সেই দিক্‌দৰ্শক যি সকলো নিদৰ্শনাৰ উৎস আৰু দয়াময় যি ভালপায় আপোনাৰ সৃষ্টিকূলক অস্তিৰ নেদেখি, সেইবিলাকৰ সত্যতা মোৰ সন্মুখত প্ৰকাশ কৰক 'যদি কোনোবাই চল্লিশ দিনৰ বাবে আন্তৰিকতাৰে এই প্ৰাৰ্থনা কৰে তেন্তে খোদায়ে অৱশ্যেই এই চল্লিশ দিনৰ ভিতৰত তেওঁৰ হৃদয়ক সত্যৰ দিশে উন্মুক্ত কৰিব আৰু কিছু লক্ষণ প্ৰকাশ কৰিব প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ সমৰ্থনত আৰু যিমান তৃপ্তিৰ দিশ সম্পূৰ্ণ খোদাৰ বাবে আৰু প্ৰাৰ্থনাৰ ফলস্বৰূপ, এয়া সাধকৰ মনত নিৰ্ভুলতা আৰু বিশ্বাসৰ দিশে পৰিচালিত কৰাত বাধ্য।

মই বিশ্বাস কৰো পাশ্চাত্যৰ সত্য প্ৰেমীসকলে এই সৰ্বাদিক গুৰুত্বপূৰ্ণ বিষয়ত সিদ্ধান্তত উপনীত হোৱাত ন্যায়পূৰ্ণ আৰু ন্যায্য পদ্ধতিক আদৰণি জনাব, কাৰণ এই ধৰণৰ বিষয়ত কোনো ব্যক্তিৰ মন আনৰ স্পষ্টতা বা চতুৰতাৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হোৱাত সন্দেহ নাথাকে। এয়া তেওঁৰ সৃষ্টিকৰ্তাৰ প্ৰতি কোনো জীৱৰ দ্বাৰা পছন্দ কৰা এখন আবেদন আৰু সেই সিদ্ধান্ততকৈ পৰম কৰুণাময় বিচাৰক যাৰ সিদ্ধান্ততকৈ কোনো সত্যবাদী বা ন্যায়বিচাৰৰ সিদ্ধান্ত হ'ব নোৱাৰে। প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে তেওঁৰ শত্ৰুৰ সন্তুষ্টিৰ বাবে আন এটা পদ্ধতিক আগবঢ়াই নিয়ে। সেয়া হ'ল তেওঁৰ দাৰীবোৰৰ সম্পূৰ্ণ পৰীক্ষণৰ পিছতো এই দৃঢ়তা অৱলম্বন কৰে যে তেওঁ এজন ভ্ৰান্ত দাৰীদাৰ আৰু তেওঁক খোদায়ে সংস্কাৰৰ বাবে নিয়োগ কৰা নাই। মানৱজাতিৰ বাবে তেওঁৰ দাৰী এনে এটা মাধ্যম যাক তেওঁ প্ৰতাৰণাৰ বাবে, প্ৰৱঞ্চনাৰ বাবে সৃষ্টি কৰিছে। এই ধৰণৰ লোক সন্তুষ্টিৰ বাবে প্ৰতিশ্ৰুতিৱদ্ধ মছীহে নিৰ্দেশ দিছিল যে তেওঁলোকে 'হাকীকাতুল-ওহী' নামৰ তেওঁৰ গ্ৰন্থখন যত্নসহকাৰে অধ্যয়ন কৰিব লাগিব আৰু সেই গ্ৰন্থ প্ৰকাশৰ তাৰিখলৈকে যি

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

লক্ষণবোৰ পূৰ্ণ হৈছিল তাক বুজাৰ বাবে। তাৰ পিছত ঘোষণা কৰিছিল শপত খাই আল্লাহক সাক্ষী দিয়াৰ বাবে কৈছিল যে যিসকলে তেওঁৰ কিতাপখন যত্নে অনুধাৰন কৰিছে আৰু তাক অনুধাৰন কৰাৰ পিছতো মিছলীয়া হিচাপে গণ্য কৰে আৰু যদি তেওঁলোকে নিজৰ বিশ্বাসক ভুল কৰে আৰু সেই ধাৰ্মিক লোক, আল্লাহৰ পূৰ্ববৰ্তী নবীসকলৰ শত্ৰুসকলৰ অংশ হিচাপে তেওঁলোকে এনে শাস্তি ভোগ কৰা উচিত। এনেধৰণৰ প্ৰাৰ্থনাৰ পিছত এই লোকসকলে পূৰ্ববৰ্তী নবীসকলৰ শত্ৰুসকলৰ দৰে কষ্টভোগ কৰিছিল আৰু বাকী মানৱ জাতিৰ বাবে এটা শিক্ষা হৈ পৰিছিল। উদাহৰণস্বৰূপে এনে পুৰুষৰ বিষয়ে উদ্ধৃত কৰিব পৰা যায় যি খোদাৰ কৰুণাৰ পৰা মুখ উভতাই দিছিল আৰু তেওঁলোকৰ ওপৰত শাস্তি ঘোষণা কৰিছিল আৰু এইদৰে প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ মুখামুখী হৈছিল (যাক শাস্তি দিয়া হৈছে)। ইয়াৰ ফলস্বৰূপে তেওঁলোকে এনে শাস্তি ভোগ কৰিছে যি মানুহৰ ক্ষতি কৰাৰ বাবে ক্ষমতাৰ বাহিৰত নাছিল আৰু তেওঁলোক নিজেই ধ্বংস হৈ গ'লেও আনৰ উদ্ধাৰৰ লাভৰ উপায় হৈ উঠিছিল।

তৃতীয় পদ্ধতি বিভিন্ন ধৰ্মৰ নেতা সকলৰ প্ৰস্তাৱিত হৈছিল। এয়া স্বীকৃত যে এই জোপা গছ তাৰ ফল আৰু ধৰ্মৰ দ্বাৰা পৰিচিত, তেন্তে কিয় বিচাৰি নাপাব যাৰ হাতত আল্লাহৰ মহিমা প্ৰকাশিত হৈছে? এই উদ্দেশ্য প্ৰতিশ্ৰুত মছীহে যীশুৰ অনুশীলনৰ লগত সামঞ্জস্য ৰাখি এটা পৰীক্ষা কৰাৰ পৰামৰ্শ দিছিল। তেওঁ কৈছিল যে মাৰাত্মক ৰোগত আক্ৰান্ত অধিকাংশ লোকৰ পৰীক্ষাৰ বাবে বাচনি কৰিব পৰা যায় আৰু ভোটদানৰ মাজেৰে নিজকে আৰু আন কোনো ধৰ্মৰ সমৰ্থকৰ মাজত ভাগ কৰিব পৰা যায় আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেকক তাৰ পিছত মুমূৰ্ছ ৰোগীসকলৰ পুনৰুদ্ধাৰৰ কাৰণে প্ৰাৰ্থনা কৰা উচিত আৰু তেওঁ দাবী কৰে যে যদি এই সিদ্ধান্ত গ্ৰহণৰ পদ্ধতিটো গ্ৰহণ কৰা হয় তেন্তে তাক নিজৰ বিৰোধীসকলৰ প্ৰাৰ্থনাৰ বিপৰীতে এনে এক স্বতন্ত্ৰ বিজয় প্ৰদান কৰা হ'ব যাক বিশ্বই স্বীকাৰ কৰিবলৈ বাধ্য হ'ব যে খোদাৰ হাত ধৰি তেওঁক সহায় কৰা হৈছে। গতিকে আপত্তি কৰিব পাৰে যে প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ মৃত্যু হৈছে, এই পদ্ধতিৰ প্ৰয়োগৰ

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

মাজেৰে তেওঁৰ দাৰীৰ সম্পৰ্কত কোনো সিদ্ধান্তত উপনীত হোৱাটো কেনেকৈ সম্ভৱ? ইয়াৰ উত্তৰত মই সংযোগ কৰিবলৈ ইচ্ছুক যে কোনো নৱীকে বিশ্বক এটা অনুষ্ঠান দিয়াৰ বাবে প্ৰদান কৰা হোৱা নাই। তেওঁ সমগ্ৰ বিশ্বৰ কাৰণে বহমত আৰু কেৱল সু-সংবাদেই নহয়, বৰকতৰো বহনকাৰী আৰু তেওঁৰ সত্যতাৰ সৰ্বাধিক প্ৰমাণ হ'ল তেওঁ এনে এটা সম্প্ৰদায় থৈ গৈছে যাৰ মাধ্যমেৰে খোদাই তেওঁৰ নিদৰ্শন প্ৰকাশ কৰি আহিছে। গতিকে যদি কোনো সম্প্ৰদায়ে সত্যৰ গ্ৰহণযোগ্যতা সত্য প্ৰচাৰৰ পক্ষত এই ধৰণৰ চানেকী দিয়াত আগ্ৰহী হয়, তেন্তে প্ৰতিশ্ৰুত মছীহৰ মৃত্যু হ'লেও মই নিশ্চিত যে খোদাই এনেধৰণৰ চানেকী প্ৰকাশ কৰিব, কাৰণ তেওঁ সমবেদনাশীল। তেওঁৰ বান্দাসকলৰ ওচৰত আৰু সদায় অন্ধকাৰৰ পৰা পোহৰৰ দিশে লৈ যাব পৰা যাব। আহমদীয়াৰ নীতিবোৰ সংক্ষিপ্তভাৱে প্ৰকাশৰ পিছত মই উপস্থিত আৰু তেওঁলোকৰ মাজেদি পূব আৰু পশ্চিমত যিসকলে বাস কৰিছে তেওঁলোক সকলোকে এই সংবাদ প্ৰেৰণ কৰিব বিচাৰো।

ভাই, ভনীসকল! খোদাৰ পোহৰ আপোনালোকৰ বাবে আলোকিত হৈছে আৰু পৃথিৱীত যি আছিল সময়ৰ শেষত এচা ৰোমাণ্টিক গল্পৰ দৰে উপস্থিত হৈছে খোদাৰ গৌৰৱৰ ওচৰত আপোনালোকৰ ওচৰত এনে এক নৱীৰ মাজেৰে প্ৰকাশিত হৈছে যাৰ আগমনৰ পূৰ্বে নুহৰ পৰা মহম্মদ (ছঃ)ৰ পূৰ্বৱৰ্তী সকলো নৱীয়ে ভৱিষ্যবাণী কৰিছিল আৰু খোদা পুনৰ আপোনাক এই সত্যটো প্ৰকাশ কৰিছে যে তেওঁ কেৱল মৃতসকলৰ খোদা নহয়, জীৱিত সকলৰো খোদা, যি কেৱল আগতে আঁতৰি গৈছে সেইসকলে খোদা নহয়, আগন্তুক সময় যি আহিব সেইসকলৰো খোদা। গতিকে এই পোহৰক গ্ৰহণ কৰা আৰু ইয়াত তোমাৰ অন্তৰ আলোকিত হওঁক।

ভাই, ভনীসকল! এই জীৱনটো এটা পৰ্ব মাথোন আৰু ইয়াক ধ্বংস হোৱাৰ অনুসৰণ কৰি তাক কল্পনা কৰাটো ভুল, ধ্বংসৰ দৰে কোনো বস্তু নাই। আত্মা ধ্বংসৰ বাবে নহয়, অনন্ত জীৱনৰ বাবে সৃষ্টি হৈছিল। তেওঁৰ জন্ম মুহূৰ্তৰ পৰাই এজন মানুহে কেতিয়াও শেষ নোহোৱাৰ পথত অগ্ৰসৰ

আহমদীয়তৰ আন্দোলন

হোৱা আৰম্ভ কৰে আৰু মৃত্যু তাৰ গতি বৃদ্ধি কৰা এটা যন্ত্ৰ নহয়। আপুনি কেনেকৈ সৰু সৰু প্ৰতিযোগিতাত এটা আনটোৰ এৰি যোৱাৰ বাবে ক্ৰমাগত প্ৰয়াস কৰি গৈছে, যি আগতে গৈছিল আৰু তাৰ মাজত চিৰকালে আগবাঢ়ি যোৱা এই বিশাল প্ৰতিযোগিতাত সম্পূৰ্ণ অৱহেলা কৰিছে বুলি আপুনি জানিব বুজিব পাৰিছে? এজন ধাৰ্মিক মানুহে প্ৰাচ্যত উত্থিত হৈছিল আৰু খোদায়ে তেওঁৰ মাজেৰে সত্যক তোমালোকৰ দ্বাৰস্থ কৰিছে? আপুনি যি অনুগ্ৰহ লাভ কৰিছে তাৰ বাবে সঁচাকৈ কৃতজ্ঞ হওঁক, যাতে আপুনি অধিক প্ৰচুৰ পৰিমাণে অনুগ্ৰহ পাব পাৰে আৰু তেওঁৰ কৰুণা অৰ্জনৰ বাবে আগবাঢ়ি যাব পাৰে, যাতে আপোনাৰ প্ৰতি তেওঁৰ কৰুণা ভৰি পৰে, আপুনি কেনেকৈ মগজুক দুৰ্বল কৰি দিয়াৰ দৰে সমগ্ৰ বাগীয়ালক নিন্দা কৰি এনে শিক্ষাত সন্তুষ্ট যি লাভ নহয় আৰু কেৱল আত্মাৰ আকুল আকাঙ্ক্ষা নহয়? আপুনি প্ৰতিমাবোৰৰ সন্মুখত শিৰণত কৰি স্বীকাৰ কৰিছে, তেন্তে কিদৰে খোদাৰ এনে এটা কাল্পনিক ছবিৰ সন্মুখত শিৰণত কৰিছে যি জীৱনটো কোনো চিনকে দিয়া নাই? আঁহক ঐশ্বৰিক অমৃত জীৱনত খোদাই আপোনাৰ বাবে সৰবৰাহ কৰিছে তাক পাণ কৰক, এই অমৃত যি মৃত্যুৰ কাৰণ নহয়, জেউতি চৰায়। এয়া স্নায়ুতন্ত্ৰক দুৰ্বল নকৰে, শক্তিশালী কৰে। বৰঞ্চ তোমালোকে আনন্দ কৰা, আশীৰ্বাদ বৰ্ষণ হৈছে। যি বিচৰা হৈছে তাক পোৱা গৈছে, যাৰ অপেক্ষাত অপেক্ষাৰত আছিল, এতিয়া সেই অপেক্ষাৰ চকু আঁতৰ হৈছে তোমাৰ চকুক আলোকিত কৰি, যি প্ৰভুৰ নামত আহে তেওঁ ধন্য, ধন্য তেওঁ যি প্ৰভুৰ নামত আহিছিল। যি তেওঁক সন্মান কৰি উলিয়াইছে, যি তেওঁক দেখা নাই আৰু একোকে দেখিব নোৱাৰিব মোৰ ভাষণ সামৰণি মাৰিছো সেই জনৰ নামত যি সমস্ত প্ৰশংসা আল্লাহৰ, যি বিশ্বজগত পালনকৰ্তা।

